

Spejdernes Magasin

JULEHÆFTE

1921

**ERHVERVS-
BANKEN**

FREDERIKSBERGGADE
3
KØBENHAVN B.

TELEFON 1,
7347 — 7348 — 7349
STATSTELEFON 433

Filial: Gothersgade 18. Tlf. 5009 — 12686

Renten af Indlaan 1—3 Maaneders Opsigelse **5%** p. a.
 „ Check-Konto **4%**
 „ Folio **3%**

H. HALMØE,
Cort Adlersgade 8, København
Telefon: Byen 6762

Pyramide-Telte 260×260 cm
Højde i Midten 210 cm — Højde i Siderne 50 cm
af prima amerikansk Army Duck
med alt Tilbehør
Fra 75 til 90 Kr. pr. Stk.
Andre Telte til Priser i Forhold.

Spejdere! Giv Agt!

Motorsto
»Pasma« er
anerkendt som
det bedste, der
kan fremstilles
til Friluftsdrag-
ter. — Stoffet er
vind- og tildels
vandtæt.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

I Overens-
stemmelse med
Lov af 11. April
1900 § 3 er Va-
rebetegnelsen
»Pasma« og
hosstaaende
Varemærke
indregistreret.

Køb Vindjakken

Stoffet er porøst og jern-
sterkt, det kan vaskes med
lunket Sebevand.

Jakken bør stryges 2 à 3
Gange om Aaret, og bliver
da som ny.

Vindjakken »Pasma« er
Verdens bedste, hygiejniske

og billigste Klædningsstyk-
ke. Faas i alle større Manu-
fakturer, Trikotage-, Sports-
og Gummivare-Forretninger
i København og Provinsen.
Jakken er forsynet med en
Etiket som ovenstaaende
indregistrerede Varemærke.

„PASMA“

De bedste Julegaver

faas hos

HARALD BØRGESSEN

FREDERIKSBERGGADE 28 . . . TELEFON CENTRAL 689

Rekvisiter til: Tennis - Fodbold - Boxning - Fægtning
Kunstløbsskøjter - (Lagergren & Salchow) - Ski - Kælke
Sweaters - Vindjakker - Snestrømper - Handsker - Gymna-
stikapparater - Bordtennis - Luftbøsser - Skyttegravslamper
Spejderknive etc. - Korttasker - Feltflasker - Rekvisitter for
Plante- og Insektsamlere - Skibsmodeller.

Bedste Varer. Største Udvalg. Rimelige Priser.

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 6

Julen 1921

Nr. 3—4

Du maa have oplevet det en stille, ensom Aften, naar man laa lejret hyggeligt om Baalet, at pludselig slog der En en egenartet, velkendt Duft i Møde. Det var ikke den almindelige Lugt af ulmende, rygende Brænde. Hvad var det dog, det mindede om? — Nu har man det. — Juletræet. — Ja, selvfølgelig, naar Lysene de tændes, der var altid et af dem, der sad for nær en Gren, det fik Grenen til at blafre og sprutte, og Stuen fyldtes med netop den samme forunderlige, hyggelige Duft.

Julen, det er en af Hjemmets store Lejrbaalsfester, hvor man samles, store og smaa, gribes af en fælles Glæde, fryder sig over Lyset, Glansen, over det blot at være sammen.

Saadan staar Julen for jer unge. Men for mangan en ældre har Julen tabt sin Trylleglans. Lys og Gaver, Sang og Juletræ, det kan ikke mere rigtig sætte Sindet i Julestemning. Og det er ikke saa mærkeligt, for alt det Duften den minder os om, det

JULEN 1921

var til syvende og sidst kun den ydre Ramme. Det gaar som det gaar i en Patrulje eller Trop, hvor man nok har Møderne og Prøverne i Orden, men hvor man mangler Følelsen af, at det det gælder om, det er at blive dygtige, viljefaste, renhjertede unge. Hvor denne Stræben ikke er den

skjulte Drivfjeder i Arbejdet, der blev man en skønne Dag, naar man bliver lidt ældre, ked af det hele.

Saadan er det med Julen, om man ikke har fundet det dybeste i Julen; Glæden over den Frelser, i hvis Navn vi fejrer Jul, den til hvis Ære vi synger vore dejlige Julesalmer.

Har vi ikke følt Glæden over det Budskab, han havde at bringe os alle; om Guds Mildhed, og om Sejr over alt det, som drager os nedad. Har vi ikke lært det i vort daglige Liv, at se op til ham, som den modige Forkæmper for alt godt, ham, som ogsaa vi skal ligne; ja, har vi ikke det, saa mister Julen lidt efter lidt sin Glans for os, fordi saa har vi ikke fundet dens dybeste, rigeste Indhold.

Gid det maatte blive lysende klart for hver Spejder, at *kun* „det Barn, som sig glæder fromt og skønt, skal *aldrig* den Glæde miste“ — aldrig, om man bliver nok saa gammel.

Fritz Lerche,
Kolonnechef.

I Lejr bruger vi alle **STJERNE-CACAO** fra Galle & Jessen.

Redaktør *Günar Jørgensen*, Fredensvej 61, Charlottenlund. — Træffes paa Korpskontoret, Onsdag, Kl. 3—4.

Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, Telefon Byen 4936.

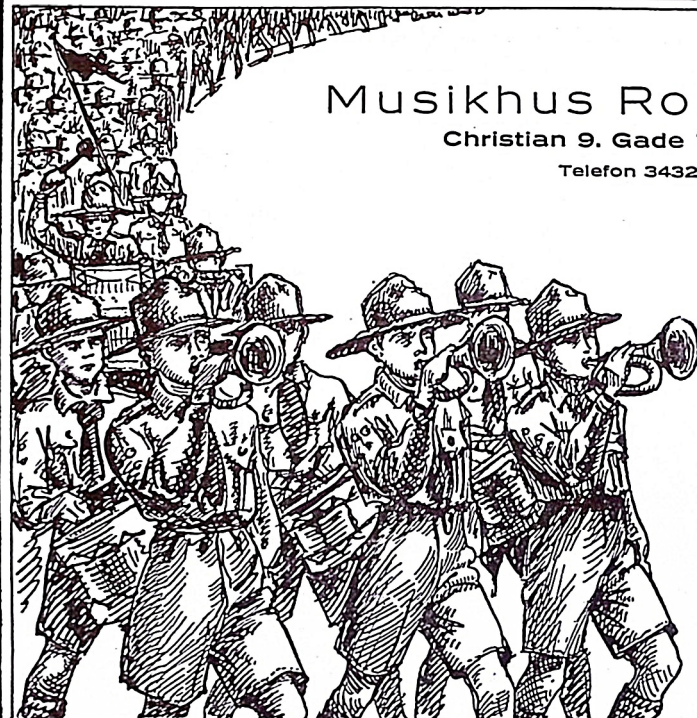
Ekspedition for Boghandlere: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26 Til, Central 12240.

C. Schleisner. = Kgl. Hof-Farveri.

Telefon Central 1913.

Musikhus Robert Kleinert,
 Christian 9. Gade 7. - København.
 Telefon 3432 & 10.971.

Største Udvalg:

Stortrommer,
 Spejdertrommer,
 Cornet,
 Signalhorn,
 Trommefløjter,
 Signalfløjter.

:: Billigste Priser. ::

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løbe- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter,
 Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

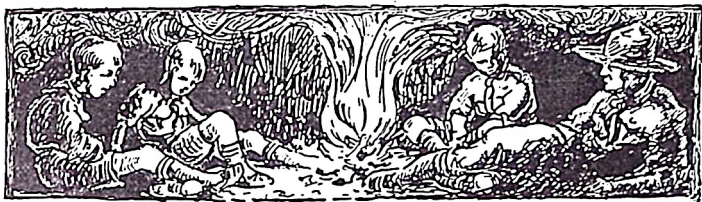
Leverandør til alle Sportsforeninger.

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423

DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER

BRINGER OVERALT I BYEN

VED LEIRBAALET

HVID VINTER

Ideen var kort og godt den at rykke ud og overnatte i Snehytter, at faa en Polarrejsende til om Aftenen ved Lejrbaalet at fortælle lidt om sine personlige Oplevelser i de nordlige Ødemarker — og saa tidlig næste Morgen at tage fat med Kælker og Skøjter og Ski og faa en rigtig Vintersportsdag ud af det.

Da vi alligevel i en nær Fremtid skulde have en Prøvealarmering, besluttede vi os til at vente lidt med den og se, om vi ikke kunde slaa 2 Fluor med et Smæk — og saa ventede og ventede vi — Søndag efter Søndag, og Sneen kom ikke.

Endelig den sidste Uge i Januar begyndte Sneen at falde. Det frøs, og Jordbunden, der lige til dette Øjeblik havde været som et Morads, stivnede paa en Nat til en stenhaard Skorpe.

Saa alarmerede vi — „paa Lørdag, snarest efter Skoletid“ — saaledes lød Ordren — „ved Nordpolen. Der overnattes i Snehytter. Hver Trop sørger for egen Forplejning og Udrustning. Skøjter, Ski, Kælker medbringes.“

Det var ikke just nogen Hastighedsrekord, der blev sat ved den Lejlighed — det tog gennemsnitlig Troppene 45 Minutter at faa samlet Halvdelen af deres Styrke — men Resultatet af Alarmeringen var alligevel helt opmuntrende, naar man ser hen til, at det formodentlig er første Gang, der her i Landet er blevet lavet en Vinterudrykning af denne Art. Der var nemlig ikke min-

dre end 12 Troppe, der ønskede at være med, og da Lørdagen kom, mødte disse op med ialt 80 gamle lejrvente Spejdere.

Lørdag Eftermiddag, Klokken er 4. Det er halvmørkt. Sneen falder. Ad Veje og Stier kommer Smaagrupper af ensomme Mænd trækkende gennem Skoven med deres tungtlæssede Kælker, Syd fra, fra Øst og fra Vest nærmer de sig Grusgraven, der ligger i Granernes tætte, mørke Gem, — Nordpolen.

Kort efter er Bunden af Grusgraven — en langstrakt Dalsænkning — ét myldrende Liv. Der bygges Hytter. Mure — $\frac{1}{2}$ Meter tykke — føres op af Sne. Naaet op i 1 Meters Højde lægges Taget — et vandret Skelet af tykke Grene, dækket med Gran og Sne. I Bunden af Hytterne et tykt Lag Gran.

Det holder haardt at faa skrabet sammen al den Sne, der skal bruges, der er ikke faldet Sne nok — og Klokken gaar til 10, før Hytterne staar færdige.

Ved 9-Tiden kommer 1. Lyngby — 11 Mand høj kommer de gaaende i en lang Række, hver Mand trækkende sin Kælk, hvorpaa er surret hele hans Oppakning.

„Hvor vil I ligge?“ spørger vi. — „Aa, det skal vi nok klare.“

En halv Time efter har de rejst deres Telt og skovlet Sne sammen til midt op paa Siderne af det. De har tændt sig et Baal, hvor de smelter Sne til Aftenteen, og deres Slæder er kørt op i den nydeligste lille „Vognpark“.

Aa, de er dejlige! Ikke et Ord har man hørt fra dem. Ingen Kommanderen, ingen unyttig Raaben op og Laven Støj — hver Mand ved nøjagtig, hvad han har at gøre.

„Ja, de kan.“ — Ovre i den anden Ende af Lejren hviskes der om dem. „De alarmerede i Torsdags. Paa 20 Minutter havde de samlet 35 af deres 43 Spejdere. Har I hørt den?“

„Ja, i Lyngby.“ — er der En, der siger. — „Hvis vi boede i Lyngby.“

„Jamen ved I, at de skulde have haft Tropsfest nu i Aften. Ved I, at de havde sendt Invitationer ud, lejet Sal og indstuderet Komedie, og det Hele — og alt det aflyste de straks, da de hørte, hvad der var paa Færde — maaske I ogsaa kunde have gjort det? Nej, min Far — det, du her ser, er en Trop med Disciplin i — nu ved du, hvad det Ord betyder.“

Lejrbaalet brænder højt i Dalen med Snehytterne — lidt efter lidt samles de udmattede Polarfarere om Baalet. Det har været en haard Tørn at blive færdige. Smørrebrødspakkerne kommer frem, og der langes flittigt til Kedlen med det varme Øl, der hænger over Ilden.

Efterhaanden kommer der Gang i Passiaren, man sætter sig paa Stammerne, som er slæbt sammen om Baalet, En falder ind med en Sang, de andre stemmer i — — —

Vi er midt i det igen. Sang, Sang — Sang og jublende Glæde, en Kæde af straalende glade Ansigter — Baalets flammende Skær — hvem tænker paa, at dette er en Vinterlejr? — Baalet er der jo, Sangene og det evigunge, det sprudlende glade Humør. Det er jo Sommer, Dreng!

Saa træder den vidtberejste Mand ind i Kredsen — „ham, der virkelig har været der“, han kender det alt sammen — Hundeslæderne — Farten ind over

Indlandsisen — Teltlejrene —
Bjørnejagterne — Kulden —
Kulden — og den store, betagen-
de Ensomhed, Kampen for Livet,
den sidste vanvittige Anstrengel-
se for at naa frem til Depotet.

Han fortæller om det altsam-
men saa levende, at man sidder
med Fornemmelsen af, at man
selv er midt i det Hele.

Hvad var nu det? En Gren,
der brækkede — en tør Kvist i
Skovbunden — og nu — én til.
Det lyder, som bevægede noget
tungt sig frem gennem Under-
skoven. — Bjørnen! — Alle ser
uvilkaarlig i Retning af Lyden.
— Det er blot et Nu, blot en
Brøkdal af et Sekunds anspænd-
te Lytten, saa mødes Øjnene
smilende.

Lidt efter knager det igen —
Grenene bøjes til Side, Sneen
drysser af dem, og der mellem
Granerne øverst over Grusgraven
— en Spejder.

Et Øjeblik staar han stille og
ser ned paa Lejren. „Hallo!“ —
Saa sætter han i et Spring ned i
Grusgraven, ned ad den bratte
Væg.

„Hallo! — her har I mig.“

Klokken er 12. Han kommer
fra Bal. Han havde lovet sin lille
Kusine, at han vilde være med

og naturligvis vilde han ikke
svigte — men nu er han her. Han
fik Lov til at gaa lidt tidligere.
Han maatte jo med.

Hurra — for den brave Fritz!

Noget efter gaar man til Ro i
Hytterne. Kun Vagterne bliver
tilbage. De to Drengene sidder ved
Baalet — hyllet i deres Tæpper.

„Se, nu kommer Maanen
frem over Granerne, og den er
næsten fuld.“

„Fryser du? Kom, saa flytter
vi tættere til Ilden“ — — —

„Se Sneen — se, hvor den
daler i stille, bløde Fnug, daler
og daler — mod den mørke Skov-
side — dækker Hytterne, Lejren,
hele Jorden med sit hvide, hvide
Tæppe, lægger sig paa Træernes
Grene.

Husker du Helge Rode?

Der er ingenting i Verden saa stille
som Sne,

naar den sagte gennem Luften daler,
dæmper dine Skridt,
tysser, tysser blidt

paa de Stemmer, som for højlydt
taler.

Der er ingenting i Verden som en
Renhed af Sne,
Svanedun fra Himlens hvide Vinger,

paa din Haand et Fnug
er som Taaredug.
Hvide Tanker tyst i Dans sig svinger.

Der er ingenting i Verden, der kan
mildne som Sne.
Tys, de lytter til det tavse Klinger.
O, saa fin en Klang,
Solverklokkesang
inderst i dit Hjerte ringer.

Søndag Morgen, Klokken er
6. Det er endnu mørkt. Sneen
falder og falder — mørke for-
mummende Skikkelser kommer
kravende ud af Hytterne, stam-
per med Fødderne for at faa Var-
men, samler sig om Baalet for at
faa noget af den varme Drik.

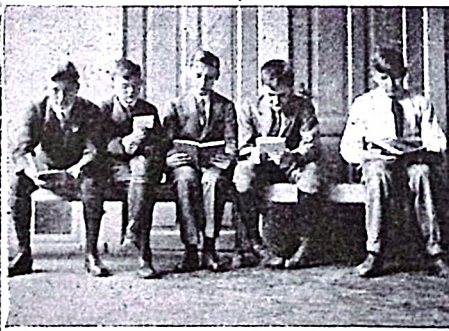
Aa — at vaagne ude i Natu-
ren, straks at være hos den i hele
dens storladne Skønhed, ikke
at have Forestilling om noget an-
det end den, Granerne, de dalen-
de Snefnug, Halvmørket og Stil-
heden omkring En — — —

Saa brydes Lejren af. Alt
bringes paa Plads, Sporene fjer-
nes.

2 Timer efter, da Dagen gryr
og Folk inde i Byen vaagner op
til Morgenkaffen, er Vinter-
sportsdagen i fuldt Sving paa
Søen og paa Bakkerne gennem
hele Skoven. C. Lembcke.

SPEJDER-BILLEDER
To tørstige Sjæle. — Regnskabs Dag.
Husassistenten.

P O L I T I H U N D E

AF POLITIASSISTENT, CAND. JUR. EINER MELLERUP

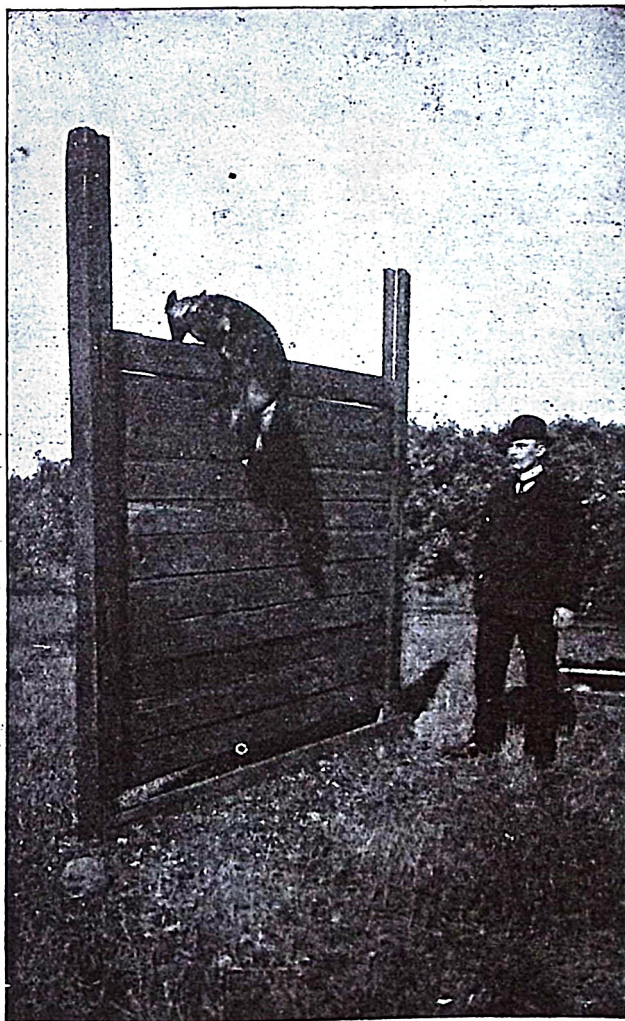
Eftertryk forbydes.

For at blive til noget her i denne Verden skal man have gode Evner, men det er ikke nok — man maa ogsaa have sine Evner uddannet. Det gælder om Mennesker, og det gælder ogsaa om Hunde. Nogle Hunde har Evner til Jagt, nogle til Forsvar og Bevogtning. Det er den sidste Slags, man bruger i Politiets Tjeneste. Det er meget almindeligt at høre Folk sige: „Der gaar en Politihund!“, og saa er det maaske en Hund, der ikke har andet med Politivirksomhed at gøre, end at den vilde kunne bruges til Politihund, hvis den fik den fornødne Opdragelse og havde de fornødne Egenskaber. Det er nemlig ikke Hundearten, men Hundeopdragelsen, der gør Hunden til Politihund. Der var i og for sig intet til Hinder for at dressere baade Pudler og Foxterrier som Politihunde, hvis en saadan Hund maatte have Anlæg for det. Hvis en saadan Hund havde bestaaet sin Eksamen, var den saa god en Politihund som nogen.

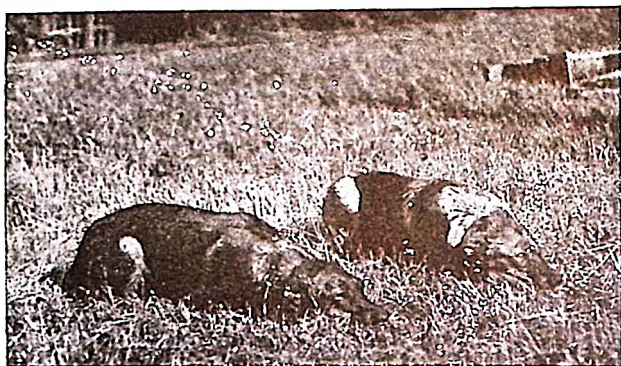
Erfaringen har imidlertid lært, at der er visse Hunderacer, der egner sig særlig godt til Politibrug. Det er Dobermannpincheren (den, man oftest hører kaldt Politihund), Schæferen, Airedaleterrieren og Rottweileren. Dobermannpincheren kender alle nu, skønt den kun har været kendt her i Danmark i 15—20 Aar. Det er den fikse, lette sorte Hund med brune Poter og brunt Bryst; den er køn, men den er næsvis, og den finder sig ikke i ret mange Narrestreger, før den bider fra sig. Schæferen er ogsaa godt kendt; brungraa eller sort med busket, hængende Hale og store trekantede Øren, der som Regel staar lige i Vejret. Airedaleterrieren ser ud, som om den var lavet af en Kokosmaatte, som man

havde børstet den forkerte Vej; den er alt andet end køn — ialt Fald efter mine Begreber — men den er meget klog og særdeles trofast. Saa er der endelig Rott-

weileren, der har samme Farve som Dobermannpincheren, men er meget større og tykkere. Den ser frygtelig kluntet ud, men er det ikke. Den har en Røst som en Dreng, hvis Stemme er i Overgang. Der er kun nogle ganske faa Stykker af dem her i Danmark, og det er jeg ked af, for det er efter min Mening den al-

Schæfer over et Plankeværk paa over 2 Meters Højde

•Dækl•

lerbedste Hund, man kan faa til Politihund. Den er rolig og besindig og i Besiddelse af hele den Taalmodighed, som en Politibetjent helst skal være udstyret med.

Det er et stort Arbejde at faa en Hund dresseret op til at blive en flink Politihund. Man skal helst begynde tidligt, men dog ikke for tidligt. Den bedste Alder er 8—10 Maaneder. Man lærer først Hunden den saakaldte Stuedressur, der kaldes saaledes, fordi det er de Øvelser, man kan foretage med Hunden hjemme i sin egen Stue.

Først lærer man Hunden at komme, naar man fløjter. Det er som Regel meget let, for Hunden vil som Regel gerne komme hen til sin Herre. Men det gaar med Hunde som med Dreng; det kan ske, at man leger saa godt, at man lader, som man ikke har hørt, at der bliver kaldt. Det kalder man ogsaa hos Hundene for Uopdragenhed, og saa faar Hunden en lang Line paa, og saa snart man fløjter, giver man et stærkt Ryk i Linen, saa Hunden opdager, hvad Meningen er.

Man maa aldrig nogensinde slaa en Hund, naar den kommer ind til sin Fører, selv om den har været nok saa uartig. Ellers vil Hunden blive, hvad man kal-

der for „haandsky“; den bliver bange for at komme, fordi den tror, at den skal have Prygl. Det er meget let at faa en Hund gjort haandsky, men det er umaadelig svært at faa den gjort tillidsfuld igen. Hvis man kalder paa sin Hund, og den ikke vil komme, er det allerværste, man kan gøre, at løbe efter den. Hunden vil straks løbe videre, og da den har de bedste Ben, kan man ikke løbe den op, og det betragter Hunden som en særdeles morsom Tagfat. Vil Hunden ikke komme, skal man ikke blive ved at staa og kalde, men ganske roligt vende om og gaa sin Vej. Det kan Hunden ikke staa for, og i Løbet af et Øjeblik kommer

Hunden løbende ind til sin Herre, og saa skal man rose den i Stedet for at skælde paa den.

Dernæst skal Hunden lære at gaa pænt ved venstre Side af sin Herre, sætte sig, naar han staaar stille, følge ham under alle Vendinger samt paa Kommando blive urokkeligt liggende i Dækstilling. I den første Tid maa Hunden være i Line, men det varer ikke længe, før den følger ham som en Skygge.

Saa skal den lære at springe over et Plankeværk. Man begynder ganske smaat med et Par Brædder, og Hunden viger den første Gang forfærdet tilbage for den svimlende Højde paa en Alen. Føreren maa derfor springe over først, saa vil Hunden som Regel af sig selv følge efter. Naar Hunden er kommet over første Gang, roser man den og lader den gentage det et Par Gange, men ikke saa længe, at den bliver træt af det. Naar Hunden først har opdaget, at det slet ikke er saa indviklet at springe, kan man efterhaanden forøge Højden. Vi har i Københavns Politi flere Hunde, der kan springe over 2 Meter i Højden.

Det er betydelig sværere at lære en Hund at apportere. Man begynder med lempeligt at lægge en Pind ind i Munden paa Hunden, samtidig med at man siger „Apport“. Hunden vil straks lade Pinden falde, hvis man ikke

Hunden giver Hals for en funder Mand.

ved blidt at holde Munden lukket om Pinden lader Hunden forstå, at det gælder om at holde fast. Taber den Pinden, siger man Føj, og Pinden bliver derefter paany anbragt i Munden. Har den siddet et Øjeblik med Pinden uden at tage den, siger man „Los“ og tager Pinden fra den. Naar Hunden saa har lært, at det gælder om at holde Pinden i Munden, til der bliver sagt Los, og man tager den, kommer det ulige sværere at faa Hunden til at tage Pinden op fra Jorden. Det koster mange Overtalelser, før man naar saa vidt, men naar man faar den til det, skal man rose den, som om den havde gjort noget vidunderligt. Derefter kastes Pinden et Par Alen ud, og Hunden faar Besked paa at hente den. Har den lært det, vil den ofte blive rent vild efter at apportere, og man kan saa faa Øvelsen i dens endelige og rigtig Form, at Hunden sidder ved Siden af Føreren uden at røre sig, før Kommandoordet Apport lyder. Saa skal den fare ud efter Pinden, straks komme tilbage med den uden at tygge paa den og sætte sig ved Siden af Føreren med Pinden i Munden uden at tage den. Saa siger Føreren Los og tager samtidig Pinden og klapper og roser sin Hund.

Atter her vil jeg indskærpe, at Hunden skal dresseres med det gode. Hunden skal have Respekt, men ikke Frygt for sin Herre. Hver Gang Hunden under Dressuren gør noget rigtigt, skal man klappe den og rose den. Derved faar Hunden Lyst til at arbejde; den vil gerne vise sin Dygtighed, saa at den kan høste Anerkendelse. Man maa derfor heller ikke trætte den ved at blive ved med at lade den gentage den samme Øvelse altfor ofte. Man maa ikke glemme at se paa sin Hunds Hale. Staar Halen højt eller logrer den, kan man roligt fortsætte lidt endnu, for saa er der Humør og Arbejdslust. Begynder Halen at synke, er Humøret ogsaa synkende, og

saa maa man helst holde op eller skifte Øvelse.

Man dresserer bedst sin Hund med Stemmeklangen. Hvis Hunden gør noget godt, tiltales den med lys og venlig Stemme; gør den noget galt, skænder man paa den med mørk og dyster Stemmeklang. Det forstaar Hunden straks.

Har Hunden lært at apportere, kan man begynde at lære den Sporsøgning. Man begynder med at gemme sin Handske under en Græstot. Fra Gemmestedet gaar man en halv Snes Alen bort, idet man slæber Fødderne i Græsset, saa at der afsættes tydelig Fært.

En Alredaleterrier bevogter et Lommestørklæde.

Saa kalder man sin Hund hen til sig og tørrer sine Fødder omhyggeligt af i Græsset, hvor Sporet begynder, og holder saa Hundens Næse ned til ganske friske Spor. Man fører den derefter ganske langsomt henad Sporet, stadig med Næsen mod Jorden, idet man siger i en opmuntrende Tone „Søg Spor“. Naar man saa kommer hen til den skjulte Handske, lader man Hunden snuse den op og apportere den, og saa roser man Hunden over al Maade og giver den en Lækerbidsken. Naar det har gentaget sig nogle Gange, opdager Hunden, at der fører et lugtende Spor fra Begyndelsesstedet hen til Gemmestedet, og naar den først har opdaget det, er det værste overstaaet. Men maa endelig begynde ganske smaat for ikke at trætte eller overanstrenge Hunden. Man kan saa efterhaan-

den forøge Afstanden og lade Sporene blive ældre. Det er nødvendigt, at Genstanden skjules, da Hunden ellers vænner sig til at søge med Øjnene i Stedet for med Næsen.

Alle de hidtil omtalte Øvelser kan Føreren lære den uden Assistance. Naar man skal til at lære den Forbryderarbejde, maa man have sig en Hjælper. Forbryderarbejde kalder man de Øvelser at forsvare sin Fører mod Angreb og at paagribe og standse en Forbryder.

Man begynder med at lade Hjælperen holde en Sæk hen for Hunden, samtidig med at han med en let Kvist slaar efter Hunden og driller den lidt. Han maa passe meget paa, at Hunden ikke bliver bange for ham, og han maa derfor ikke sla Hunden, saa det gør ondt. Hunden bliver gal i Hovedet og vil bide. Den faar nu Lov at bide i Sækken, og naar den har fat, lader man, som om man vil tage Sækken fra den. Det skal Hunden ikke have noget af, og den holder derfor saa meget des bedre fast, medens Hjælperen ikke for rask trækker Sækken frem og tilbage. Pludselig staar Hjælperen ganske stille, og saa skal Hunden have Ordre til øjeblikkelig at slippe Sækken. Hunden skal nemlig straks vænnes til, at man ikke maa bide i en Mand, der staar stille. Til Gengæld faar den Lov til at gå af ham, saa meget den vil — jo galere des bedre. Der er ikke meget, der morer Hunden mere end Sækkearbejdet. Man kan se paa Hunden, hvor den er lykkelig over at faa Lov at rive og flaa i den arme Sæk.

Naar den er flink til at tage fat i Sækken og slippe af sig selv, naar Manden staar stille, svøber han Sækken om sin højre Arm og løber af Sted. Naar han er kommet et Stykke ud, slipper Føreren sin Hund løs og raaber „Stop“, og nu farer Hunden ud som en Raket efter Manden. Han stikker Armen med Sækken ud til Hunden, og Hunden bider paa

Sækken som en Fisk paa Mad-dingen. Saa længe Manden bevæger sig, skal Hunden holde fast, men saa snart han staa stille, skal den slippe af sig selv. Føreren løber nu til og tager fat i Hjælperens venstre Arm og transporterer ham bort. Hunden maa nu ikke bide, men i det Øjeblik, Hjælperen løfter sin Arm for at slaa paa Føreren, skal Hunden straks sætte efter ham og bide sig fast i ham, saa han standser.

Da nu ikke alle Hunde er saa venlige, at de kun bider paa det bestemte Stykke af Armen, hvor Sækken er viklet om, er man som Regel nødt til at klæde Hjælperen — Forbryderen — paa i en tyk, foret Kappe med lange tykke Ærmer og i Benklæder af samme Slags. Der kan Hundene bide i, saa meget det skal være, uden at det kan mærkes.

Nu faar Forbryderen en Stok i Haanden og slaar Hunden ganske let. Hunden bliver vred og farer efter sammen med sin Fører. Nu maa Forbryderen lade, som om han bliver forfærdelig forskrækket for Hunden. Det styrker Hundens Mod, at den ser, hvor respektindgydende Hund og Fører virker i Fællesskab. Efterhaanden, naar man saa vidt, at Hunden aldeles ikke bliver bange, selv om ogsaa Manden slaar til for Alvor. De færdigdresserede Hunde frygter hverken Stokkeslag eller Revolverskud, selv om Skuddene knalder lige i Nærheden af dem; de bliver blot saa meget mere ivrige.

Det er et fornøjeligt Syn at se en Hund fare ud efter den bevæbnede Forbryder uden at ænse hans Stokkeslag, se den saa vidt muligt bide sig fast i Stokken for at hindre Manden i at slaa og saa se den, naar Føreren er kommet til og har afvæbnet Forbryderen, danse foran ham højt halsende og vogtende paa hans mindste Bevægelser for i Tilfælde af Angreb lynsnart at gribe ind for at hjælpe sin kære Fører. Den Be-

tjent, der har en saadan Hund med, gaar trygt løs paa den farligste Voldsmand.

Det har da ogsaa vist sig gentagne Gange, at Folk, der ellers plejer at slaa løs paa Politiet, naar de skal anholdes, bliver stille og fredelige, naar Betjenten har sin Hund med. Den holder de ikke af at slaas med.

En Øvelse, der har lige saa stor Betydning som Forbryderarbejdet, er Runderingen. Herved forstaa man, at Hunden skal kunne gaa frem i Terrænet og undersøge, om der ligger Folk gemt. Naar den finder den skjulte Mand, skal den blive staaende hos ham og blive ved med at give Hals, men den maa ikke under nogen Omstændighed bide ham, medmindre han vil løbe sin Vej eller begynder at slaa efter Hunden. Den virkelig flinke Hund kan Føreren ved Haandbevægelser dirigere ud til højre eller venstre i Terrænet, saaldes at Føreren er sikker paa, at hele Terrænet bliver afsøgt.

De allerflinkeste af Hundene dresserer man endvidere til at finde nedgravede Genstande. Men det er noget, som kun de færreste Hunde kan lære. Det er heller ikke Øvelser, der har saa stor Betydning i det praktiske Liv.

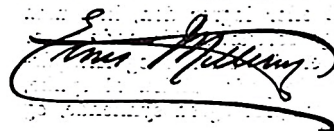
Politihundenes vigtigste Opgave er at være en Beskyttelse for Betjenten, at værne ham mod Overfald. Det er kun i sjældne Tilfælde og under særlig gunstige Omstændigheder, at man kan vente, at Hundene skal kunne følge et gammelt Spor og derved opdage enten Forbryderen eller de skjulte Tyvekoster. Det er sket, og det kan ske, men man gør altid klogest i ikke at regne med det. Politihundene hører langt mere hjemme i Ordenspolitiet end i Opdagelsespolitiet, og de har deres særlige Opgave der, hvor Betjenten er langt fra Assistance. Politihunde har ikke deres Plads paa Strøget eller paa Hovedgader, men i Villakvarterer og ude paa Landet er de ganske uvurderlige, og det bliver

derfor ogsaa mere og mere almindeligt, at Landbetjenten anskaffer sig en Hund, og har han først engang vænnet sig til en saadan Følgesvend, vil han aldrig mere undvære den.

Disse Linier kunde maaske give en eller anden Læser Lyst til at forsøge sig som Politihundedressør. Men husk saa paa, at Tantes gamle Moppe og Fars Jagthund har maaske nok mange gode Egenskaber, men derfor er det ikke sikkert, at de vil sætte Pris paa denne specielle Uddannelse.

For øvrigt vil jeg gøre opmærksom paa, at hosstaaende ikke maa opfattes som en Vejledning i at dressere Hunde, men som nogle spredte Bemærkninger om, hvorledes Politiet dresserer sine Hunde. Den, der efter dette har faaet Lyst til at prøve at dressere sin Hund, vil jeg henvise til Politinspektør Hakon Jørgensens fortrinlige Bog: Kortfattet Vejledning i Politihundedressur (Arn. Buscks Boghandel, Pris 3 Kr.).

Hundedressur kræver et uendeligt Taalmodighedsarbejde. Man skal lære sin Hund at kende, dens Temperament og Anlæg, og man maa aldrig blive hidsig, aldrig eller næsten aldrig slaa. Hunden skal forstaa, at den ikke har bedre Ven end sin Fører. Han skal selv fodre den og give sig af med den. Man skal behandle sin Hund som et Barn og aldrig skuffe dens Tillid eller narre den. Saa har man ogsaa den store Glæde at have skabt sig en Ven, der aldrig vil svigte. Enhver, der har set den Kærlighed, der kan straaale ud af et Par trofaste Hundøjne, vil forstaa mig.

Af Banen!

Erik Bjerre stod paa Spring, ventende paa det Øjeblik, en af Kammeraterne, der var væltet midt paa Kælkebanen med sin Slæde, skulde faa bjerget sig til Side. Saa smed han sig paa sin Kælk, satte kraftigt af og røg med Iltofsfart nedover, saa det sang i Bakken, der af mange Dages klingrende Frost var blevet stenhaard. Paa Vej ned skingrede han endnu et Par Advarsels-hyl, satte, da han naaede Bakkens Fod, Støvleneserne kraftigt i Sneen, saa det røg ham om Ørerne og forsvandt i et flot Sving ind mellem Skovens hvidpudrede Træer, hvor han lidt efter med blussende Kinder, leende og pustende dukkede op i Kammeraternes Flok.

„Saa gaar jeg hjem, god Ferie!“

Erik snurrede rundt paa Hælen, greb Kælkens Hyssing og satte sig i Bevægelse hjemad.

„Vi ses da her paa Bakken i Morgen,“ raabte Kammeraterne efter ham.

„Næ, jeg tænker, Fjorden kan bære til den Tid,“ lød det tilbage. Saa drejede Erik ned ad en Skovsti og forsvandt, mens Kammeraterne endnu en Tid diskuterede Vintersport og Planerne for Juleferien, som netop var begyndt idag. Stadig tilbagevendende var især Spørgsmaalet, om hvorvidt Frosten vilde tage til, saaledes at Kælkefarten tværs over „Grønlands Indlandsis“ kunde gennemføres.

„Grønland“ kaldte Fjordby-Drengene en lille Holm midt i Fjordmundingen. Om Sommeren

roede Drengene ofte ud paa Holmen, hvor de til Tider opholdt sig dagevis. Naar de saa vendte hjem, medbragte de altid Fugleæg og sjældne Stene til deres Samlinger, og endda Skolens Naturhistorieværelse bar Spor af Drengenes Sommerferietogter. Hidtil havde dog ingen turdet vove sig derud om Vinteren, førend nu Erik havde foreslaaet en lille Ekspedition derud i Juleferien, om Isen ellers kunde formodes at være stærk nok dertil. Men Fiskerne, der i den sidste Uge ikke engang havde formaaet at holde en Sejlrende aaben en eneste Time ad Gangen, havde, da Drengene igaar Morges raadspurgte dem nede paa Bryggen, uden dog at turde nævne „Grønland“ som deres Længsels Maal, forsikret om, at Isen var saa sikker, som da Carl den 10ende Gu-

Tegning af Rides.

stav gik iland paa Sjælland med Kanoner og Heste over Guldborgsund.

Svend Bjerre havde hele Dagen længselsfuldt spejdet ud over Fjorden. Knud Bogø havde forsnakket sig hjemme, og gennem hans Moder havde Eriks Forældre faaet Nys om, at noget spændende forestod. Erik turde derfor ikke begive sig ud paa Fjorden ved Dag, og et Samraad med Kammeraterne førte til Beslutningen om at vente, til Mørket faldt paa.

Nogen større Fare frembød Turen egentlig ikke. Isen laa fast hele Fjorden ud, og Toldstationens Lanterner ude i Indsejlingen var dem mere end Lys nok. Var de saa først paa Holmen, kunde de sagtens finde tilbage til Fjordby, i hvis mange Smaahuse Vinduesruderne var oplyste.

Nu var Tidspunktet for Star-ten kommet. Skøjteløberne tumlede sig lystigt paa en Skøjtebane, man havde indrettet inde under Land.

Erik Bjerre og Knud Bogø kom slentrende ned gennem Gyderne med Skøjterne i en Rem over Skulderen og naaede snakkende Bryggen, hvor Kammeraterne ventede dem.

Erik trak sin laadne Hue helt ned over Ørerne, bankede de bare Næver et Par Gange, og gav sig til at spænde Skøjterne paa. Et Øjeblik efter stod han smilende med Knud under Armen og skyndede paa de andre.

„Jeg mener, vi skal bygge en Varde ude paa „Grønland“ og plante en Stage med et Flag, saa man i Morgen kan se, at vi har været der. Drengeneovre i Højstrup kan ikke saa let benægte det saa. Nu afsted! Ingen foran mig!“

Fuldmaanen oplyste hele Fjorden, og paa den frostklare Himmel tindrede tusinde Stjerner, saa det gik hurtigt ud mod Holmen. Til en Begyndelse holdt Drengene sig tæt inde under

Land, men Erik opdagede snart, at Vejen egentlig var længere, end han havde ventet. Flere af Kammeraterne var allerede vendt hjem eller sakkede agterud. Han besluttede derfor at opgive den oprindelig Plan, der gik ud paa at følge Skoven, til man var ret ud for Holmen, og i Stedet straks styre udefter. Derved sparede han baade Tid og Kræfter, selv om denne Rute ganske vist var farligere, end Drengene regnede med.

I det hele taget regnede Erik ikke med nogen som helst Fare. Han vidste, at hver eneste Dreng i hele Fjordby intet højere Maal havde end at „gaa over Indlandsisen“, og fremmanede for sig, hvilken Opsigt det vilde vække, naar man imorgen opdagede Flaget vajende fra Varden ude paa Holmen. Han tænkte opsaa paa, at ingen Dreng gjorde ham det efter; thi der skulde, trods alt, Mod dertil, og dygtig til at skøjte maatte man ogsaa være.

Det var begyndt at blæse lidt op herude, saa langt fra Land, Frosten bed i Næsen, og Klæderne var stive af Sne, der uafslædig hvirvledes op ved Løbernes Fart. Erik vendte sig om for at se, hvorledes Kammeraterne klarede denne haarde Tur. Der var kun nogle faa af dem tilbage, de andre drev om langt inde.

„Saa megen mere Ære bliver der til os, der naar Holmen,“ mente Erik. „Der vil blive gjort store Øjne, naar man ser Varden. Maaske man endda faar en Notits med Navnene i Fjordby-Avisen ligesom med Skiløbet sidste Vinter. Eriks Fantasi arbejdede saa hurtigt, at der slet ikke levnedes ham Tid til Overvejelser og Bekymringer.

„I Virkeligheden er det for os lige saa stor en Daad at gaa over Fjorden til Holmen som for de rigtige Polarfarere at slæde over Grønlands nægtige Snemarker.“

Kun Knud hørte ham. De andre Dreng turde nu ikke vove sig længere ud.

„Krystere,“ lo Erik og pustede, saa den hvide Aande stod som en Taage omkring ham. „Men vi ka' holde ud. Lad os give hinanden Haanden paa, at Holmen fra i Morgen skal kaldes *Knud og Eriks Land*.

Pludselig sagtnede han Farten og pegede angst frem for sig.

„Ser du Lysene, der flakker der, bag Holmen? Det er Mennesker! Hvad skal det betyde?“

Paa Hænder!

Knud kneb Øjnene sammen og stirrede ud i Mørket, saa Taaerne løb ned ad hans Kinder.

„Axel Estrup og Eigil Svane! Saa tror jeg ikke, Højstrup-Drengene vil overrumple os og naa Holmen, før vi kommer!“

„Aldrig!“ skreg Erik. Blodet fo'r op i hans Kinder, han kastede sig frem, anspændte hver Muskel, hver Nerve. Han jog hen over Isen, som gjaldt det Livet. Han dirrede af Spænding og af Harme. Forgæves kæmpede han for at holde Graaden tilbage. Det svimlede for ham ved Tanken om, at Højstrup skulde faa Æren. Derude blinkede Toldstationens røde og grønne Lanterne. Lysene spejlede sig i den blanke Is og gik som en sitrende Bro ud

til Holmen. Kun faa Minutter, og Maalet var naaet, Berømmelsen sikker. Men satte Højstrup-Drengene Foden paa Holmen blot et halvt Sekund tidligere, end han, saa var Eriks Rygte som Oplandets bedste Skøjteløber spoleret. Saa fik Højstrup'erne Æren, saa var det „Højstrup-Tidende“, der bragte Notitsen.

„De kommer først!“ Knud talte kun hviskende til sin Kammerat.

„Aldrig i Evigheden!“ skreg Erik harmfuld. Dog et Øjeblik saa det ud, som om han vaklede. Men i næste Nu havde han samlet al sin Kraft i en Fortvivlens Anstrengelse. Han fo'r af Sted i Hop og Spring. Han hverken tænkte eller samlede. Vidste knap, hvor han befandt sig. Kun én Sætning hamrede i hans Hjerne ustandselig:

„Jeg vil naa Holmen før de andre. Jeg vil naa Holmen før Højstrup'erne. Jeg vil — vil —

Et Hundrede Favne, saa var han paa Holmen. Hellere vilde han styrte gennem Isen, syntes han, end komme sidst.

Med ét hylede han af Glæde. En af Drengene derude snubled i sin Iver og rullede henad Isfladen. Det gav Erik et kærkomment Forspring, gjorde ham næsten til sikker Favorit. Allerede jubled han højlydt og svingede sin ene strikkede Bælgvante over sit Hoved.

Fjordby leve! Fjordby leve! Da pludselig jog det igennem ham af Rædsel. En Vaage, en Vaage! Det var ham umuligt at fremstamme et eneste Ord. Som om Lyden frøs i Struben paa ham. Skulde han alligevel blive sidst, nu, alting tegnede saa vel. Hvilket Navn skulde Øen kaldes med næste Øjeblik? Mon den Vaage var bredere, end at han kunde sætte over den i et vældigt Spring? Han bøjede sig allerede sammen, for i næste Øjeblik at kunne spænde alle sine Muskler som Staalfjedre og flyve over det kulsorte Fjordvand. Det skulde

derefter kun tage ham et Nu at klatre op paa Holmen som en flot Nummer Et!

Da slog det pludselig ned i ham: *Knud*? Havde Knud mon set Vaagen saa betids, at han kunde standse? Sprang han selv over, vilde da ikke Fjorden i næste Øjeblik lukke sig over Knud? Dø, hvad havde han egentlig med Knud at gøre? Hvilket Navn skulde Holmen der i Fjordmundingen for al Fremtid bære? Hvis Navn skulde i Morgen være i alles Munde? Havde han bedt Knud følge med sig?

Aa, se, hvor Axel og Eigil haledede ind mod Holmen! Der var

ingen Tid at spille nu. Men han skulde nok vise de to Højstrup-Dreng, hvem han var. Han følte sig ubændig stærk. Det skulde være ham umaadelig let at springe over den Vaage. Let som det var at gaa Aftentur derhjemme

paa Bryggen.

— Et Nu — saa kastede han sig ned, rutschede hen ad Isen. Fortvivlet huggede han Skøjte-hælene ned i Isen, saa det raslede med Glassplinter ned over ham. Lige paa Kanten af Vaagen lykkedes det ham at standse. Knud styrtede over ham, men Erik greb ham i Farten. Han hulkede højt af Glæde og af Harme. Af Glæde over, at han havde vundet over sig selv, over stadig at have Knud til Ven, af Harme over at være overvundet.

— Næste Dag vajede der Flag fra en Stage, rejst i en Snedynge paa — *Azels og Eigils Land*!

I NATUREN — AF ÆGYPTOLOGEN, PROF. VALDEMAR SCHMIDT

Dengang da Spejderbevægelser naaede Danmark og slog Rod hos os, hørte jeg til dem, der hilste denne Fremtoning med den største Glæde. Vel havde jeg alle mine Dage sat Pris paa al litterær Sysse, baade ved Dag og Nat, uden Frygt for at ofre Time efter Time i et ensomt Kammer for at kunne øse al nyttig Oplysning af gode Bøger, men dermed maatte man ikke nøjes. Udenfor, i den frie Natur, er der saa uendeligt meget, der drager Opmærksomheden til sig, og det med Rette. Men den enkelte, overladt til sig selv, gaar maaske meget forbi, fordi det i Øjeblikket ikke falder ham ind, at der er noget som helst mærkeligt derved. Men naar man er flere sammen og færdes paa Eng, paa Mark og i Skov, saa véd den ene Besked om et, en anden om noget andet, og han kan henlede Opmærksomheden derpaa til fælles Oplysning og Fornøjelse. Uendelig meget er der, hvad der fortjener at minde og agtes paa i Naturen, naar man færdes omkring langs Hegn eller ved Aaer og Bække. Der er for det første Planterne med deres friske Grene og Løv, deres Blomster og Frugter. De løber ikke fra os. Vi kan nærme os

tæt til dem. Ja, Botanikere skulde vi ikke alle blive. Dertil vil Tiden ikke slaa til; ethvert Studium tager Tid, naar det skal udføres nøjagtigt og godt. Men et vist Kendskab til de Planter, man møder paa sin Vej, er det behageligt at have, og man maa være meget glad, om nogen i det Selskab, man vandrer med, vil hjælpe en til at lære at kende de Planter, man gaar forbi, og hvis Navne man ikke har lært endnu. I fremmede Lande, særligt paa Bjerge, har det været mig en stor Glæde at stifte nærmere Bekendtskab med de der voksende Planter. I Svejts, Frankrig og Italien var det let at faa fat paa gode, let transportable populære botaniske Hjælpemidler. I Spanien og Portugal var det ikke saa let, men jeg fik dog Hjælp hos Apotekeren i Købstaden. Han havde dog noget Begreb om hvad det var for Planter, jeg havde samlet, og kunde give mig de indfødte Navne, ofte ogsaa de latinske, ved Hjælp af en eller anden Bog, han besad. Naturligvis var det en Forudsætning, at man kan gøre sig forstaaelig paa Spansk, Catalansk og Portugisisk. Det sidste er ikke videre let. Men noget besværligere er det dog i Grækenland. Af

den nygræske Litteratur har jeg ikke suget meget endnu til Opklaring af Landets Plante- og Dyreliv. Men Naturen er jo ung endnu.

Dyrene er det paa Ture ikke saa let at faa fat paa som paa Planterne. Man maa være glad ved at se dem i Afstand og i faa Øjeblikke. Ja, tidligere havde vi her i Landet adskillige Fugle, som bidrog til at pynte paa Landskabet. Jeg mener Storke-*ne*, — den hvide Stork (*ciconia alba*); thi den sorte Stork, der lever i Skove, fjernt fra Menne-sker, har altid været en ret sjælden Fugl. Men endnu for 50 Aar siden var Storke en hyppig og meget yndet Fugl, der kom her sidst i Marts og rejste i September tilbage til sit Vinterhjem i Afrika. I Vinter for 60 Aar siden, sidst i Februar, sad jeg hinsides Vendekredsen, ved Nilen, i Nubien, en stor Flok paa mange Hundrede Storke paa Rejse nordpaa, jeg tror dog snarere til Polen og Ungarn end til os. Vore kom vist en vestligere Rute, men de nogle Aar efter. Siden maa de fløj over ret brede Dele af Middelhavet, som jeg bemærkede have lidt store Tab paa deres Rejser nordpaa. Thi nu kommer kun faa Storke herop. I Fortiden,

endnu indtil for halvhundrede Aar siden, saa man hos os i mange Landsbyer paa de allerfleste Gaardes Tage en, stundom flere Storkereder. Føde var der den gang nok af for dem; Frøer og Tudser var talrige i Damme, Søer og Bække. Hver Foraarsaften lod Frøerne deres melodiske, gennemtrængende Røst høre til stor Glæde for alle omboende. Nu maa man nøjes med at høre en enkelt Frø prise den unge Vaar fra sin Kvækkeplads. Manglen paa tilstrækkelige Frøer og Tudser nødte Storken hos os til at se sig om efter andre Næringsmidler. De fløj da til nærmeste Fjord, vadede ud i Vandet og gav sig til at fiske. Det ser man endnu, men sjældent. Antallet er hos os taget saa mærkeligt af. Dog er Befolkningens Venkab mod Storken lige usvækket. Saaledes var det dog ikke allevegne i Europa. Jeg min fra mine Drengaar, at jeg hørte, at i Mecklenburg forfulgtes Storken som en skadelig Fugl. Den tog Agerhøns, især Agerkylinger og Hareunger. Det gik ikke an i et Land, hvor de store Jorddrotter havde Magten og Jagten var deres et og alt. Hvem der gjorde Jagten fortræd, maatte ikke leve. — Heldigvis er vor kære Stork ikke forsvundet helt. Paa en Rejse i Lilleasien sydvest for Troja ved Assos og i Omegnen af Pergamon, saa jeg ved en ret stor Flod, der løb indenfor den stejle, bjergrige Sydkyst, mange Størke, der aabenbart befandt sig overmaade vel og ikke manglede noget. De er maaske Standfugle her. — Jeg søgte Oplysning derom hos Befolkningen, men jeg var ikke rigtig forberedt paa den Slags Diskussion paa noget af Stedets to Sprog, Tyrkisk og Nygræsk, og fik ingen ordentlig Besked. Lilleasien har en kold Vinter.

Foruden at fæste sin Opmærksomhed paa Planter og Dyr, vil man ogsaa have Glæde af, paa sine Farter ud i Omegnen, enten

de er længere eller kortere, at kaste et Blik paa Mindesmærker fra svundne Dage, som lærer os at kende, hvad vore Forfædre har udrettet i fordums Dage, og som har været saa godt udførte og faaet en saa god Plads indrømmet, at de har trodset Aarhundreder og endnu staar oprejste. For 100 Aar siden vidste man ikke meget om, fra hvad Tid de mange Kirker og Herregaarde skrev sig, ligesaa lidt som nogen var synderlig kendt med, fra hvad Tid de forskellige Genstande stammede, der endnu er at se i saadanne ældre Bygninger, og som tilhører svundne Tider. Nu er heldigvis Kendskabet til disse gamle Sager ikke ualmindelig. Der er mange, som interesserer sig derfor, og som ville gøre sig en Glæde af at meddele fremmede, særligt yngre, hvad de ved om de Bygningers og Sagers Alder og Oprindelse, som faar Besøg af Spejdere, saaledes at hver enkelt af dem maa hjemtage fra hver Tur lidt mere og lidt klarere Kendskab til sit Færeland og til hvad det besidder, end han havde før sit Besøg. Saa godt som alle Kirker indeholder noget af Interesse, naar man har det Held at træffe en, der har grundigt Kendskab, Evne, Klarhed og Iver for at meddele, hvad han ved, til andre. Mange Herregaarde har ogsaa stor Interesse, ligesom deres Omgivelser og Haver, ofte med sjældne Træer og Buske. Jeg vilde gerne hertil føje: Klostrene. Men af dem staar der kun yderst faa oprejste endnu hos os. De fleste ligger under Jorden, og bestaar næsten kun af Samlinger af Sten, stammende fra de ødelagte Bygningers Vægge. Men Videnskabsmændene lader sig ikke afskrække. De afdækker alt med yderste Omsigt og Samvittighedsfuldhed, og de ender med at forklare os Betydningen af enhver Levning og giver tilsidst Grundplanen af Bygningen med Angivelse af hvert Rums Be-

stemmelse.

Men jeg vil gerne et lille Øjeblik vende tilbage til Naturen. I de 60 Aar, jeg har haft den store Lykke oftere at kunne vandre om i tre Verdensdele — til den nye Verden slog Aarene ikke til —, har Naturen i mange Henseender forandret sin ydre Fremtrædelse ikke saa helt lidt. Jeg tænker paa Dyreverdenen. I 1860 — 61 traf jeg i Ægypten fra Byen Kenh, lige Nord for det gamle Theben med de 100 Porte, en stor Krokodil, som soled sig paa en Sandbanke, men som løb sin Vej, da Mennesker nærmede sig. Hver følgende Dag, da vi nærmede os Katarakten og Ægyptens Sydgrænse, var der mindst en stor Krokodil at se hver Dag. Nu skal man helt op til de store Nilsøer for at se en rigtig Krokodil. I Kongofloden er der derimod Overflod, men det er rimeligvis en anden Art. Forøvrigt er Fiskene omtrent de samme i Nilen som i Kongo. Europæerne i Ægypten vil ikke spise Nilfiskene. De er flove! Nej, de vil have Nordsøfisk, for saa vidt Middelhavets Fisk ikke finder Naade for deres Øjne. Nordsøfisk bliver pebrede at købe. 1860 var der utallige Gribbe i Ægypten. Nu ser man kun sjælden en Grib mere. Flamingoerne, der var saa talrige ved Mengaleh-Søen dengang, er ogsaa blevet sjældne, synes det. Gaar vi til Asien, Tyrkiet og Grækenland, havde man i Bjergene en ustandselig Musisering af Hyener hele Natn, indtil Dagen kom. En Nat i Epirus, jeg for Mørket ikke slap tidligt nok ud af en Skov, fulgtes jeg troligt, først af to gloende Øjne, siden af fire, der fulgte mig ud af Skoven, men ellers lod mig i Fred. Det var vist et Par Sjakaler. De ynder iøvrigt ikke levende, de døde smager helt anderledes godt.

Valdemar Schmidt

EN EXTRA JULE GOOD TURN

9 MILLIONER RUSSISKE BØRN VED AT DØ AF SULT

SPEJDERE!

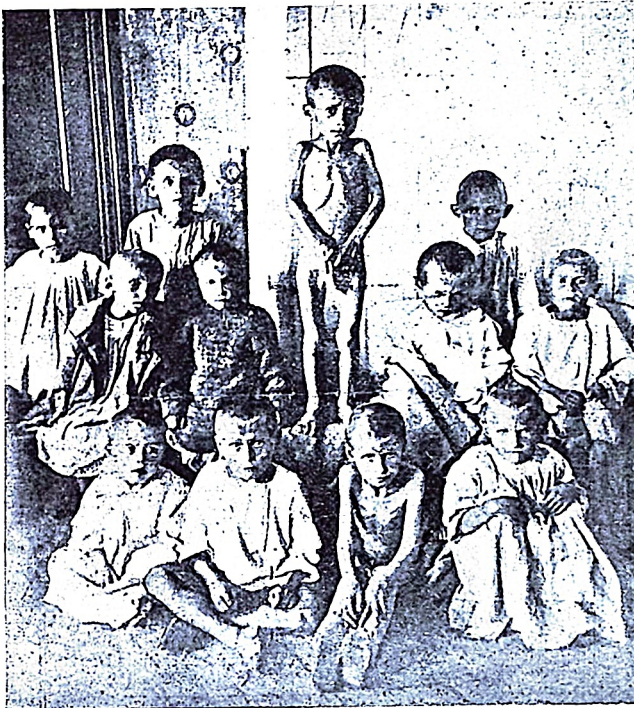
Som I ved overlader Korpset i det store og hele ganske til Jer og Jeres Trop, hvor I vil yde Hjælp og hvor ikke, og det er takket være Jeres eget Initiativ til at være paa Pletten og yde Hjælp hver Gang det er galt fat der, hvor I opholder Jer, at det danske Spejderkorps efterhaanden har faaet Ord for, at det altid er rede til at hjælpe andre.

Det er i Kraft heraf, at Hertug Knuds Divisionens Spejdere passer de franske Krigergrave, at i. Skive Trop nylig under Stormen hjalp en Mand med at redde Stumperne af hans nedblæste Bjerg og Dal Rutschebane, at i. Brande Trop har givet sig til at rense et Kirke-taarn, der ikke har været rengjort siden 1719, at Troppene hele Landet over fornylig solgte Mærker til Fordel for de Blinde, og at der saa godt som ikke er en af Jeres Troppe uden at den hvert Aar søger at glæde Syge, Gamle og fattige med en Julegoodturn, der helt er dens egen Opfindelse.

Men saa sker det en Gang imellem, at der kommer til os Anmodningen om en Assistance saa stor, at

det hele ikke hjælper noget uden at vi alle sammen tager fat. I husker Nældehosten i 1917 og 1918, Kartoffelkampagnen i 1918 og den spanske Syge 1918, hvor der bogstavelig talt ikke var en Trop, som ikke gjorde noget. Nu er vi igen ude for et af disse Tilfælde. Der er i dette Øjeblik 9 Mill. russiske Børn, der er ved at dø af Sult og Nød, og nu har Røde Kors hele Verden over i den Anledning sat en stor Hjælpeaktion i Gang. Fridtjof Nansen har udført et utrætteligt Arbejde for at denne Hjælp til de russiske Børn kunde blive til noget.

For nylig har den danske Stat ydet et Beløb paa 100.000 Kr. til dette Arbejde og nu gaar Røde Kors her i Landet i Gang med at foretage en Indsamling. Røde Kors vil oprette danske Køkkener i Hunger-nødsdistrikterne. Det er en forfærdelig masse Børn det drejer sig om at redde fra den frygtelige Sultedød, men naar i hører, at hele Verden vil hjælpe med til det, og at man i Rusland for 10 Kr. kan bespise et Barn i en Maaned, saa vil I ogsaa forslaa, at den Hjælp I kan yde slet ikke er uden Betydning — vel at mærke naar vi tager fat allesammen.

DET DANSKE SPEJDERKORPS TILSIGER RØDE KORS SIN STØTTE

Som I kan forstaa, har det danske Spejderkorps under disse Omstændigheder ikke villet sige nej til den Anmodning, vi har faaet fra Røde Kors. Bestyrelsen har sagt Ja paa Jeres Vegne, og den venter nu, at I Spejdere, hver for sig, gør hvad I kan. — Vi har tilskrevet Røde Kors:

- 1) at vi vil stille Jer til Raadighed ved Uddeling af Propaganda og til Ordonnansjeneste for Røde Kors Lokalaider, og naar der senere bliver Tale om det, ogsaa til Indsamling af Klædningsstykker, derimod vil vi ikke have, at I deltager i nogen direkte Indsamling af Penge.
- 2) og foruden det har vi sagt, at vi hver især vilde se at spare paa et eller andet Omraade, saaledes at der maaske kunde være Tale om at det danske Spejderkorps direkte kunde stille et Beløb til Raadighed for Køkkenerne.

VINTEREN ER I FULD ANMARCH, GAA I GANG STRAKS — HURTIG HJÆLP ER DOBBELT HJÆLP!

I den Anledning vil jeg

- 1) bede den øverste Spejdermyndighed i hver By, hvor det danske Spejderkorps har Afdelinger, om snarest at samle

deres Spejdere og tage Stilling til Spørgsmaalet for derefter direkte at sætte sig i Forbindelse med den lokale Røde Kors Komité og enten stille sig til Raadighed for denne eller, hvis Forholdene skulde umuliggøre dette, meddele den, at I ikke ser Jer i Stand til at hjælpe.

- 1) og jeg vil bede hver enkelt af Jer Dreng, overveje, om I ikke paa en eller anden Maade kunde indføre en Besparelse med Hensyn til Jeres Lomme penge, saaledes at der kunne være Tale om, at det danske Spejderkorps direkte kunde adoptere et vist Antal Børn (tage dem paa Forplejning).

Det jeg navnlig tænker paa, er de Udgifter, I ellers plejer at bruge til Stikkerier og Biografteaterbilletter. Jeg selv plejer ikke at købe Bolcher for mine Penge, men jeg vil i December Maaned (23/11—23/12) lade være med at ryge og lade være med at gaa i Biografteatret. Det Beløb jeg sparer herved, vil jeg indbetale til det danske Spejderkorps, og hvis I hver for sig igennem Jeres Trop, vil gøre noget lignende, saa er det dog muligt, at vi kunde faa noget ud af det.

Glædelig Jul, Spejdere, jeres C. Lembecke.

DA JEG VAR DRENG —

IV

OVERPOSTKONTROLLØR VILHELM FINSEN

Oppe paa Færøerne, paa de kønne græsklædte Klippeøer, laa mit Barndomshjem, midt mellem Moders og Faders Hjemstavn: Danmark og Island.

Vi boede i Thorshavn, Øernes Hovedstad med knap 1000 Indbyggere. Moder døde tidlig og efterlod 4 Børn, hvoraf jeg var den mindste, og saa lille, at jeg ingen personlig Erindring kunde have om hende. Vi vidste, at Sorgen og Deltagelsen ved hendes Bortgang havde været stor, alle talte med os Børn om hendes store Godhed og Elskelighed; intet Under at hun efterhaanden voksede i min Fantasi til noget rent enestaende. At hun havde været praktisk og dygtig med en sjælden pædagogisk Forstaaelse, er senere gaaet op for mig, naar jeg mindes de med Kunst og Smag tilvirkede Ting, som hun havde overladt os, og som Barndommen igennem forblev vort dyreste Eje, og næsten var os som en Helligdom. Jeg husker saaledes hendes prægtige Byer og Zoologisk Have opklæbde paa Pap, og anbragte paa Træklodser, der var den store, blaa Lærredsbog med pragtfulde, engelske Billeder og Illustrationer fra den vide Verden; jeg ejer endnu det nydelige tegnede Billedlotteri med Gengivelse af Hjemmets eget Husgeraad o. s. v., ikke at tale om Juletræet — her, langt fra Grønernes Jordbund — som Moder havde ladet Byens gamle, brave Tømmermand lave. Det var en lang Stang, hvori var indstukket Grene dannede af udrettede Tøndebaand som blev beklædte med grønmalet, fryndset Papir. Det var et Træ, der kunde gemmes hen og tages frem Aar efter Aar, enkelt og fordringsløst var det — men aldrig i Verden har Julelysene straalet med større Glans i noget Barnebøj end fra dette — Mors eget Træ!

Fader giftede sig igen og Børnetallet voksede, det var sikkert ingen let Opgave for vor nye Moder at opdrage denne Flok, det skete efter den Tids Skik maaske nok med lidt Strængheid, men Sol og Vind blev skiftet lige.

Fader var den nidkære og pligtfuldende Embedsmand, der ikke havde megen Tid til at tage sig af os Børn, han levede meget regelmæssig og gik

sine daglige Spadsereture, det var gerne ud af den stærkt bakkede Landevej, til den store flade Sten, der var „Verdens Ende“ — og forøvrigt ogsaa Landevejens. Søndag Morgen før Kirketid gik Turen ud til „Skansen,“ her tog han gerne os med — det var med en vis Respekt og Ærefrygt vi betraadte den berømmelige Mogens Heinesens Skanse med de gamle, interessante og dekorative Kanoner — der var mange Sagn

Vilhelm Finsen.

om Hellebedrifter overfor sørøvere og lign. knyttede til dette Sted, denne selvfølgelig „ganske uindtagelige“ Fæstning.

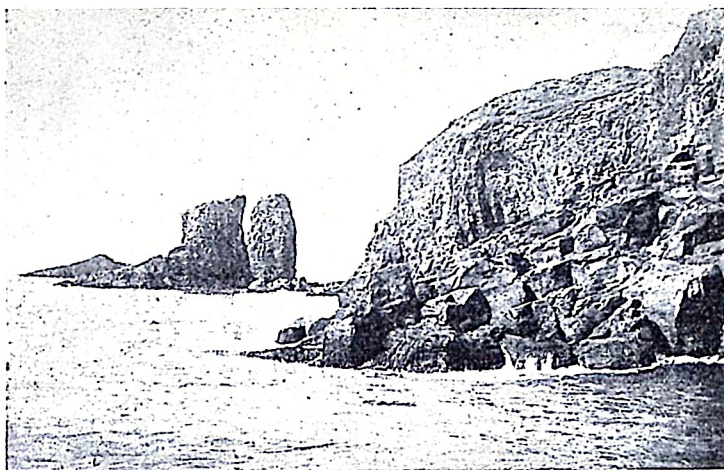
Fra min tidligste Barndom har jeg især Mindet om en større Begivenhed; det var da Genboens Hus brændte, Flammerne lyste tværs over den meget smalle Gade, men Eyens Sprøjle, hvis Alder ikke kunde bestemmes — en Paamaling fortalte dog, at den var repareret i sytten Hundrede og noget — gjorde sit yderste, fra fjernliggende Elv gik Vandspandene — gamle rødmaalede Sejldugsspande — fra Haand til Haand, og hvad der ikke var skvulpet ud for oven, var nok nærmest lækket ud for neden, før det ærværdige Brandslukningsapparat fik noget at virke med. Det kan ellers nok være, at vi

kom op i en Fart den Nat, jeg fik begge Ben i det ene Bukseben, og maaltte hoppe afsted med de andre. —

Fader fik senere en anden Bolig, og vi fik den herligste Have at tumle os i, den var omgivet af et højt Stengæde, der lod Ahorn og Tjørn gro saa højt der var Læ, og Røn endda et godt Stykke til, der var Ribs, Stikkelsbær og Solbær, og en Frilandsrose, der var hvid, sligt Syn var aldrig set paa de Breddegrader; hen i September kunde Jordbærrene blive modne, der var ikke mange, et til hvert af Familiens Medlemmer, og kneb det, kunde et af de største deles i to. —

Den ejendommelige færøiske Natur med Fjelde og Tinder, med Klipper og Skar giver selvfølgelig Ungdommens Friluftsliv sit eget Præg. En stor Fornøjelse var det saaledes paa en „Maanedsslovsdag“ om Foraaret at være med paa en Fjeldgang, og hjælpe til med at samle Faarene, der hele Aaret lever vildt ude paa de vidtstrakte Udmærker hvor de nøjsomme Dyr om Vinteren maa søge den knappe Føde mellem Sne og Is, og nu skulde klippe; ja egentlig Klipping kan man ikke kalde det, for ved et rask Tag i Faarets Nakke kunde man skille det af med hele den tykke Uldpels, der havde løst sig ved, at den nye Uld var begyndt at skyde frem under huden. Det var morsomt at se de smaa nylødte Lam brægende søge efter Moderen, som de maaske vanskelig kunde kende i den lettere Sommerdress.

Eller det kunde hælde, at der blev raabt „Grindabod,“ og da sprængtes alle Lænker; hvad enten det nu var en Søndag under Gudstjenesten, eller man sad paa Skolebænken; i den vildeste Flugt styrtede alle, Gamle og Unge, til Havnen. „Grindabod!“ „Grindabod!“ lød det fra alle Struber, og Blodet rullede hastigt i Aarerne, Bavner tændtes paa Fjeldtoppene som Signal fra Ø til Ø, og lang Tid varede det ikke, før Grindeflokken under Raaben og Stenkast fra alle de mange Baade, der fra Sunde og Fjorde hastig er ilet Flokken i Møde, jages hen til den nærmeste Grindehavn, saa er Spændingen paa sit Højdepunkt, hver Nerve er som elektriseret: Skal der blive at bide og brænde for den gennemgaaende fattige Befolkning, eller skal Haabet briste saa hurtigt som det vaktes? —

Fuglehjerg paa Færøerne.

Naal vi Børn reflekterede ikke saaledes, for os var det Øjeblikkets utrolige Spænding, Dramaet i al sin Virkelighed, det egentligtalt grufulde Blodbad, der larver Søen rød, Kampen paa Liv og Død med hele den store Flok, som kan tælle over de Tusind af Hvaler, og som dog, naar den er indesluttet i Fjorden, sin ubændige Kraft til Trods, maa give tabt overfor menneskeligt Mod og Snille — jo! det var en Oplevelse i Drengæarene, som aldrig ud-slettes.

En mere idyllisk Adspredelse var, hvad man i dansk Lignelse vilde kalde en „Skovtur“, det var Skolens, eller Familiernes aarlige Udflugt til Fjelds; til det medbragte Smørrebrød, blev der lavet Kaffe højt oppe paa en Fjeldtop Ildstedet for Kaffelederen var det vor Opgave at samle Sten til, Lyng og lign. til Brændsel var der nok af; der blev leget, kravlet op og trillet ned af Fjeldsiderne.

Men Livet leves ogsaa meget inden Døre paa Færøerne, Regn og Taage skifter i en Uendelighed, og Stormen rusker, Vinteren er lang og Mørket falder tidlig paa deroppe mod Nord. Saa dyrkede vi allehaande Sløjd, skar og snittede, særlig min ældre Broder Niels var fingernem, han kunde præstere det vidunderligste, hvorfor ogsaa Fader mente, at den Dreng nok vilde ende som Kunstdrejer. I Forening byggede vi en pragtfuld Skude af en halvanden Alen svær Bjælkeende, den blev paa rigtig gammel nordisk Skibsbyggermaner udhulet ved Brænding, ved smaa forsigtig anbragte Baal; men skøn var den at skue, da den udrigget og fint malet „løb af Stabelen“, Fader døbte den „Concordia“, maaske i Erkendelse af det gode Forhold mellem os Brødre.

Paa en lille Indsø, fra hvis Midte, der ragede en Sten op, som kaldtes „Kronborg“, gjorde „Concordia“ sin Prøvesejls, den var armeret med en lille Messingkanon, som ved Hjælp af en antændt Fyrsvamp afgav sin Salut i rette Øjeblik ud for „Kronborg“ — Jo! vist, det var fornøjelige Barndoms minder.

Endnu en Erindring fra de Dage vil jeg lige til Slut omtale — den har jo næsten Aktualiteten over sig — det var da Kongen i 1874 besøgte Øerne. Det var første Gang, at en Konge havde været deroppe, og Forventningerne var enorme, der var nok dem, der

havde ventet lidt i Retning af Purpurkaabe og Guldkrone, slet saa æventyrligt blev det ikke, men der manglede ellers ikke noget i den højtidelige Modtagelse, Byen havde smykket sig efter bedste Evne med Flag og Æresport, der var Sang og Musik og Feststemningen naaede det ukendte.

Et Skaar i Glæden blev det dog, at Byens gamle, ansete Skolelærere, der tillige var Byraadsformand, styrtede død om i Kongens Arme, da han havde udraabt det sidste Hurra efter sin Velkomsttale.

Kongen vandt alles Hjerter ved sin ligefremme og hjertelige Imødekommenhed overfor Færingerne, og Begejstringen overfor Kongen og hans Ledsager Prins Valdemar, der dengang var Kadet, vilde ikke tage Ende.

Finsen.

V OPERASANGER

JOHANNES FØNN S

Spejderbevægelsen og Spejderne kendte man ikke noget til, da jeg var Dreng. *Heldigvis!* — Det maa jeg nok have Lov at sige i dette Spejders Blad, naar jeg forklarer mig nærmere, og naar jeg senere skal lade dette „*Heldigvis!*“ afløse af et „*Desværre!*“.

Jeg hader Uniformer af enhver Art med det oprigtigste Had, en Mand kan nære til nogen Ting. Jeg har i Tyskland, hvor jeg levede i mange Aar, haft rig Lejlighed til at iagttage, hvilken forfærdelig Virkning Skolekasketten med de sprængte Baand eller Snore øvede paa

Grindefangst i Thorshavn. Ca. 1000 Hvaler blev dræbt den Dag, et mindre Parti ses ophobet paa Stranden.

Johannes Fønss som Voksen (med kort og brækket Næse)

Drengenes Sind — de var Militarister, for de kunde knappe deres egne Bukser. Og blev de først Studenter og fik Uniformsbaand paa Maven, foruden Korpsluen og Sværd i Haand og lange Ridelakstøvler til at bære ved festlige Lejligheder, saa var de uhyggelig fortalte og for evigt opslugte af den Militarismens Molock, der i sit Fald knuste Millioner af Tysklands Ungdom.

Allerede som Dreng bar jeg Had til Uniformen og alt, hvad der blot kunde henføres dertil. Da jeg blev Student, havde mine Forældre købt en Studenterhue til mig, men jeg lagde den hurtigt til Side og bar helst en almindelig civil blød Hat. Med min Sjæl og mine Tanker vilde jeg dyrke Minerva — men uden Uniform. Jeg hader al Uniform — ogsaa Ægtemændenes Uniform, den gyldne Fingerring. Ikke de ydre gyldne Baand, som enhver kan se, men Hjerternes Baand binder Menneskene sammen. Jeg hader Sorgens Uniform, de sorte Dragter, og hos Mændene det sorte Bind om Armen. Sorger man i sit Hjerte, er Bindet overflødig; sorger man ikke, men bærer alligevel Bind, er det veder-

styggeligt. — Jeg vilde ønske, Spejderne ikke bar Uniform med de ækle bare Knæ (se blot Billedet af min udmærkede og smukke Ven, Overretssagfører Krenchel, med Marci-panskne i dette Nummer af Bladet) — saa vilde jeg holde meget mere af dem, end jeg nu gør.

Og saa er der den evige Syngen —! Jeg er selv Sanger og elsker Sang og Sangens Kunst. Men var jeg blevet Spejder, da jeg var Dreng, havde jeg næppe haft Stemme nu. Det gælder jo netop — og ikke mindst for deres Vedkommende, der maaske i en voksen Alder kunde blive Sangere — at skaane Børnenes Stemmer saa meget som muligt. Den kloge Sanglærer — og en saadan havde vi heldigvis i Aarhus Latinskole (han hed Overlærer Müller) — snarere bremser sine Drenges i Stemmeudfoldelsen end det modsatte. Men Spejderne —? Ak, du milde Apollo! Jeg overværede hin Aften nylig i Paladsteatrets blaa Sal, hvorledes de unge Knægte brolede i af fuld Hals — det var rædselsfuldt. En lille Purk var hæs, men skreg alligevel med — jeg advarede ham, men han brolede lystigt videre. Han bliver aldrig Sanger! Hvor behageligt det end kunde være at slippe for Konkurrenter, vil jeg dog advare mod, at Spejderkorpsene ved den megen Syngen berøver Nationen de Bassangere, der engang skulde afløse os andre. Og saa er der denne Trutten i Horn — det er ogsaa en Forbandede for de yngste, der skal lægge Mund, Lunger og Øre til. Fysik og Teknik mangler de til at blæse i Hornene, og Tonerne, de fremlokker, er altid falske. Den yngste Slægt faar sit Musik-Øre odelagt ved disse Disharmonier.

— Vilde Spejderne aflægge Uniformen, indskrænke Sangen og afskaffe Hornene, kunde jeg have tænkt mig at blive Spejder, thi der er jo det gode.... ja, nu kommer mit lovede „Desværre“.

Desværre kendte man ikke Spejderbevægelsens ypperlige Driven-Sport og al dens Færd i Naturen, i munter Klynge, den Gang jeg var Dreng.

Vi drev selv hver for sig vor Sport og gik vore Ture som oftest

Johannes Fønss som Dreng (med lang og lige Næse).

alene ad skjulte Stier med store Cigarer (det var forbudt) paa!

Min Hovedsport var Cykel-Kørsel — den Gang var Cykler ikke saa almindelige som nu. Men jeg kom galt af Sted. Cyklen, der var af gammeldags Konstruktion og uden Frihjul, som endnu ikke kendtes, og Bremse, tog Magten fra mig ned ad en stejl Bakke ved Aarhus. Jeg slyngedes med samt min Cykel, der aldrig blev Cykel mere, men som blev solgt Dagen efter som gammelt Metal for 4 Kr., mod Traktorstedet „Salonen“'s Mur og var nær himlet.

Mit Næseben brækkede, saa jeg kom til at se farlig ud. Min Profil blev som en Pappegojes eller en Dybvandsfisks, mens jeg som Dreng — hvad mit Barndomsbillede viser — havde en pæn og hæderlig Næse.

Resultatet af denne brækkede Næse blev da ogsaa, at jeg ikke naaede det Maal, jeg som Dreng havde drømt om at skulle naa: nemlig ligesom en ældre mandlig Slægtning af mig at blive tretten Gange rigtig forlovet. Jeg naaede saa langt fra Tallet tretten.

Heldigvis? — Desværre?

Hvad véd jeg. Johannes Fønss.

VI. OVERRETSSAGFØRER KRENCHEL

Da jeg var Dreng, var jeg artig, tynd, bleg og nervøs.

Først gik jeg i Skole hos en Hoben fromme Lærere og en lang Linial af en Regnelærer, der alle var Specialister i at faa Børn til at tude.

Snart skreg vi af Rørelse; snart var det af Sorg over, at vi havde snydt med vore Regneopgaver — hvilket dog ikke forhindrede os i at snyde næste Gang igen — med samme Resultat. Om Eftermiddagen smed jeg Skolebøgerne og fo'r rundt i Frederiksberg Have og agerede Indianer med en lang Pind i Haanden. Skæbnen vilde, at jeg slap ind i Metropolitanskolen, fulgt af mine Forældres

stolte Blikke, for Metropolitanskolen var jo Landets fornemste Anstalt. Ja, velbekomme! Græsk og Latin — Latin og Græsk — det var den aandelige Føde fra 9 Morgen til 3 Eftermiddag. Fra Stalden paa den anden Side Skolegaarden steg den yndigste Atmosfære af Hestepærer ind ad Vinduet til os. Lærerne brolede i Munden paa hinanden — kun adskilt ved tynde Vægge (Korridorer fandtes

ikke i den gamle Kaserne). Og den ene Lærer var hidsigere og mere højroset end den anden. Lussingerne knaldede, og de artige højede Hovederne, indaandende Staldduften, og mumlede afdøde Gloser, saa vi svedte. Jeg havde altid ondt i Hovedet den Gang og sled som et Bæst, til jeg blev 16 Aar, saa begyndte jeg først at vaagne op og tage det hele lidt mindre højtideligt.

— Forbandede Aar! Havde jeg dog blot været Spejder! — Altid sad jeg og læste og læste. Saa var det Lektier — saa var det højere Litteratur og historiske Værker. Theatrene kendte jeg ud og ind; men ingen kerte os Lejrlivet at kende — ingen kerte os at erobre Skoven i frit og lykkeligt Kammeratskab — Spasere-ture — andet og mere blev det aldrig til.

Sportsidioterne foragtede jeg — og Spejderbevægelsen var ikke blevet oplundet endnu.

Jeg kommer ikke uden om det: jeg har misbrugt mine Drengaar. Nu skal det gores godt igen: Alle skal lære, hvad Spejderkorpset er — og navnlig, hvad det kan blive. Men saa kommer de og siger: Mi-

litarisme, Uniformer — Bevægelsen kunde være sund nok; men de for-bistrede Uniformer! — Kære, snæversynede Kritikere: hvad er det, I har imod, at Drengene har bare Knæ og Spejderbluse? Kan I ikke se, hvor den smukke Uniform falder sammen med selve Naturen. Spejderen hører Skoven til ligesom Daadyr og Egern. Og kan I ikke se, hvor det er praktisk, at alle Kammerater er ens klædt paa i let og luftigt Tøj, der ikke hindrer de frie Bevægelse og kan taale Jord og Vand og al Slags Vejr, uden at Drengen bliver snavset at se til. Glæd jer over, at Drengene ikke skal skaane de Bukseknæ, de ikke har. Se dem cykle af Sted i øsende Regnvejr uden Gamasker og Knævarmere. De bliver ikke forkoledet og behøver ikke at sende Tojet til Skrædderen for at faa Bukserne presset op. Men først og sidst: de er ens allesammen; de er sig selv og de er eet med Naturen.

Alle I gæve Borgere, der er saa bange for lidt Hornmusik og uniformerede Dreng — kast jeres Fordomme til Side, husk paa jeres mislykkede Drengetid og send jeres Søner til os.

LIGE FØR — AF ZAKARIAS NIELSEN

Nej, hvor kan jeg sidde stille
paa en Juleaftens-Dag,
paa en Dag, da stor og lille
travler i et evigt Jagt!
Toner rene, milde, klare,
i hvert Bryst om Glæden spaar,
det er, som en Fest-Fanfare
over hele Landet gaar.

Vi har bagt i otte Dage,
slagtet baade Gris og Gaas,
vi har Sylte lagt i Lage,
skuret Gulv og pudset Laas;
jeg har selv et Grantræ skovet,
et med lange, grønne Skud,
.... jeg har næsten ikke sovet
nogen Nat en Uge ud.

Hemmelig jeg gaar og kigger
efter Pakker, Lys og Godt;
Fa'r og Mo'r saa listig nikker:
„Ja, du skulde vide blot“
— Jeg maa ud at se, om Søren
har til Fuglene en Skærv,
.... jo, der staar ved Ladedøren
paa en Stang den gyldne Kærv!

Ah, nu dufter Gaaseskroget!
— Søsterlil, hvor skal du hen?
E—j, hun skal nok hen til Toget,
til Soldaten, hendes Ven!
Hør, hvor Klokkerne nu sender
Toner ud i Flok og Rad!
Aah ... jeg folder mine Hænder:
„Gode Gud, hvor er jeg glad!“

Idrætslivet er et Produkt af Europas Kultur, af vor Races Frihedsfølelse og Selvhævdelse.

I det gamle Ægypten kendtes Boksekampe og Herobatk, men ikke frie Mænds Idræt. Paa Reliefferne ser de fribaarne Herrer til, mens betalte Gøglere tumler sig for deres Øjne. Som Orientaleren i vore Dage har Ægypten nydt Velværet ved Stillesiddende dobbelt, naar lejede Herobater eller Bokserne sled og svedte foran ham.

I de ældste Vidnesbyrd om europæisk Kultur, de homeriske Digte, er Forholdet det omvendte. I Vædekampene ved Patrokles' Baalfærd deltag Hovdinger og deres Sonner, mens Hoben ser til. Da Odysseus i Fakiernes By ser de fornemme unge Mænd kappes i Idræt, siger en Deltagers drillende: „Du ser ikke ud til at forstaa dig paa Vædekamp. Du ligner snarere en Handelsskipper, betænkt paa Forretninger og Smaasnyderier.“ Rasende farer Odysseus op, bruger Mund og griber Diskos, som han slynger langt ud over Maalet.

At Idræt i Hellas blev fribaarne og fornemme Mænds Forret, beror paa, at Hellenerne var et ungt Folk, friske og uregerlige som Vikinger. Ægypten havde en nøjsom og forkuet Befolkning, der let lod sig beherske af Knipler og Politisoldater, saaledes at de Regerende og Embedsmændene kunde nøjes med at bruge Hjernen og anlægge sig Fedt paa Maven. Men i Grækenland var Folket ikke til at styre af Politi eller Lejesoldater, og det taalte heller ikke Hovdinger, der ikke kunde hævede sig ved egen Kraft, ved Udfoldelse af Mod og Styrke. Derved blev Idræt for de Styrende et Pant paa deres Magts Bestaaen.

I Sparta skærpedes Kravene til Herskertracens fysiske Overlegenhed yderligere ved det store Tal af halvfrie Borgere og livegne Bønder, der maatte afløvere Halvdelen af Afgrøden til Helborgerne og derfor stadig ponsede paa Oprør. I Felten maatte Spartanerne have to Rækker Vagtposter, én vendt mod Fjenden, én mod deres egen Lejr, der altid var fuld af Opsætsige. Ikke blot Mændene

maatte da forbeholde sig Idrætten og drive den med største Energi, men ogsaa Kvinderne maatte gøres stærke og vaabenføre for at værges sig mod Bandeoverfald, naar Mændene var i Krig. Og de maatte derfor hærdes ved Gymnastik.

De andre frie Folk i Hellas maatte følge Spartas Eksempel paa samme Maade, som Nutidens Rustninger bliver en Pligt og Byrde for alle Nationer. Selv i Athen havde Idrætten oprindelig et militært Formaal: at gøre Ungdommen til stærke og udholdende Krigere, og stadig vedblev Vaabenløbet: Kapløbet i fuld Rustning og med det tunge Skjold, at være en vigtig Øvelse. Men i Athen blev Idrætten alligevel noget andet i Tidens Løb, en Ungdommens og Manddommens glade Leg, en fri Udfoldelse af Styrke og Ynde. Skonheden traadte i første Række og overskyggede helt den haarde Nødvendighed.

Lad os følge en ung Atheniensers Dag. Om Morgenen staar han tidligt op og gør nogle faa Legemsøvelser, bl. a. for at faa Afløring. Han spiser intet om Morgenen, det første Maaltid falder ved Middagstid, men mange spiser først ved 6—7 Tiden om Aftenen. Den græske Læge Hippokrates drøfter indgaaende Spørgsmaalet, om man bør spise et eller to Maaltider om Dagen, men det falder ham ikke ind, at man kan nyde mere end to Maaltider paa samme Dag. Mange Mennesker i vor Tid vil befinde sig bedre ved at følge den Regel.

I Morgentimen gaar Grækeren saa til Øvelsespladsen, Palestæen, der er omgivet af Søjlehaller med bagved liggende Rum. Han kaster i første Rum sin Over- og Underbeklædning til Slavedrengen, gaar ind i et Rum, hvor han salver sig med Olie, derfra ind i et tredje, hvor en stoppet Lædersæk, ophængt i et Reb, giver ham Anledning til Boksning og Fodspark og til andre forberedende Øvelser i Kammeraternes Selskab. I et fjerde Rum drysser han et Stovlag over Olien, og hans Hud er nu beskyttet af en Støvkappe mod Smaasten og anden Haardhed paa Palæ-

straen, hvor han derefter træder ud. Efter et Par Timers vekslende Idræt: Hurtig- og Udholdenhedsløb, Brydning, Nævekamp, Diskoskastning, Spydkastning og Længdespring, gaar den unge Herre igen ind i et Rum, hvor Slavedrengen rækker ham Skrabøjernet af Bronze, hvormed han befrier sit Legeme fra Kager af Støv, Sved og Olie. Saa overgyder han sig med varmt Vand, tager et koldt Svømmebad, indgiver sig med fin, duftende Olie og klæder sig paa. For Skoledrengens Vedkommende kan nu Undervisningen i Musik (Foredrag af Digte til Strengakkompagnement) og Skrivning begynde. Den unge og den modne Mand gaar til deres Forretninger, der for en stor Del besørger i Søjlehallerne eller de skyggefulde Alléer, der slutter sig til Sportspladsen. Ved Middagstid indtager nogle et let Maaltid af de medbragte Spisekurve, andre nøjes med Sovn og Hvile nogle Timer, indtil Luftens Kølighed paa ny tillader Forretninger eller Politik eller Tankeudveksling. Mod Kvæld falder Dagens Hovedmaaltid, og derefter følger Drinkelaget, der godt kunde udarte sig til Drukkenskab og Slagsmaal.

Som i det daglige Idrætsliv Sport og Musik var nøje forbundne, saaledes var det ogsaa ved de store Sportsstævner, af hvilke de i Olympia, der holdtes fra 776 f. Kr. hvert fjerde Aar gennem 1200 Aar, var de berømteste og de stærkest besøgte. De olympiske Lege var ikke blot en blændende Udfoldelse af Kraft og Ungdom, men de var ogsaa størstedelen Aandstævner og samlede Digtere fra hele Hellas, der reciterede eller sang deres egne Digte. I Olympia har Herodot under Mængdens Bifald op læst store Partier af sit historiske Værk, Astronomen Oinopides, der levede paa Perikles' Tid, demonstrerede her en ny astronomisk Tabel, og talrige Filosofer gjorde Rede for deres Tankeverden og dens Love og Systemer. Endelig var det ikke sjældent, at Malere udstillede deres sidste Værker. Med andre Ord: disse olympiske Fester var paa samme Tid

Sportsstævner og Sangerkampe, videnskabelige Kongresser og Vandrestillinger.

Den samme frydefulde Forening af Legemets og Aandens Virksomhed var Festen, der holdtes, naar Sejrherreren vendte hjem til sin By. Da hilsedes han ikke blot af Festmaaltider og af Gader, fulde af jublende festklædt Ungdom, men Billedhuggeren forevige hans Skikkelse i Æresstatuen, der skulde tjene de unge til Opmuntring og Efterfølgelse af Daaden, og berømte Digtere stemte Lyren og besang hans Bedrifter, som f. Eks. i Digtet om Ynglingen, der to Gange efter hinanden sejrede i Hurtiglob. Efter det første Lob tog han Plads ved Startsnoren, „endnu aandede en Storm af hed Aande“, og da han anden Gang vendte tilbage som Sejrherr, sprøjtede Sveden og Olien fra hans nøgne Krop ud over de nærmest siddendes Klæder.

„Den, der har sejret, vinder ikke Ry, naar Lyren er tavs.“ Dette gamle Digterord gælder til alle Tider. Det Idrætsliv, der stiller sig afvisende til Kunst og Kultur, er værst mod sig selv. Dets Saga er ude, naar Bifaldsklap og Avisreferat er glemt. Kun det, der er i Pagt med Aand, sejrer over Tiden og Døden.

Derfor vil Naturens Idrætsliv, som det finder sit Udtryk bl. a. i Spejderbevægelsen, ikke kunne staa sig ved at glemme dets aandeliges Betydning og gør det jo heller ikke. Spejderen lærer gennem Livet i Mark og Skov ikke blot Snildhed og Udholdenhed, Hjælpsomhed og Samfundsfølelsen

EN SPEJDER

ER

DYRENES

VEN

10. ØSTERBRO
TROP

Betydning at kende, men han faar en værdifuld Friluftundervisning i Naturens Undere, som de aabenbarer sig i Planter og Dyr, og han er ved at synge de danske Fædrelandsange med til at gøre en Kulturgerning. Thi hvad Sang er værd, har Sønderjylland vist os, hvor danske Strofer var det, der holdt Sindene modige og vaagne i Trængselstiderne.

Men denne gode Begyndelse kræver en bedre Fortsættelse.

Husk, I unge Spejdere, at ingen Digter, han være nok saa stor, kan se sin Digtning trives i et vankundigt Folk!

Bliv ikke altid ved at synge de samme Sange! Nærm jer til det nye i dansk Digtning, til en Aakjærs, en Johannes Jørgensens, en Ludvig Holsteins og en Seedorffs Digte og Sange! Vær med at holde dem i Ære og i Live! Gør Eders Spejderstævner til noget af det, Legene i Olympia var, Fester prægede af Idræt og af Aand, hvor Digtere af Eders egen Samtid

træder op som Oplæsere, Sangere af Eders egen Midte foredrager nye Viser, maaske endog unge Malere stiller deres Billeder frem og forklarer jer, hvad de vil med deres Kunst. Og hvorfor skulde ikke Partier f. Eks. af Troels-Lund kunne læses højt ved Lejrbaalet en Sommeraften, og ligesom give det danske Land Mæle? Glem heller ikke, at hvor I end kommer hen, selv i øde vestjydske Egne, er der Kirkebygninger og Herregaarde, der staa som stolte og stærke Kapitler af Danmarks Historie og Kunsthistorie.

Lad Spejderførerne, for de drager ud i en Egn, sætte sig ind i dens Kultur minder og gennem Foredrag give unge Kammerater Del i sin Viden.

I vil føle Eders Betydning vokse derved, I vil tole jer som trofaste Værnere af det Lands Kultur, I elsker, som Forkrænkethedens Fjender og som Udødelighedens unge Ridderskab.

Frederik Poulsen.

Fra Paraden for Prinsesse Margrethe

Langt, langt tilbage i Tiden, da endeløse Skove dækkede Jorden, da Menneskene opretholdt Livet ved at spise Frugter, Bær og Rodder og de Dyr, de var i Stand til at skyde eller fange, da deres Vaaben og Redskaber var primitive, og da de klædte sig i Skind og boede i Huler, da var der kun meget lidt Tid til Eftertanke.

Men eftersom Udviklingen skred frem og Menneskeheden lagde Erfaring til Erfaring og efterhaanden lærte at leve sammen, saa vandt de ogsaa mere og mere Tid til at tænke på, og mere og mere Hjerne at tænke med.

Menneskene lærte meget. De lærte, at Kulde fulgte Varme, Vaar atter Vinter, og at Solen stod op om Morgen og atter at gaa ned om Aftenen. De iagttog, at Havet var venligt saa længe Solen skinnede, men at det blev mørkt og faretruende, og at de lærte deres Kanoer, naar Solen skjulte sit Smil og Blæsten piskede dets Flade. De fandt ud af at bringe Ild i det tørre Mos ved at slaa Flintesten mod Flintesten eller ved at gnide Træflade mod Træflade, og de saa, at Flammerne — der bragte Sommervarme midt i Vinterens Hjerter og gjorde Dag af Nat — var sultne og maatte fodres, og at de var umættelige, om de undslap, og da fortærede Skoven, saa at kun Vand var i Stand til at stoppe dem.

Dette — og langt mere — lærte Menneskene, men der var ingen, der forstod, hvorfor det var saaledes, eller hvorledes det blev saadan. Menneskene begyndte da lidt efter lidt at undres, og i denne Undren udsprang Stien, der tilsidst førte til Gud.

Ved den Tid, da Menneskene begyndte at undres, blev der født en Dreng, der fik Navnet: „Under“. Da han laa i sin Moders Arme, elskede hun ham over alt andet i Verden, og undrende tænkte hun: Hans Legeme er af mit Legeme, men hvorfor kom Livet — Sjælen, som ligner min Sjæl og dog ikke er den lig. Og Faderen, der læste Spørgsmaalet i Moderens Øje, sagde: *Hvorfra kom Underet?* Men der var ingen, der svarede, og derfor kaldte de ham: „Under“. Og det Navn mindede dem sidenhen om, at de ikke vidste, hvorfor han kom.

Som „Under“ nu voksede til, blev han en Yngling stærkere og dygtigere end Stammens øvrige unge

Mænd, og han blev en fortræffelig Jæger, der kendte alle Dyrenes Væner og Veje. Da han blev Voksen, gjorde de ham til Hovding, og de lyttede ivrigt, naar han talte ved Raadslagningerne. Men „Under“ var ikke tilfreds. Hans Navn dækkede over et ubesvaret Spørgsmaal og Tvivl fyldte hans Hjerne. *Hvor kom han fra? Hvor gik han hen? Hvorfor stod Solen op for atter at gaa ned? Hvorfor vældede Livet frem i Blad og Blomst ved Foraarets Komme, naar Efteraaret dog var Sommerens Følgesvend? Hvorfor blev Drengen Yngling og Mand for endelig at dø? Mysteriet overvældede og martrede ham. I Dagens Gry stod han paa en Bjergtop og raabte, idet han strakte Hænderne frem mod Solen: *Hvorfra? Ved Nattens Frembrud fulgte hans Raab: Hvorhen? den synkende Sol. Han lyttede til Træernes Summen, Bækkenes Rísen og Vindens Sus, idet han søgte at tyde deres Sprog. Han stirrede ivrigt forskende ind i Øjnene paa de smaa Born, og prøvede der at læse sig til en Løsning paa**

Livets Mysterium. Med Øret trykket til Læberne af en Død og med tilbageholdt Aandedræt lyttede han anspændt for at høre *ham* fortælle, hvor han var gaaet hen. Tavs og fordybet i Tanker gik han blandt sine Fæller, altid anspændt, for at se, hvad der ikke var set og for at høre, hvad der ikke var hørt.

Saa sad han da engang saa længe tavs ved Raadslagningen, at de øvrige Hovdinge tilsidst spurgte ham om Grunden. „Under“ svarede, idet han ligesom vaagenede op af en Drøm: „Vore Fædre har fra Tidernes Morgen jaget Skovens Dyr. Der gives intet saa snedigt som Ræven, men dog kan vi spore den til dens Hule. Vi er langt svagere end Bjørn og Okse, men ved Kløgt ved vi at besejre dem. Raadret er langt hurtigere, men vi overvinder det ved List. Vi kan ikke flyve som Fuglen, men vi fanger den med en Snare blot af et Haar. Vi har gjort utallige Opdagelser, hvorved Dyrene, Træerne, Vandet og Ilden bliver os underdanige.“

„Vi taler store Ord. Hvor store og vise er vi ikke? Der er ingen som os i Luft, Skov og Vand. Men Ordene er falske. Vort Hovmod er som Hanens Galen fra en Brændeknude i Skoven umiddelbart for Ræven springer paa den. Vort Syn er som Muldvarpens. Vor Visdom lig en Draabe Dug paa Græsset. Vor Uvidenhed er som det store Hav intet Øje kan maale. Vort Liv er som en Fugl, der kommer ud af Skovens Tykning og svæver et Øjeblik over Lysningen for derefter atter at forsvinde i Mørket. Ingen kan sige os, hvorfor vi kom og hvor vi gaar hen. Vismænd blev mig Svar skyldige. Jeg har lyttet til Træernes, Vindens og Vandets Stemme, men forstod ikke deres Sprog. Jeg har spurgt Sol, Maaen og Stjerner, men de tav.“

Top. Men Solen var ikke der. Mange Dagsrejser længere mod Vest saa han den netop gaa til Ro i det store Hav. Purpurdynner. Et hjerteskrændende Skrig brød frem fra hans sammensnorede Strube. Hans lange Vandring var forgæves. Der var intet Svar at hente paa hans Spørgsmaal. Solen bevægede sig længere og hurtigere end Menneskene troede, og der var ingen Ende paa Skov og Hav.

Helt overvældet af Kval og Elen-

T gulinger af Asger Riber.

dighed faldt han sammen paa en Moshænk med Ansigtet vendt mod Stammens Land.

Og „Under“ faldt i Sovn — skønt det var en Sovn forskellig fra al Sovn, han hidtil kendte. Og medens han sov, drømte han: Han var alene paa Bjerget ventende paa Svaret. En Sky dækkede Bjerget, men alt var stille. Da med et splitteet et kraftigt Vindstød Taagen, idet det forbrølede rundt gennem Klippernes Slugter. Men der var ikke nogen Stemme, der talte gennem Vinden. Tordenen skrattede og buldrede. Lydene oplyste Bjerget, men den, han søgte, var der ikke.

„Men i Dag, i Stilheden umiddelbart før Mørket veg for Dagen, syntes jeg, at jeg hørte en svag og blid Stemme i mit Bryst, der sagde til mig: „Under“ — du — Spørgeren —, rejs dig som Hjorten fra Sædet; gaa alene til Solens Bjerg. Der skal du finde, hvad du søger.“

„Nu gaar jeg. Finder jeg Svaret, vender jeg tilbage. Omkommer jeg undervejs, skal en anden fortsætte.“

Og „Under“ forlod Raadslagningen og forsvandt i Skoven i Retning af Solens Bjerg. I seks Døgn banede han sig mojsommelig Vej gennem tætte Skove, ledet om Dagen af Solen og af Stjernerne om Natten. Paa den syvende Dag naaede han endelig frem til det store Bjerg — Solens Bjerg — paa hvis Top Solen — ifølge Stammens Overbevisning — udhvilede hver Nat. Den ganske Dag klatrede han forrevent og saaret opad Bjerget, idet han sagde til sig selv: „Nat vil jeg hvile ved Solens Fod, og den vil fortælle mig, hvorfra jeg kom og hvor jeg gaar hen.“

Men alt som han klatrede, syntes ogsaa Solen stadig at flytte sig. Da han nærmede sig til Toppen, sænkede en kold Sky sig som en Rovfugl over Bjerget. Frysende og sultende kæmpede „Under“ sig dog opad med de sidste Kræfter fuldt anspændt. Netop ved Solnedgang naaede han omsider helt op paa Bjergets

I den Dødsstilhed, der paafølgte Uvejret, hørte „Under“ imidlertid en mild Stemme, hvori alle Jordens og Skyernes Lyde syntes at smelte sammen — Fuglenes Sang, Trærnes Summen og Kildens Rislen.

„Jeg er den, du søger,“ „Under!“ Jeg er Alfaderen. Helt fra den Tid af, da jeg skabte Mennesket af Jordens Støv og indblæste det Livets Aand, saaledes gørende det til mit Barn, har jeg ventet paa en Sogende, der vilde finde mig. I Tidens Fylde kom du, „Under“ — Spørgeren — til den, der kan svare.“

„Dit Legeme opstod af Jord og skal vende tilbage til Jorden. Din Sjæl er min. Den er overladt dig for en Tid til Udvikling eller Øde-

læggelse efter dit Forgødtbefindende; den forbliver dog til sin Tid bedre eller ringere eftersom du vil.“

„Du har fundet mig, fordi dit Hjerte var rent og din Sagen utrættelig. Drag nu tilbage til din Stamme med Fred og vær Guds Stemme overfor den. Jeg vil i Fremtiden tale til dig — og til de søgende, der følger dig — med 1000 Stemmer og vise

mig for dig paa 1000 Maader. Jeg vil tale gennem Skovens, Kildens, Vindens og dine kares Stemmer. Jeg vil vise mig for dig gennem Solen og Stjernerne. Naar dit og mit Folk er i Nød og spørger om min Vilje, da skal min Aand være over din, og de Ord, du taler, skal være mine Ord.“

Og „Under“ vaagnede badet i Sved med Ansigtet vendt mod den stigende Sol i Øst. Rig Glæde fyldte hans Sjæl. Han havde søgt — og fundet. Som Sangen fra Fuglen steg Bonnen fra ham mod Himmels Hvælv: „Aah store Gud, min Aands Fader. Solen er din Budbringer, men du er mere straalende end den. Split Mørket foran mig. Vær du min Aands Lys.“

Da „Under“ klatrede ned fra Bjergets Top og tiltraadte Tilbageturen til Hjemmet og Stammen, skinnede hans Ansigt, og Lyset syntes aldrig at forlade det, hvorfor Folk ogsaa sidenhen kaldte ham: „Det straalende Ansigt“.

Da „Under“ naaede tilbage til Stammen, vidste alle, der saa hans Ansigt, straks, at han havde fundet Svaret, og de samledes ved Baalet for at høre ham tale. Da han saa

stod der og saa ind i de ivrige Ansigter i Lysskæret omkring Ilden, huskede han, at han intet Budskab havde faaet at bringe dem, og et Øjeblik stod han stum. Men saa erindrede han Ordene: „Naar dit og mit Folk vil høre min Vilje, skal min Aand svæve over din og Ordene, du taler, skal være mine.“ Idet han saa ind i de længselsfulde spørgende Ansigter, sagde han:

„Jeg drog ud — jeg søgte — og jeg fandt Gud, som dvæler overalt og i alt, ligesom jeres Aand dvæler i jeres Legeme. Det er fra ham, Sjælen kommer. Vi er hans Børn. Han elsker os inderligere, end Moderen elsker Barnet, der ligger ved hendes Bryst, og højere end Faderen elsker Sønnen, der er hans Stolthed. Hans Kærlighed er som Luften, vi indaander; den er om — og i os. Solen er blot et Tegn for hans Skønhed og Klarhed, Himmelhvælvingen for hans Storhed, og Moder- og Faderkærligheden og Kærligheden mellem Mand og Kvinde er blot et Tegn for hans Kærlighed.“

„Vi er kun Børn; op i Faderens Raadforsamling naar vi ikke, før vi er prøvede, men det er hans Vilje, at vi skal elske hinanden, som han elsker os; vi skal for bestandig begrave Hadets Økse; ingen skal tage, hvad der ikke tilkommer ham, og den stærkere skal hjælpe den svagere, og enhver skal doye Ondskaben i sit eget Bryst.“

Hovdingene forstod ikke fuldt ud „Unders“ Tale, men de tog en Økse og begravede den ved Baalet, idet de sagde: „Saaledes begraver vi Hadet mellem Brødre, og Ondskaben i os selv, og de tog Agern og lagde i Jorden, idet de sagde: „Saaledes planter vi Kærligheden mellem den stærkere og den svagere.“

Og det blev Skik, at Øksen blev nedgravet og Agern plantet ved Hovdingenes store Raadslagnings hvert Foraar.

Hver Morgen hilste Stammen Solen, der stod op og med højre Haand strakt opad og venstre Haand paa Hjertet bad „Under“:

„Gud hor os, led os i Dag; din Vilje være vor, dine Veje vore.“

Og Stammen blev større, stærkere og klogere end alle de øvrige Stammer, men se, det er nu en selvstændig Historie.

Ved H. H. Lüttichau.

TOM'S JULEAFTEN — AF MOGENS BRIX

TEGNINGER AF ASGER RIBER

Julemaanedens var begyndt, denne Længslens og Forventningens Maaned, da baade Voksne og Børn glæder sig til Julens Fred og hjemlige Hygge.

Tom var meget optaget af den kommende Fest. Det var han hvert Aar, men dog særlig denne Gang, da han skulde give sin Moder en Julegave, som han selv havde tjent Penge til.

Han var Søn af en fattig Enke, hvis Mand allerede var død, da Drengen var ganske lille. Han var omkommet ved en Nedslytningsulykke, da han var ved at bære Mursten op paa en ny Bygning. Om ham havde Tom kun svede Erindringer. Den ældste Søn var nu 24 Aar gammel. Han boede ikke hjemme. Under en Uenighed med Moderen havde han forladt Hjemmet, var kommet paa gale Veje og afsonede for Øjeblikket en Straf paa Vridsløselille.

Tom havde gaaet i Kommuneskolen, indtil han fyldte 14 Aar; saa var han kommet paa Kontoret hos den rige Etatsraad Schumacher som yngste Lærling, og for en Del af den ringe Løn, han fik der, havde han købt Julegaver til sin Mor. Det havde været meget vanskeligt for ham at bestemme sig. Han var vandret fra den ene straalende oplyste Butik til den anden og havde de hundrede Gange spurgt om Prisen snart paa den ene, snart paa den anden Ting. Endelig, efter lang Betænkningstid, havde han købt et Dusin Lommetørklæder og en Æske fin Chokolade. Lommetørklæderne havde Moderen Brug for, og Lækkerier fik hun saa godt som aldrig.

Nu gjaldt det om at gemme Tingene, saa hun ikke fik dem at se før Juleaften. Da han ikke turde anbringe dem hjemme, lagde han dem ned i sin Pult henne paa Kontoret; den havde han alene Nøglen til.

Juleaftensdag lukkede Forretningen Klokken 4, og Tom skyndte sig hjem for at hjælpe Moderen med Forberedelserne.

Paa Bordet havde hun stillet et lille Juletræ i Urtepotte. Det var pyntet med røde og hvide Lys, og i Toppen sad den gamle Julestjerne, som havde været brugt saa langt tilbage Tom kunde huske. Da han kom ud i det lille, renskurede Køkken, var Moderen i Færd med at tilberede Middagsmaden, Risengrød, Karbonade og som Dessert et Stykke Lagkage til hver.

Pludselig opdagede Tom, at han havde glemt Moderens Julegaver henne paa Kontoret. Han havde taget dem op af Pulten, pakket dem pænt ind og lagt dem paa Skranken. Men i Hastværket for at komme hjem saa hurtigt som muligt havde han glemt Pakken. Opdagelsen ramte ham som et Tordenslag. Hvad var der nu at gøre. Han havde glædet sig saadan til at give Moderen Tingene, at hele hans Juleaften vil-

de være ødelagt, hvis det ikke lykkedes ham at faa fat i dem.

Han havde heldigvis Nøglen til Kontordøren; men det var ikke nok. Gadedøren var ogsaa aflaaet, og Nøglen til den havde den anden Lærling; men han var rejst ned til Roskilde for at holde Jul hos sin Bedstemoder.

Pludselig kom han til at huske paa, at et af Kældervinduerne ikke kunde lukkes i. Han maatte saa kravle over Plankeværket ind i Gaarden og derfra gennem Vinduet krybe ned i Kælderen, fra hvilken han let kunde komme op paa Trappegangen, og saa var det jo ingen Sag at komme ind paa kontoret, da han jo havde Nøglen dertil.

Som tænkt saa gjort. Inden Moderen kunde faa Tid til at spørge, hvor han skulde hen, havde han faaet Stortrøjen og Matroshuen paa og var som et Lyn ude af Døren.

Da han kom ned paa Gaden, var alle Lygterne tændt. Regnen styrtede ned, og det var rigtig raakoldt. Fra de nærliggende Kirker begyndte Klokkerne at kime og kalde, og Folk hastede af Sted, nogle belæssede med Pakker, andre blot med en Salmebog under Armen. Tom løb saa hurtigt, han kunde ned ad Gaden, saa Regnvandet sprøjtede ham langt op ad Ryggen. En efter en lukkede Butikkerne. Alt Liv standsede. Kun Automobileer og Sporvogne fo'r med deres levende Last ned ad Gaderne, tudende og klemtende.

Tom standsede ikke, før han var ved Forretningsejendommen. Let og adræt sprang han over Plankeværket og ned i Gaarden, og som han havde beregnet, var det ham en let Sag at faa fat i Julegaverne.

Da han paa Tilbagevejen var ved at klatre ned paa Gaden, saa han pludselig en Politibetjent for sig, som i en barsk Tone spurgte:

„Hvor kommer du fra, min unge Mand?“

„Jeg har været derinde paa Kontoret og hente noget, som jeg havde glemt,“ svarede Tom med en let Skælven i Stemmen.

„Det var ellers en underlig Vej at benytte,“ sagde Betjenten, „jeg saa dig jo før, da du kravlede over. Hvad er det, du har hentet?“

Tom fortalte ham det hele; men Betjenten var meget mistroisk.

„Det er vist bedre, du gaar med hen paa Stationen, saa vi kan undersøge den Sag lidt nøjere; det lyder lidt usandsynligt,“ sagde Betjenten.

Drengen blev ganske ulykkelig. Han følte en underlig kvælende Fornemmelse i Halsen, og Taarerne begyndte at pible frem.

„De maa ikke tage mig med paa Stationen,“ sagde han, „jeg har jo ingenting gjort, og Moder venter paa mig.“

„Nu følger du bare med,“ sagde Betjenten brøstigt.

Saa gik de ned ad Gaden. Nu var Tom holdt op med at græde. Han vidste jo, at hans Samvittighed var ren og mente ogsaa, at det hele nok vilde ordne sig.

Da de naaede Stationen, blev han ført ind til Overbetjenten. Denne spurgte Betjenten, hvad Drengen havde gjort.

„Ja,“ sagde han, „det er spørgeligt med saadanne unge Mennesker. Og at de ikke engang kan

nære sig en højhellig Juleaften.“

„Hvad skal vi gøre med ham?“ spurgte en tredje Betjent, der var kommet til.

„Vi maa beholde ham her til i Morgen,“ sagde Overbetjenten.

„Vil De, Jørgensen, gaa hjem til hans Moder og underrette hende om det passerede.“

Tom brast i Graad og fortalte hele Historien endnu en Gang; men Politimændene rystede mistroisk paa Hovederne.

„Vi kan jo telefonere til Etatsraaden og tale med ham,“ sagde Overbetjenten endelig.

Han ringede op; men fik af

Centralen at vide, at Ledningen var afbrudt.

„Saa kan De gaa op til ham med Drengen, Jørgensen.“

De kom atter ud paa Gaden, og snart stod de uden for Etatsraad Schumachers Gadedør og ringede paa. Da Pigen lukkede op, bad Betjenten om at faa Lov til at tale med Herren.

Denne kom straks ud, og da han havde hørt det passerede, sagde han til Betjenten, at han godt kunde gaa. Drengens Forklaring var rigtig nok. Han havde selv set Pakken ligge paa Kontoret, da han gik, og havde undret sig over, hvis det kunde være.

Med en god Cigar i Inderlommen gik Politibetjenten ned ad Trappen, mens Etatsraaden tog Drengen indenfor og fik sin Kone til at pakke en Kurv til ham fuld af Chokolade, Marcipan og andre lækre Sager, og da han gav ham Haanden til Farvel, trykkede han ham en Guldtkrone i Haanden.

Da han ganske forpustet af at løbe kom hjem, havde Moderen ventet paa ham og var ganske nervøs over hans Udeblivelse; men snart efter sad de ved Middagsmaden, og da Juletræslysene tændtes, fik Moderen Toms Gave.

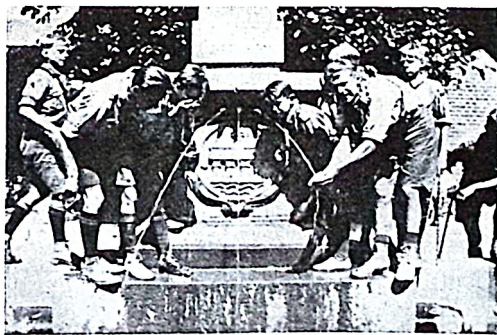
Er det nødvendigt at sige, at Tom paa Trods af Aftenens ret ubehagelige Eventyr sjældent havde fejret en saa glad Jul.

Fot. Stig Madsen

Urken —

S
P
E
J
D
E
R
B
I
L
L
E
D
E
R

Onse —

Fot. Jørgen Hoffding.

GLÆDELIG JULETRÆ

FORTÆLLING AF VIGGO REHLUND — — — TEGNINGER AF ASGER RIBER

Julen var allerede forbi, og et nyt Aar var begyndt.

Børnene — og de voksne med forresten — som havde gaaet og glædet sig til Julen i lange Tider, kunde næppe fatte, at den allerede var forbi. I de sidste Maaneder havde Børnene hver Dag spurgt Far og Mor, om der var „længe til Jul“, og da den begyndte at nærme sig, havde de talt paa Fingrene, hvor mange Dage og tilsidst hvor mange Timer, der nu var igen. Og da Juleaften saa endelig var kommet med Juletræ og Julegaver og Julegaas og meget, meget mere med „Jule“ — ja, da havde det hele været som et straalende, vidunderligt Æventyr.

Men akl Saa kort det Æventyr havde været!

Nu var Hverdagene begyndt igen — og med dem Arbejdet og Skolen. Juleknaset var forlængst spist op, og selv den paafølgende Julemavepine var nu en „saga blott“. Julegaverne var for lang Tid siden taget i Brug, ja meget af Børnernes Legetøj havde allerede fundet den sidste Hvile i Skrammelkassen. Far havde nu den tredie Flip i Brug af det Dussin, han fik af Mor, og Frederik havde forlængst hældt Sødsuppe ned ad Mors fine Pynteforklæde, som Far forærede hende. Frederiks Stromper, som han havde faaet af Mor, var der for flere Dage siden slidt Hul paa, og allerede første Juledag havde Far sat sig oven i lille Peters Hestestald — som han selv havde givet lille Peter — saa Tag og Vægge blev jævnet med Jorden. Og ved nærmere Efter-syn viste det sig, at flere Heste laa med brækkede Ben, ja en enkelt havde saagar knækket Halsen og tabt Hovedet — og altsammen blot fordi lille Peter havde været saa uforsigtig at anbringe Hestestalden oppe i Fars Lænestol....

Juletræspynten var taget af Juletræet og lagt i Æsken til næste Aar, og Juletræet — ja, det endte sine Dage i Kakkelovnen eller paa Lossepladsen.

Selv hos Grosserer Olsen paa Marievej havde de haft Juletræ. De havde ingen Born, men alligevel syntes de, at et Juletræ skulde man have, naar det var Jul. Og saa havde de købt et allerkerreste lille Juletræ i en Urlepotte, og Fruen selv havde pyntet det med Flag og Roser og aah, saa kont det havde været, det lille Juletræ!

Da Julen var overstaaet havde man taget alle Flagene og Roserne af det og kastet det ud i Haven.

Dér laa det nu og drømte om en svunden Storhed.

*

Tom og Herluf kom gaaende ned ad Marievej paa Vej til Skole. Klokkeren var ikke mere end halvotte, saa der var god Tid.

Idet de passerede Grosserer Olsens Villa, standsede Tom pludselig og saa ind i Haven. Herluf kom derved nogle Skridt foran.

„Hov, Herluf, her skal du bare sel!“

Herluf kom nærmere.

„Der skal du sel!“ Tom pegede ind i Haven. „Der ligger et stakkels, lille Juletræ og keder sig. Det maa vi have fat i!“

„Er du tosset! Du vil da ikke ligefrem stjæle det? Hvad vil du sige, hvis de ser dig inde fra Villaen?“

„Jeg si'r bare, at jeg syntes, det var Synd, at saadan et lille Væsen til Juletræ skulde ligge dér og fryse. Mig om det!“

Tom aabnede Laagen og gik ind i Haven. Et Par Sekunder efter stod han ude paa Vejen igen med Juletræet i Haanden.

„Den kalder jeg fin, hva'?' Et Juletræ ganske gratis!“

„Jamen det er rigtigt nok ogsaa no-

get sløjt.“ Herluf saa' undersøgende paa Træet. „Der er jo næsten ingen Naale paa.“

„Naa—hl „Naale“, enkelte Stykker er der da, og forresten saa skal du ikke kritisere Fars fine Juletræ.“

„Jeg tror, det er sygt,“ vedblev Herluf. „Det ser saa visent ud.“

„Ja, det kan godt være, det er et syg-Naaletræ, men saa meget desto bedre. Paa den Baggrund ta'r vores Gerning sig kun endnu smukkere ud. Tænk, at vi to skulde komme til at optræde som barmhjertige Samaritaner!“

„Men sig mig: hvad har du egentlig i Sinde at stille op med det Fugleskræmsel?“ spurgte Herluf.

„Hvad jeg har i Sinde at stille op med det? Selvfølgelig har jeg i Sinde at ta' det med hen paa Skolen. Man véd aldrig, om man ikke kan faa Brug for saadan et pænt, lille Juletræ.“

„Jamen saa maa vi hellere skyn-de os, at vi ikke render paa Mortensen, saa han faar set det.“

De to Drengene satte Farten op.

Et Øjeblik efter var de ved Skolen. Den laa øde og forladt i den tidlige Morgentime. Ikke en Gang Mortensen — Pedellen — lavede op i Landskabet. Han laa og snorkede paa sine grønne Øren.

Og under saa gunstige Forhold var det selvfølgelig en let Sag for Drengene at faa „smuglet“ Juletræet op i 4. Mellems Klasseværelse, hvor det blev anbragt i det store, gule Hjørneskab mellem Tavler og Sulebøger.

Dér kunde det staa saa rart i Fred og Ro uden at vække Lærernes Mis-hag. I det Skab kom Lærerne nemlig aldrig.

*

Det begyndte som et Rygte, som ingen troede rigtig paa i Begyndelsen, men det endte som den mest uomstødelige Kendsgerning: Der skulde komme en ny Lærer.

For 4. Mellem kom det som en stor Overraskelse, da de om Formiddagen fik at vide, at den ny Lærer skulde ha' Klassen i Engelsk i sidste Time. Og saa meget desto større var Spændingen, da ingen anede det mindste om, hvem han var, eller hvordan han var.

„Se, det er jo givet, at vi maa lave noget ganske særligt i Dagens Anledning,“ ytrede Herluf, da 4. Mellem droltede Sagen.

„Selvfølgelig maa vi det!“ fastslog Tom. „Og saa maa jeg maaske lige gore opmærksom paa et henrivende, lille Juletræ, som staar inde i Skabet og blot venter paa at komme til Ære og Værdighed.“

„Det er jo rigtigt! Juletræet!“ Det havde de rent glemt.

I en Fart kom det frem fra dets ubemærkede Tilværelse, og under Kammeraternes Jubel bar Tom det op til Kathederet, hvor han anbragte det i Blækhushjørningen. Bedre Juletræsford kunde ikke tænkes. Som altid, naar noget vigtigt stod paa Dagsordenen, var det Tom, der var Dagens Helt.

Af et Par Blade fra Stilebogen lavede han det yndigste, lille Papirhjerter. Og paa den ene Side af det skrev han med sine sirligste Bogstaver: *Glædelig Juletræ!*

Saa hænge han Hjertet op paa en af Grenene i Toppen af Træet.

Alt var i Orden! 4. Mellem var parat til at modtage den ny Lærer!

— Da Døren gik op, og den ny Lærer traadte ind, rejste hele Klassen sig og hilste. Den unge Lærer smilte. Han saa' forresten meget skikkelig ud — vist egentlig ikke af de værste.

Nu fik han Øje paa Juletræet. Han gik hen til Kathederet. Stod og betragtede Juletræet et Øjeblik. Saa sagde han med den roligste Stemme: „Næ, véd I nu hvad, Drengel! Det er minsanden altfor meget Er alt det dér virkelig for min Skyld? Det er rigtignok pænt af jer! Og saa har I endda lige akkurat truffet paa mit Yndlingsstræ — det var da et sjovt Træ! I aner ikke, hvor jeg holder meget af Grantræer! Saa en bedre Modtagelse kunde jeg ikke ha' ønsket mig. Det havde jeg aldrig drømt om. Men — som sagt — en Tak det skal I ha', Drengene, for al jeres Ælejlighed. Det her, det har glædet mig at se....“

Tom knyttede Hænderne af Ærgrelse.

Sikken en Ka'! Han blev ikke en Gang gal i Hovedet, det Bæst!

„Men jeg glemmer jo rent at præsentere mig,“ vedblev den ny Lærer. „Mit Navn er Juhl!“

Der gik et Gisp gennem Klassen, da han nævnede sit Navn. Det var jo lige til at lave Grin med i denne Tid!

„Er det Jul?“ lod i det samme en Stemme nede fra Klassen

„Ja, det er Juhl,“ smilte Læreren. „Og naar I nu skal ha' mig i Engelsk i den kommende Tid, saa kan I med Rette sige, at I har Juhl hele Aaret rundt!“

Du godeste! Han var jo ligefrem vittig!

„Og hvis I selv vil det, Drengene, saa tør jeg love jer, at det altid skal blive en glad Juhl, I faar! Men....“

Han gjorde et lille Ophold

„Apropos Juletræet dér! Jeg tror ikke, det er værd, Rektor faar det at se, hvis han skulde komme herind. Skal vi ikke være enige om, at den, der har anbragt det, afhenter det nu med det samme?“

Det kunde Drengene ikke staa for.

Hele Klassen stormede op til Kathederet for at hente. Et Øjebliks Forvirring. Saa var Juletræet væk.

Hr. Juhl smilte.

Ikke en Gang det blev han gal over. Næ, ham var der ikke noget ved at lave Fest med.

Saa blev Juletræet i Triumf ført tilbage til Hjørneskabet, hvor det var kommet fra.

Men 4. Mellem enedes stiltiende om at standse Skyndningen og saa iøvrigt la' ham om Resten af Underholdningen.

Og det blev den bedste Time, de længe havde haft.

*

Juletræet fik ikke Lov til at samle Stov, hvor det stod. Allerede Dagen efter blev der Brug for det.

Ved en ren Tilfældighed opdagede Herluf i en af Timerne, da han sad og bladede i sin Lommebog, at Adjunkt Søren Jensen — ogsaa kaldet Matematik-Søren — havde 27-Aars Jubilæum som Lærer. Og ham skulde de netop have i næste Time.

I Lobet af et Øjeblik var Nyheden ude over hele Klassen ved Hjælp af „Illeliggerammer“.

I Frikvarteret samledes 4. Mellem saa i et Hjørne af Skolegaarden for at diskutere „Jubilæummet“. Tom havde allerede en Plan færdig.

„Det er soleklart, at vi maa hylde Matematik-Søren, naar han har Jubilæum. Vi g'r ham Juletræet!“

„Jamen, saa er det ikke længer noget Juletræ, saa er det et Hylde-Træ!“ mente den vittige Orla.

— Næppe var Drengene kommet op i Klassen, for Tom fik trukket Juletræet frem og pakkede det ind i et stort Stykke hvidt Papir. Nu lignede det grangiveligt en stor Buket Blomster — lige ankommet fra Blom-

sterhandleren. Papirhjerter glemte han i Skyndingen at ta' af.

I et Spring var han oppe ved Kathederet, anbragte „Buketten“ midt paa det....

Da gik Døren i det samme op, og Matematik-Søren traadte ind.

Tom var ikke kommet paa Plads. Han stod endnu oppe ved Kathederet. Tak Skæbnel! Nu gjaldt det om at klare den. Tom fik ligefrem Hjertebanken.

„Hvad skal det dér betyde?“ brummede Matematik-Søren, da han fik Øje paa Pakken.

Tom stammede i det.

„Det er.... det er.... at vi har jo hort.... De har jo Jubilæum.... og saa, saa....“

„Saa syntes I, I vilde vise jeres gamle Lærer en Opmærksomhed, hva'?“ Matematik-Søren blev pludselig blid. „Næ, det vil jeg virkelig ikke ha', at I ofrer jeres Spareskillinger paa Blomster til mig....“

Han tog Pakken op og begyndte forsigtigt at losne Papiret. Det gled tid Side — og da saa Drengene et Syn, som de aldrig glemte. Matematik-Søren sad, som vilde han ikke tro sine egne Øjne. I Haanden holdt han et lille vissent Juletræ — det havde næsten tabt alle Naalene. Og oppe i Toppen dinglede et lille hvidt Papirhjerter muntert frem og tilbage. Det bar den forjættelsesfulde Indskrift: *Glædelig Juletræ!*

I et Par Sekunder sad han som lamslaaet.

Saa hævede han pludselig Armen, og med voldsom Kraft kylede han Juletræet ud i Klassen, saa det havnede nede mellem de nederste Pulte. Han var rasende — fuldstændig ude af sig selv.

„Laban!“ brølte han henvendt til Tom. Og saa faldt Ordene som Lyn og Torden:

„Det vover du over for din Lærer! Du gør Grin med din Lærer op i hans aabne Øjne! Vil du gaa.... gaa...., siger jeg.... ikke Tale om, jeg vil vide af dig i Klassen.... gaa med det samme.... og tag det dér med dig!“

Han pegede paa Juletræet!

Tom gik ned og tog det op. Saa maatte han gaa den tunge Gang — udenfor. Det hele var gaaet saa hurtigt for sig, at han næppe var klar over det.

Nu stod han ude paa Gangen med Juletræet i Haanden. Han saa sig om efter et Sted, hvor han kunde gemme det. Der var intet.

Pludselig gik Døren til Klassen op, og Rektor Bartrumsen traadte ud paa Gangen.

Tom ønskede sig i dette Øjeblik langt væk. Bare Rektor nu ikke saa ham! Han klemte sig helt ind i Krogen. Juletræet gemte han.

Men forgæves! Rektor havde allerede set ham. Han gik hen til ham. „Hva! Staar du her, Tom? Hvad har du *saa* bedrevet?“ spurgte han. I det samme fik han Øje paa Juletræet og vedblev:

„Og hvad er det, du staar med der? Et Juletræ! Nu har jeg aldrig kendt Magen. Hvad i Alverden har du brugt *det* til?“

Tom turde næsten ikke se Rektor ind i Øjnene — skont, han vidste jo, *de* Øjne kunde ikke se rigtig strengt ud. Han tog Mod til sig og saa op. Hans Blik mødte Rektors.

„Jo.... jeg.... jeg kom til.... at og gi' Hr. Jensen det.... i Timen.“

„Saa du kom til at gi' Hr. Jensen det i Timen. Det var da et stygt Uheld. I Stedet for at du kunde ha' plantet det, saa du til næste Aar havde faaet et *stort* Juletræ af det, hva'?“

Rektor stod lidt og saa paa Tom. Han lo vist indvendig, den gamle Filur. Saa ruskede han den forskrækkede Dreng lidt i Haaret og gik.

— Da sidste Time var forbi, blev Tom tilbage i Klassen. Han „ar-

bejdede over“ med Regneopgaverne, sagde han.

Herluf var den sidste af Drengene, der gik.

„Hor Tom, det var nu alligevel en kedelig Historie med det forbi-strede Juletræ,“ tilføjede han, idet han sagde Farvel. „Hvad har du nu i Sinde at gøre med det?“

„Aa, jeg tænker paa at *plante* det, saa jeg til næste Aar kan faa et stort Juletræ af det!“

Herluf studsede. Saa sagde han Farvel og gik. Overbevist om, at Tom var blevet blod efter det sidste Uheld.

Da alle Eleverne havde forladt Skolen, og alt var stille, tog Tom Juletræet under Armen og gik. Han slap uset ned med det.

Uden for Rektors Have standsede han. Stod et Øjeblik og lyttede, om der var Fare. Alt var stille.

Saa satte han i et rask Spring over Stakittet.

*

Gamle Rektor Bartrumsen gik ude i den lille Have foran Rektorboligen

og glædede sig over det klare Frostvejr. Det havde sneet fornylig, og den skinnende, hvide Sne laa som et blødt Tæppe bredt ud over Havens Gange og Plæner.

Da standsede han pludselig og saa frem for sig. Hvad var mon det der henne i Sneen? Han gik nærmere. Jo, minsandten! Et allerkæreste lille Juletræ, som stod plantet her midt paa Plænen. Hvor i Alverden kunde *det* være kommet fra?

Og saa var der endda noget paa! Paa en af Grenene sad der et lille, hvidt Papirhjerter. Rektor bojede sig og tog det af. Stod lidt med det i Haanden. Saa tog han sine Lorgneter frem og satte dem paa Næsen.

Der var skrevet noget paa Papirhjerter!

Rektor læste. Med den sirligste Skoledrengeskrift stod der prentet:

Glædelig Juletræ!

HER KOMMER VI DRENGE —

Her kommer vi Drenge, vi hilser med Sang
hver dampende Skorsten og hver duf-
tende Vang.
Her kommer vi Drenge med Trom-
mer og Horn,
vi tramper os tværs gennem Tykning
og Torn,
vi ryster os i Regnskyl og vi blæser
ad Blæst
og skinner i Solskin uden Træ og
Vest.
Som en susende Vind, som en skin-
nende Sky
gaar Toget i Takt gennem Landsby
og By.
Det er lystigt at gaa paa den levende
Jord,
hvor Ens Bryst aander frit, og hvor
Kræfterne gror.
Under Vandringen vinder vi Muskler
af Staal,
og bag Synsranden venter vor Van-
drings Maal.

Her kommer vi Drenge, vi tramper i
Trit.
i Sten og i Støv, gennem Pløre og
Skidt.
Her kommer vi Drenge, vi træder i
Takt,
vi mærker den taktfaste March giver
Magt.
Men Takten, som vi tramper, hedder
rask, ikke raa,
og Magten er Modet til at slaas for
de smaa.
For en Dreng har den selvsamme Ret
som en Mand,
naar dristigt han vover og fast holder
Stand.
Han har Ret til at værne sin Søster
og Mor,
hver en Kvinde, hvert Barn paa den
udslagne Jord.
Det er derfor vi knejser saa kækt paa
vor Gang.
Vi er Drenge, vi synger vor Van-
dringssang.

AF VALDEMAR RØRDAM

Saa gaar vi vor Gang i den danske
Dag
med klingende Sange og med fly-
vende Flag.
Et skønnere Flag er i Verden ej
modt
end Dannebrog, snehvidt og flam-
mende rødt.
Hvor Bakken over Bølgen skyder
græsgrøet frem,
der loftes det lysfyldt af de tusinde
Hjem,
og hvor Korsene staar, og hvor
Kæmperne stod,
der vajer det badet i Taarer og
Blod.
Det er Samling af Splid, det er Rejs-
ning af Fald,
det er alt, hvad vi ejer og alt, hvad
vi skal,
det er det, vi skal leve og dø for
engang.
Vi er Drenge, vi synger vor Van-
dringssang.

D E N N Y E D R E N G

AF GUNNAR JØRGENSEN

Det er ikke altid nemt at være „ny Dreng“ i en Klasse. Især ikke den allerførste Dag. Man gaar omkring nede paa Legepladsen og føler sig begloet fra alle Sider. Drengene staar stille, naar man gaar forbi dem, og kommer med Smaabemærkninger. Undertiden peger de endog Fingre og fniser bag om Ryggen paa een. Man føler sig som en udstillet Præmietyr paa en myldrende Markedsplads eller som en Papegoje, der ser sit Bur omgivet af nysgerrige Ansigter. Undertiden faar man Lyst til at stange med Hornene eller hakke med Næbet efter alle disse Glomikler — men tor alligevel ikke rigtig.

Jesper havde næsten ikke bestilt andet end at skifte Skoler. Ikke fordi han blev hældt ud alle Vegne, men fordi Faderen ustandselig skiftede Bopæl.

Jesper var altsaa efterhaanden blevet vant til at være „ny Dreng“.

Han mødte da ogsaa i Dag — første Dag efter Sommerferien — med alle Vaaben rede for at møde de mange nærgaaende Blikke og Spørgsmaal.

Allerede uden for Skoleporten røg han i Totterne paa en af Skolens Elever. Det var en lille bleg Rad, der stod og holdt krampagtigt fast paa en mægtig Madkasse, som var han bange for, at nogen skulde stjæle den fra ham.

Han saa frygtsomt hen mod Jesper, der med lange, sejge Skridt kom vandrende hen mod Porten.

Jesper opdagede hans skævende Øjne og nærmede sig Drengen. Med den ene Haand greb han fat i hans tynde Arm og ruskede ham saa kraftigt, at der blev Bolgegang i Madkassen. Et Stykke Rullepolse sprang i et forskrækket Krumspring over paa Østemaden, og Leverpostejnen tabte en Skyklæt.

„Hvorfor Søren staar du og glor? Har du aldrig set et Menneske for? Hva'?' Saa er det paa Tide, min lille Ven.“

Den blege Fyr turde ikke kny. Han lod sig taalmodigt ryste og ruskede af den store. Han var nemlig selv „ny Dreng“!

Jesper gik ind ad Porten.

Der var fem Minutter til det ringede. Disse fem Minutter maatte bruges. Det gjaldt om at faa fat i et Par Kammerater hurtigst muligt.

Men inden det var lykkedes ham, var han allerede blevet „observeret“.

„Der er „en ny“ —“ hørte han dem hviske rundt om. Og saa begyndte de at glo.

Sorens, at man ikke kunde faa

fat i en af dem! tænkte Jesper. Men overalt stod de i smaa Klynger og stak Hovederne sammen.

Da kom Drengen med Madkassen listende ind ad Porten. Men næppe havde hans frygtsomme Øje faaet Kig paa Jesper, før han dukkede sig blandt en Sværm store Gymnasiaster.

Jesper fik endelig Øje paa en jævnaldrende Fyr, der stod ene paa Stentrappen og saa ud over Pladsen. Ham maatte han se at slaa en Klo i.

„Da' du!“ sagde han og tog med et Par Fingre op til Hatten. „Er det tilladt at tage Plads ved Siden af Herren?“

Den anden saa lidt maabende paa Jesper — og gik saa ned ad Trappen, ud paa Pladsen, uden et Ord.

„Det er spillemet de mærkeligste Væsener, jeg endnu har været ude for!“ mumlede Jesper, da han stod alene tilbage paa Trappen. „Man skulde tro, de var døvstumme allesammen!“

Lige ned for Trappen stod en Underskoleelev. Hans lyse Haar var kæmmet med Vand, og et stort blaaprikket Slips var i sirlige Sving og Snorkler bundet om hans Hals.

„Hej — pst — unge Mand paa Livets Kegelbane“ — raabte Jesper. „Hør lidt?“

Drengen saa op paa den store Kammerat.

„Har du noget at bestille paa Søndag?“

„Næ....“

„Kan du saa ikke lære mig at binde mit Slips!“

Drengen blev højligt fornærmet og stak i et Brøl af den anden Venden.

„Vil du holde Botte, Dreng!“ raabte Jesper og fo'r ned til ham.

Men Drengen brølede endnu højere og løb ud over Pladsen. Paa lang Afstand kunde man høre hans Tuden og skelne hans blaaprikkede Slips....

Nu opgav Jesper at gøre flere Angrebsforsøg.

Snart efter ringede det op.

Efter nogen Søgen fandt han en Klasse, hvor der stod tredje Mellem paa Døren.

Der var et syndigt Spektakel derinde. Eleverne var med andre Ord i Færd med at slaas om Pladserne. Og mærkeligt nok var der ingen Lærer til Stede.

Jesper dundrede paa Døren med knyttet Haand.

Der blev dødsstille i Klassen.

Da han aabnede Døren, stod alle Klassens Drengene ret, hver ved sin Pull. De troede, det var en Lærer.

„Værsgo — sæt jer ned!“ sagde han med værdig Lærerstemme og spankulerede til Drengenes store Forundring op paa Katederet.

Tredje Mellem var hurtig med, naar det gjaldt om at lave Numre.

Tegning af

H. Jensenius

Efter en kort Sludren, blev de enige om at se, hvad den ny Dreng havde i Sinde. Stille satte de sig til Rette og saa' op mod Jesper.

Han havde taget Plads paa Lærers Stol. Op af Bukselommen halede han et Par grønne Solbriller, som han anbragte paa sin lille Opstoppernese. Med Fingrene begyndte han at tromme paa Bordpladen, mens hans Blik gled ud over Kammeraterne.

„Ja, lille Born —“ begyndte han. „Nu skal I og jeg jo saa til at arbejde sammen for Fremtiden!“

Rundt om lod en svag Frisen fra enkelte af Drengene, men de andre lyssede paa dem og lyttede til Jespers faderlige Ord.

„Og ser I, mine smaa Venner —“ vedblev han og gjorde sin Stemme sukkersød. „Nu skulde vi jo gerne komme godt ud af det med hinandre! Mit Navn er Petersen — men det kan jeg ikke gøre for. — Maaske I nu vil nævne mig jeres Navne, saa jeg kan faa dem indført her i min lille Notesbog.... men een ad Gangen —“

En efter en rejste Drengene sig og nævnte deres Navn.

„Det var det! Ser I, smaa Venner, jeg har nu min Maade at undervise paa! I skal ikke have Lektier for — det er ganske unødvendigt — og alt, hvad der hedder Aarstal, det springer vi over — Navne paa Konger og Paver har heller ikke meget at betyde — og Remserne i den tyske Grammatik er efter min Mening ganske meningsløse! I skal ikke bry-

de jer om, hvad de andre Lærere siger — de har slet ikke Forstand paa Born — og skulde der blive noget i Vejen, saa kom blot til mig — saa ordner jeg hele Sagen med et Par Lussinger inde paa Lærerværelset! — De sidste to Timer om Dagen, de er ikke meget værd — der sidder I jo alligevel og sover — saa dem stryger vi — og de to første Timer dem er I jo ikke helt vaagne i — saa dem maa I hellere bruge til at sove ordentlig ud i derhjemme. — Har I forstaaet mig?“

„Ja!“ lod det i Kor.

„Godt, Born —“ hor saa efter! Nu dikterer jeg Skema!“

„Hr. Lærer!“ raabte en af Drengene.

„Naa, hvad vil du?“

„Hr. Lærer — har De altid heddelt Petersen — eller er det Navneforandring?“

„Lille Søren, naar nogen spørger dig om det, kan du sige, at det ved du ikke — saa fortsætter: Altsaa — det var Skemaet!“

Mandag: Fra 9 til 10: Fri. Fra 10 til 11: Fri. Fra 11—12 Spisefrikvarter. Fra 12—1 Fodbold. Fri Kl. 1.

Tirsdag: Modes Kl. 12. Fra 12—1 Gymnastik. Fra 1—1½ Frokost. Der-efter hjem.

Onsdag: Fri hele Dagen.

Torsdag: Maanedagsleg.

Fredag: Eksamen.

Lordag: Skovtur.

Har I det?“

I det samme bankede det paa Døren. Lektor Sørensen traadte ind.

„Rejs jer, Drengel!“ sagde Jesper

og hilste selv paa den forskrækkede Lærer.

„Hvad er du for en?“ smilte Lektor Sørensen.

„Mit Navn er Jesper Petersen!“

„Naa — er det dig — ja, du kan jo anbringe dig paa den tomme Pult der —“

„Maa han ikke sidde her? Maa han ikke sidde her?“ raabte de rundt om.

Der blev helt Slagsmaal om ham. „Stille!“ raabte Lektor Sørensen.

„Roi og hor efter! Vi skal have det ny Skema skrevet op.“

„Det har vi faaet!“ raabte de rundt om.

„Hvad skal det sige?“

„Det gav Hr. Petersen os!“

„Hr. Petersen? Hvem er det?“

„Det er mig,“ stammede Jesper og rejste sig, rod i Hovedet. „Jeg gav dem det for — men det er vist bedst, Hr. Lektoren gentager det — jeg tror, der var indlobet et Par Fejl i mit.“

Op saa begyndte Lektoren.

Mandag: 9—10 Tysk Grammatik! 10—11 Matematik.

Jo — det stemte nok bedre.

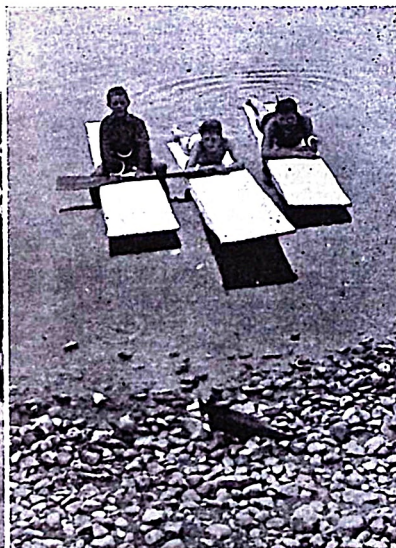
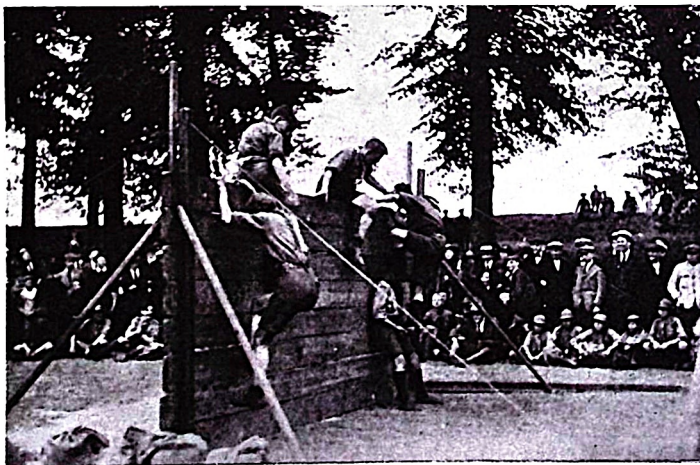
Klar dig selv!

Desværre maa Altmuligmandsopgaven udgaa denne Gang.

Niels Beyer, Thisted, vandt Præmien for Oktoberopgaven.

UDEN FOR DANMARKS GRÆNSER

I. Forhindrengslob i England. — II. Dreng paa Surfboards. (Sporten bestaar i staaende paa Bræddet af lade sig fore ned gennem Brændingen).

HVEM VANDT ELEFANTEN?

BREV FRA HARALD THIEDE

Kære Herr

Ritmester Lembcke!

Jeg takker mange Gange for Ritmesterens Brev af 31. August, hvormed fulgte de indleverede 14 Besvarelser.

Jeg vil sige det straks, det er glimrende Besvarelser, Drengene har indleveret, og jeg har haft megen Glæde af at se paa dem, og efter grundig Gennemgang af Opgaverne er jeg naaet til det Resultat, at Spejder Wagn Rasmussen, Fører for »Blaa Patrulje«, Viborg, fortjener den udsatte Præmie, idet han efter min Mening er den, som har løst Opgaven paa bedste Maade. —

Wagn Rasmussen

Wagn Rasmussen har indleveret ikke mindre end 3 gode Besvarelser, hver paa sit Omraade, og disse 3 Besvarelser fører mig til at tilkende ham Præmien; og han har gjort sig ærlig fortjent til at blive erklæret for Vinder.

De øvrige Besvarelser er som sagt ogsaa udmærkede, og navnlig synes jeg,

at Spejderne Thorkil Valentiner og Søren Stamer af »Løvetroppen«, København, fortjener hæderlig Omtale. Disse to Spejdere har løst Opgaven paa en fornøjelig og god Maade, og Billederne som ledsager deres Besvarelser er gode og liver mægtigt op. — De resterende 9 Besvarelser er alle indgaaede fra Spejdere i Herning-Troppen og vidner godt om Spejdersporten i denne By, og jeg beklager, at Vinderen ikke er en Herning Spejder, i Betragtning af, at $\frac{2}{3}$ af Besvarelserne kommer fra Herning Spejdere.

Til Slut vil jeg haabe, Ritmesteren ligeledes vil synes, at Wagn Rasmussen har løst Opgaven paa bedste Maade, saa jeg handler rigtigt, naar jeg erklærer denne Spejder for Vinder af Præmien, og jeg returnerer hermed de 14 Besvarelser, idet jeg takker for den Tillid, De har vist mig ved at lade mig bedømme Opgaverne.

Colombo, den 31. Oktober 1921.

De venligste Hilsener.

Deres hengivne

*Harald Thiede.*DET DANSKE
SPEJDERKORPSHOVEDKV.:
NØRREGADE 15
KØBENHAVNSTYRKE:
218 TROPPE
6000 SPEJDEREÆRESCHEF:
HDS. KGL. HØJHED PRINSESSE MARGRETHE
KORPS-CHEF:
SPEJDERCHEFEN, RITMESTER C. LEMBCKE

Officielle-Publikationer:

Spejdernes Magasin.

Illustreret Maanedsmagasin for Drengene.

Spejderbevægelsens Idealer gaar igennem alt, hvad der fremkommer i Spejdernes Magasin. Magasinet Hovedopgave er Karakter - Træning og Udvikling af godt Borgerskab. Spændende Drengfortællinger, instruktive Artikler og Masser af Illustrationer, der interesserer Drengene. 50 Øre pr. Nr. 6 Kr. om Aaret. Gør Drengene til bedre Spejdere og — bedre Borgere.

Nordisk Spejdersport.

Maanedskrift for Førere, Raadsmedlemmer og andre Voksne interesserede i Spejderbevægelsen, Uddannelsesplaner, nye Ideer, Arbejds-Resultater. 30 Øre pr. Nr. 3 Kr. om Aaret (10 Nr.)

Ulveungen.

Illustreret Maanedskrift for 8—12 aarige. Spændende Historier, Lego Konkurrencer, Ulvenyt. Gør Drengene til bedre Ulve og — bedre Spejdere.

Spejderbogen.

Uundværlig for enhver Spejder og Spejderfører. Trykt i 14.000 Eksemplarer. Illustreret, Instruktioner om Spejderproverne, Jagttagelse, Sporing, Liv i Naturen, LejrLiv, Sundhedsregler, Livredning, Første Hjælp Kr. 3.75

Ulvebogen.

Uundværlig for enhver Ulv og Ulvefører. Illustreret, Ulveproverne, Junglelegene, nøjagtig Plan for hele Ulveflokkens Træning. 6 Kr.

Spejderidræt.

Haandbog for Førere. — 500 Sider, 130 Illustr.

Haandbog for Førere. Drengarbejdets Problemer. Vejledning i systematisk Troppuddannelse. Forholdet til Hjem, Skole, Kirke, Kommune og Nation. 125 Lego og Konkurrencer Kr. 6.75.

Vandrelliv, Friluftsliv, LejrLiv.

Speciel Vejledning m. H. t. Anlæg og Ledelse af Vandringer, Kamplege i det Fri, Trops og Kolonneljre. Illustreret Kr. 3.25.

Spejdersangbogen.

139 af de bedste gamle og nye Sange, egnede til Brug i Troppen. Kr. 1.50

BOLLEFRØET.

Han hed Sofus Geleff Bonaparte Madsen; men det kunde han ikke selv gøre for.

Det kunde Kammeraterne heller ikke. Og da de ikke vidste, han hed Sofus, kaldte de ham skiftevis for „Gele“ og „Aparte“.

I Begyndelsen betragtede han det som en Fornærmelse og straffede Fornærmeren med slaaende Argumenter. Men da han en Dag forsøgte den samme Fremgangsmaade overfor en betydelig større Dreng, blev han klar over, at han hellere maatte finde sig i de to Navne end i Længden blive trakteret med blaa Øjne og blodige Næser.

Det meste af sin Fritid tilbragte han paa Stentrappen foran Husets Gadedør sammen med jævnaldrende Dreng fra samme Hus. Der kunde man finde ham om Aftenen, naar han var kommet hjem fra sin Byplads hos Urtekræmmeren paa Hjørnet, rygende ildelugtende Cigaretter og spyttede Langspyt; og han opholdt sig ligeledes der det meste af Søndagen.

Og hvor skulde han vel ellers være?

Hjemme?

Ja, hos en Far, der kom fuld hjem næsten hver Aften, og hos en Mor, hvem det daglige Slid for

Føden havde gjort sær og vranten. Og der i Gadedøren havde jo ogsaa hans Kammerater deres Tilholdssted, baade Murer Larsens Christian, Arbejdsmandens Ferdinand og, ikke at forglemme, Hansens Carl, der var konfirmeret og hver Aften optraadte i Buduniform.

En Aften i Begyndelsen af 1910, en af de første Foraarsaftener, da hele Koret til en Afveksling stod og spillede Klink med Femører op ad Husmuren, kom en Dreng forbi dem, klædt i en underlig Dragt.

Det var en Spejder.

„Hvad er det for en Fyr?“ spurgte Sofus.

Christian og Ferdinand vidste ingen Besked med Fænomenet; men Bud Carl, der læste Aviser, naar han var sendt i Byen, sagde:

„Det er vist en af disse hersens Spejdere. — Det er saadan en Slags nyt Drengeforbund, der er kommet,“ tilføjede han forklarende.

„Sikken et Skvadderhovede at se paa,“ sagde Carl, mens Sofus som sin Mening udtalte, at saadan noget „Marskandiserkluns“ skulde man da have Penge for at rende rundt i.

Iøvrigt var disse Spejdere for Drengene kun en ny Kilde til Skæg og Ballade. Naar som helst de saa en Spejdertrop, rendte de ved Siden af og slyngede „Behageligheder“ ud imod den, lige-

som de gjorde mod F. D. F. og Frelsens Hær, hvorpaa de tændte Cigaretterne, stak Hænderne saa dybt i Bukselommerne, de kunde faa dem og slentrede tilbage til Gadedøren.

Der gik et Par Aar. Sofus var blevet konfirmeret og optraadte om Aftenen i blaat Smedetøj ved deres „Komsammen“ paa Trap-
pestenen.

En Aften kom Carl med et storslaaet Forslag. Det nemlig, at hele Bundtet den kommende Søndag skulde tage ind til Sortedamssøen, leje en Baad og saa „ro ud paa de vilde Vover ligesom Tordenskjold og Palnatoke“.

Forslaget blev modtaget med den særegne Form for Jubel, der bestod i at spytte langt ud i Rendestenen og drøvende Udtale: „Tja, det var maaske ikke saa skeløjet.“

Søndag Formiddag vandrede de fire store Dreng, velforsynede med Mad og „Contrabando“, ind til Sortedamssøen. Mod at sætte to Kroner i Pant hos „Baademanden“ fik de Brugsret over en otte Aares Baad. De tog Plads i Baaden, Carl ved Roret, Ferdinand som Udkig, de to andre ved Aarerne, og stødte fra.

Ingen af dem havde haft en Aare i Haanden før; men i Løbet af en Timestid lykkedes det dem at komme ud paa Midten af Søen.

Sofus tog Aaren ind, tørrede Sveden af Panden med Skjortearmet og sagde:

„Det er et væ're Slævearbejde, I har faaet lokket mig paa.“

„Ja, der skal jo slides,“ grinede Carl indrømmende. „Men det er sundt og gi'er go' Appetit.“

„Ska vi ikke ta' og æde Skorperne nu?“ foreslog Sofus.

„Er du sulten, hva' Gele?“ raabte Ferdinand, Udkiggen.

„Ja, det er jeg da osse,“ sagde Christian. „Jeg vil majet hellere hente Øl til Svendene end slæve en Time til paa denne Maaje.“

De lagde sig for „Anker“ og pakkede Skorperne ud. Under Maaltidet trak Carl en Flaske op af Lommen.

„Naa, Dreng; skal vi saa ha' en Snaps?“

„Har du Sprut med; den er fin,“ udbrød Ferdinand.

„Jeg vil nu ikke ha' no'et,“ sagde Sofus.

„Næ, det er jo ikke Børnemælk. Hov, der er nogle „Delledrenge“, Høj, „Deller“, vil I ha' en Dram?“

En Baad med F. D. F.'er roede forbi dem; Carl rejste sig op i Baaden og svingede med Flasken; han maa have faaet overbalance; thi Baaden kæntrade, og alle fire faldt udenbords.

Carl havde dog Hold i Rælingen, og Ferdinand og Christian, der begge kunde svømme lidt, kom nu ogsaa derhen. Et Stykke derfra raabte Sofus fortvivlet om Hjælp. Ingen af de tre turde svømme ud efter ham, de saa sig bare raadville omkring.

I F. D. F. Baaden havde man straks observeret Ulykken; de roede hastigt hen mod Ulykkesstedet.

„Aa, ka' I ikke ta' og redde „Gele“,“ bad Carl med ynkelig Stemme.

Sofus dukkede op anden Gang et Stykke ude. En af Sektionsførerne sprang ud og naaede med hurtige og sikre Tag hen til ham; Sofus slog vildt om sig, da han mærkede nogen tage fat i sig; men det lykkedes Sektionsføreren at gøre ham uskadelig og bjerger ham hen til Baaden, hvor han blev hjulpet op.

F. D. F.'erne tog den anden Baad paa Slæb ind til Broen.

„I maa hellere gaa med mig hjem og blive tørre,“ sagde Føreren til de tre. „Jeg bor et lille Stykke herhenne paa Dosseringen.“

De gik hurtigt til; de hvidblusede Drenge bar Sofus, der endnu var bevidstløs, i Guldstol. Paa et Øjeblik havde de naaet Delingsfører Bonnesens Hjem. En

af Sektionsførerne førte dem ind i Badeværelset. Sofus blev baaret op i Bonnesens Værelse, gnedet tør og kaldt til Live ved kunstigt Aandedræt. Noget efter slog han Øjnene op og saa sig forvildet omkring.

„Du havde nær gaaet nedom og hjem, du Gamle,“ lo Bonnesen. „Hvorfor har du ikke lært at svømme? Fryser du?“

„Lidt,“ svarede Sofus. „Er — er De „Delle“ — æh — Frivillig?“

„Ja, jeg er. Det var en af mine Gutter, der reddede dig fra Hayfruerne. Bliv nu blot liggende, saa skal du faa noget varmt at drikke.“

Bonnesen gik. Sofus saa sig rundt i Værelset. Der var en hel Del F. D. F. Billeder paa Væggen. Han var jo en meget flink Fyr, den „Dellefører“; der var altsaa ogsaa flinke Folk i den Forening. Bare han kunde komme til at sludre med Drengen, der havde reddet ham.

Døren gik op, og Sektionsfø-

ren, der havde reddet ham, kom ind med en Kop Kamillethe.

„Her er noget varmt og styrkende,“ sagde han med et Smil. „Det kan du nok trænge til ovenpaa den Historie. Jeg hedder Eyvind og er Sektionsfører i F. D. F., forstaar du?“

„Javel, og jeg hedder altsaa Sofus, men de kalder mig nu for „Gele“. Det er altsaa fordi, at jeg hedder ogsaa Geleff. Var det dig, der hev mig op? Det var godt gjort!“

„Aa, det var meget nemt. Du sprælede nu ellers en hel Del. Og saa har du gode Kræfter.“

„Ja, jeg er ogsaa Smed; det er jo noget, man faar gode „Muslinger af.“ —

Hen paa Aftenen forlod Sofus med mange Taksigelser Hr. Bonnesen. Ved sin Hjemkomst blev han modtaget af sine tre Staldbrødre.

„Det var sgu en meget flink Mand, ham,“ sagde Carl. „Men derfor kan vi jo godt lave lidt Grin med de andre „Delledrenge“.“

„Svært hørt!“ brølede Ferdinand og Christian.

Sofus sagde ikke noget.

Et Par Maaneder efter drev Firkløveret op ad Nørrebrogade.

„Ska' vi ikke ta' og gaa i „Graven“ i Aften?“ foreslog Christian. „De gi'er et majet spændende Stykke, „Hvor Revolveren knalder“, hedder det.“

Vedtaget. De satte Kursen mod Biograftheatret, puffede hensynsløst til Folk og rev Huerne af smaa Drenge.

Der var pludselig en Dreng, der raabte til Sofus: „Dit Bøllefrø.“

Sofus rendte efter ham. Drengen sprang ud paa Gaden foran en Sporvogn, og i samme Nu slog Sofus' Hævnfølelse om til Frygt for Drengen; i en Fart fløj han ud efter Drengen, der i sidste Øjeblik undgik den fremad-susende Sporvogn.

Sofus undgik den ikke. Han

DANMARKS MINDSTE SPEJDER

2 Aar.

fik et frygteligt Stød og besvime-
mede.

Der samlede sig straks et mægtigt Opløb.

En Kone i rødt Sjal spurgte en Jernbanemand, hvad der var sket.

„Aa, det var en stor Laban, der var efter en lille Fyr. Saa kom han ikke af Vejen i rette Tid. Han kunde jo have ladet Drengen løbe.“

„Ja, det har De ret i,“ svarede Konen. „Men saadanne store Lømler er nogle ondskefulde Fyre. Det er altsaa kun Løn som forskyldt.“

Ambulancen kom og bragte i en vanvittig Fart den blødende og bevidstløse Sofus til Kommunehospitalet; hvor han øjeblikkelig kom paa Operationsstuen. Reservelæge Bonnesen, Delings-

fører i F. D. F., gjorde hvad han kunde, hvorpaa Sofus blev bragt til Ro.

Han laa med Feber hele Natten. Ved 2-Tiden gik Bonnesen op for at se til ham. Sofus laa og snakkede vildt:

„Jeg vilde jo kun redde ham — Nej. Jeg vilde slet ikke slaa ham, det er ikke sandt. Ja, han sagde Bøllefrø til mig — og det er jeg jo ogsaa, aa nej, jeg vilde ikke gøre ham noget; men saa kom Sporvognen. —

Saadan laa han og fantaserede. Bonnesen rystede medlidende paa Hovedet og klappede beroligende Drengens brændende Haand.

Men der var ikke noget Haab. To Dage efter døde Sofus uden at være kommet til Bevidsthed.

Han blev begravet en kold og

blæsende Søndag ude paa Bispebjerg Kirkegaard. Delingsfører Bonnesen og Sektionsfører Ejvind Krogh var blandt det lille Følge.

Da de gik hjem, sagde Bonnesen til Ejvind:

„Han blev, den sidste Aften han levede, skældt ud for Bøllefrø. Det kunde han maaske været blevet; men han var en Helt, der satte Livet til for en anden. Og det er det største, et Menneske kan gøre.“

SPEJDER-BILLEDER

1. Jeppe Ankjær paa Jenle.
Fot. Svend Blumensandt.
2. Livsglæde.
Fot. Kaj Andersen.
3. „Ombojlet“.
Fot. Vagn Aagesen.

Husk!

HEINRICH & POULSENS

Tlf. 1428.

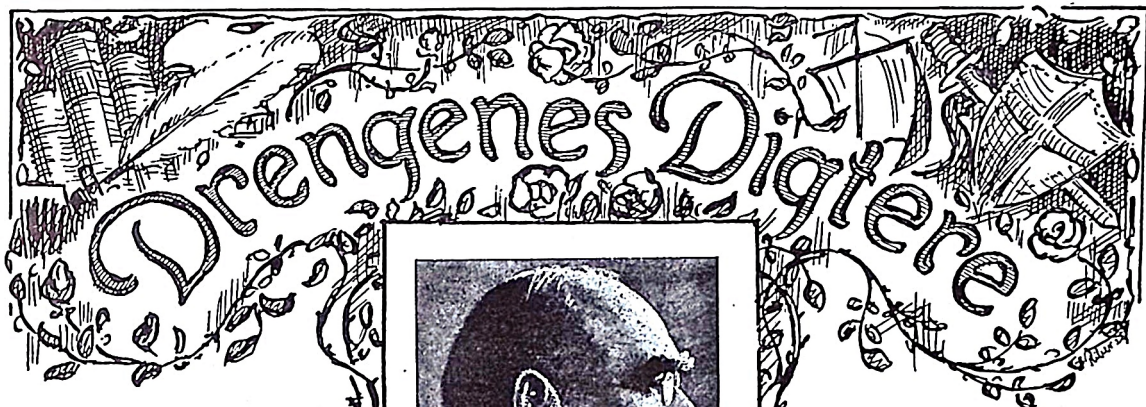
Detail-Udsalg for fotografiske Artikler.

Tlf. 1428.

Højbro Plads Nr. 6, 1ste Sal. — København K.

Stort Udvalg. — Kyndig Vejledning. — Hurtig Ekspedition

RUDYARD

Vi har alle læst „Junglebogen!“ Og med Spænding og Begejstring har vi fulgt Mowli og hans Ulves Kamp mod den grumme Tiger, Shere Khan, og den mægtige Pythonslange Kaas Kamp med Bandarfolket i „De kolde Lejer“, den forladte Menneskeby dybt inde i Junglen.

Og da jeg havde læst den første Gang — som tretten-aars Dreng — slog jeg om paa Titelbladet og lærte Navnet Rudyard Kipling.

Senere har Kiplings Bøger været mine kæreste; og jeg har slugt hver ny Kipling Bog med Spænding, Interesse og Begejstring. Thi det er nemlig saaledes, at man bliver fuldstændig betaget af den store Britte og hans Kunst.

Kipling er født i Indien; og derfra har han hentet Emnerne til „Junglebogen“.

Som Dreng blev han sendt til en Kostskole i England, hvor han lavede en mægtig Bunke gale Streger. Vi har hans Be-

VII

retninger herom i „Stilk & Co.“, den vanvittige morsomme Skolefortælling. Hvem af os, der har læst den, husker ikke de tre Drenges Opgør med Herr King og deres Besøg hos den „rare“ Oberst Dabney.

Saa blev Kipling Journalist, Krigskorrespondent, Redaktør med mere, et helt Folks forguede Digter — og Ven med os allesammen.

Og Kipling kan skrive om Drengene som faa andre.

Der er „Havets Helle“; Fortællingen om en Rigmandssøn, der paa en mærkelig Maade

KIPLING

kommer til Søs, bliver vennen af med alt det forfinede og lapsede, der hænger ved ham og vender hjem som Mand.

Og der er Historien om „Alverdens lille Ven“, den engelsk-indiske Dreng. Kun og hans sælsomme Oplevelser paa Indiens Landeveje og ved Afghanistans Grænser.

Og Kipling har givet os nogle nydelige, smaa Eventyr. Det om, hvorledes Elefanten fik sin Snabel er da aldeles ypperligt; ja, det er de for Resten allesammen.

Kipling er Drengenes gode Ven.

Og naar I saa i Drengene har læst hans Bøger — nogle af dem — vil I simpelthen blive ved med at holde af Forfatteren til „Junglebogen“ og „Havets Helle.“ Kipling er nok til en hel Menneskealder. Man bliver aldrig ked af ham — det er faa Digtere man kan sige det om — og man faar ny Rigdom for hver Gang, man aabner en af hans Bøger. *Christian Reinhard.*

SKOLEBØGER

Nye og brugte.

Einar Harck - Boghandel.

Fiolstræde 33. — Telefon 9148.

Leverandør til: Fo brugsforeningen for Embeds- og Bestillingsmænd samt Læger.

T Y R E F Æ G T N I N G

Tyrefægtninger stammer helt tilbage fra Vestgoternes Rige i 6—7 Aarhundrede, men særlig i Middelalderen blev de accepteret som adelige Spil og fra den Tid til det 18. Aarh. blev de spillet ved ethvert Hof og var ogsaa kun forbeholdt Adelen. I Reglen var det en stor indhegnet Arena, hvor Kampen stod, og Adelsmanden forsøgte da til Hest at dræbe Tyren. Mange af Spaniens Konger har vundet Laurbær paa Tyrearenaen. Dronning Isabella vilde have Tyrefægtningerne forbudt; men det lykkedes hende ikke paa Grund af Adelsmændenes Protest. Saavidt jeg ved var det Filip den 5te, der byggede adskillige Circus til Tyrefægtninger rundt omkring i Landet.

Allerede i det 18. Aarh. blev det til et nationalt Skuespil, og Folk strømmede til med Begejstring.

For Tiden blomstrer Tyrefægtningerne endnu mere end nogensinde. Der findes næsten en Arena i hver lille By og ellers kæmpes der paa en indhegnet Markedsplads.

Jeg skal i det efterfølgende forsøge at sætte Læserne ind i Tyrefægtninger, selv om det er svært at beskrive dette barbariske Skuespil.

„Plaza del Toros“ er en stor rund Circusbygning uden Ruder med en Mængde Indgange. Arenaen har Form som en Cirkel indhegnet af først en rød Barriere forsynet med en indvendig Afsats til Brug for Tyrefægterne til at springe over, hvis de skulde blive forfulgte af Tyren. Udenom denne er der en anden endnu højere Barriere, da det tit sker, at Tyren sætter over den første. I den 1 m brede Gang der er imellem disse 2 Barrierer gaar Tjenerne, „Capeadorene“ og „Madtarene“, som skal deltage i

Kampen. Ligeledes er der Snedkere beredt til at udbedre den Skade Tyren ev. maatte anrette paa Plankeværket med sine Horn.

Efter den anden Barriere følger Siddepladserne, som alle er meget lave. Over dem findes de dyre Loger. Teatret deles i 2 Afd. Skyggesiden og Solsiden, Skyggesiden er selvfølgelig den dyreste. Ind til Arenaen fører 3 store Fløjddøre, en til Tyrene, en til Matadorer og til Capeadorer og den sidste til Picadorene.

Kort før Begyndelsen er Circus'et stuvende fuldt, der er

ikke en Plads tilovers. Folk skriger og raaber og fægter med Arme og Stokke i Luften; naar man ser de forskellige Farver fra Dragter, Parasoller etc. blandet med Solens Straaler, giver det hele Udseende af at være en stor Maskerade.

Naar den fastsatte Tid nærmer sig, begynder Publikum at klappe i Hænderne og stampe med Stokkene i Gulvet for at tilkendegive Præsidenten, at Klokken er mægtig.

Nu giver Præsidenten, som sidder i en særskilt Loge, Tegn til, at Festen kan tage sin Begyndelse. Hornene lyder. 2 Herolder til Hest rider ind klædt i gamle Dragter, sorte Kapper, høje Støvler og Kaarde — noget á la Henri den Fjerde. De rider hen foran Præsidentens Loge og hil-

ser ham ved at tage Hatten af. Præsidenten tilkaster dem Nøglen til „Toril'en“ d. v. s. Tyrestalden, hvilken en af Rytterne maa opfange i sin Hue hvorved han vinder Publikums Bifald.

Nu spiller Musikken op og de to Herolderfører „Quadrillen“ ind. Dette er vel det festligste Øjeblik under hele Skuespillet. Det er et storslaaet, prægtigt Syn, og en sand Bifaldstorm bryder da ogsaa løs. I Spidsen gaar 3 Matadorer eller Tyrefægtere — Gallo, Vacelito og Granero — klædt i ældgamle Dragter af Silke og Fløj, besat med Fryndser, Guld og Sølv, desuden bærer de en stor Kappe, om Livet har de et rødt Silkeskærf, samt bærer hvide Strømper. Efter disse følge „Banderillo'erne“ og „Capeadore'erne“ alle udklædt i gammeldags Dragter; herefter følger „Picadore'erne“ til Hest bevæbnede med høje Lanser, disse bærer korte sorte Trøjer, Bøffellæderbukser, samt en lav graa Hat med bred Skygge. Lige bagefter kommer alle Tjenerne i Galladragter og til Slut 2 firspands Muldyr, smykket i alle Ender og Kanter, disse sidste tjener til at slæbe de døde Dyr ud efter Kampen. De gaar alle langsomt og majestætisk hen foran Præsidentens Loge og hilser ham, hvorefter hver gaar til sit. Det er et Optog, hvis Mage sjælden ses andre Steder, en Farvepragt som er overdaadig.

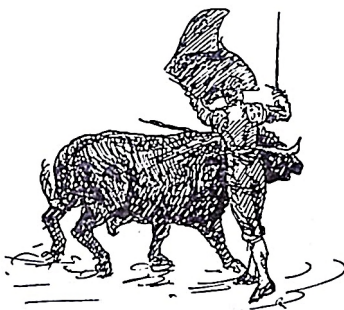
Hornene lyder atter. Præsidenten har med et Vink tilkendegivet, at den første Tyr maa føres ind. Straks derefter aabnes de store Fløjddøre til Tyrestalden, i korte Galopspring farer det stolte Dyr ind paa Arenaen smykket med farvede Baand. Folk klapper i Hænderne, og raabe saa man ikke kan faa Ørenlyd. Picadorene har i Mellemtiden taget Opstilling langs Barrieren med en vis Afstand mellem hver, medens Capeadorene har spredt sig rundt omkring paa Arenaen. De driller nu Tyren ved at svinge

med deres farvede Kapper foran den, forat faa den til at angribe, men da disse Tyrefægtere i Reglen er mindre behændige og snu, saa udarter disse Angrebsstillinger sig for det meste til Flugt, hvorved Capeadoren ikke sjælden maa springe over Barriøren, for at redde sit Liv. Nu nærmer Picadoren sig Tyren, — ridende paa en gammel Hest, — med hævet Lanse — for i det Sekund Tyren farer ind mod Hesten og vil støde sine Horn op under Hestens Bug, da at plante Lansen, (som kun har en kort Spids) i Dyrets Nakke, og paa den Maade gøre et Forsøg paa at holde den fra Livet, hvilket dog sjælden lykkes, og Tyren hæver da baade Hest og Rytter i Vejret og lader dem falde til Jorden, idet den befrier sine Horn for Hestens Indvolde. Ved dette Fald er Picadoren i aller højeste Grad udsat for sit Liv, og Capeadorerne farer da altid straks til og vifter med deres Kapper foran Tyrens Hoved, for at aflede dens Opmærksomhed, og paa den Maade frelse Rytteren, hvem Bejænte iler til Hjælp. Kan Hesten endnu staa paa sine Ben, springer Rytteren op i Sadlen igen — ikke ænsende de store Saar, hvor Blodet strømmer ud af, eller Indvoldene, der hænger og dasker mellem Benene — og fornyer Angrebet paa Tyren. Saaledes gentager denne Scene sig flere Gange; i Løbet af kort Tid har Tyren dræbt en 3—4 Heste, som alle ligger rundt paa Arenaen og kæmper den sidste Kamp med Døden. Dette Syn er frygteligt, og man ønsker blot at man aldrig var gaaet derind.

Tyren ser sig nu lidt om, ser paa Menneskene, ligesom om den vilde sige: „Kan det saa være nok?“ Men Capeadorerne er der allerede med deres store Kapper og driller og ophidser den. De løber snart efter en, snart efter en anden, forfølger dem til Barriøren, springer i Vejret og vender om for at angribe en ny. Hver

Gang Capeadorerne er i Fare, flygter de med beundringsværdig Hurtighed medens Tyren saa til Gengæld lader sin Hævn gaa ud over de døde Heste ved at støde Hornene i dem i Forbifarten.

Nu lyder Hornsignalet igen, det er Tegnet til Festens 2 Afdeling. Picadorerne forsvinder, og nu kommer „*Banderillo'erne*.“ „*Banderilla'en*“ er en kort Pil, forsynet med en Spids med Modhage paa. Banderillo'en tager en Pil i hver Haand, stiller sig op foran Tyren i en 20 Skridts Afstand og forsøger nu at lokke den til sig ved nogle Raab. Tyren farer i Reglen imod den lokkende, denne løber den ligeledes i Møde, og medens Tyren bøjer Hovedet

for at spidde ham op paa sine Horn, saa forsøger Banderillo'en at plante disse to Spyd i Tyrens Hals. Dette er en Kunst, og gøres med en Behændighed man maa beundre. Banderillo'en flygter selvfølgelig straks over Barriøren for ikke at blive dræbt af det rasende Dyr. Dette gentager sig nu 3—4 Gange, saa der tilsidst er ialt en ca. 8 Pile i Tyrens Hals; Tyren er nu fuldkommen vild og farer rundt til alle Sider og forsøger at angribe de drillende Capeadorer.

Nu lyder Hornene igen. 3die Afdeling af Festen begynder, det er den højtideligste. Hele Circus er stille, *Matadoren* træder ind paa Arenaen holdende „*Mulata'en*“ (et rødt Stykke Klæde sidende paa en lille Stok) og sin Kaarde i højre Haand. Hans første

Gang er til Præsidentens Loge for hvem han bukker og tager Hatten af. Derefter gaar han rundt paa Arenaen, udvælger sig helst en Dame, der sidder foran i Rækkerne, og idet han betyder hende, at det er for hendes Skyld han dræber Tyren, tilkaster han hende sin Hue. Dette betragtes som en meget stor Ære, og Tyrefægteren kan da ogsaa vente sig en stor Gave fra Vedkommende. Nu gaar han hen imod Tyren, alle Blikke følger ham, thi nu kommer den rigtige Kamp paa Liv og Død, paa den ene Side den rasende Tyr med sin mægtige Kraft — paa den anden Side den unge slanke Tyrefægter i Reglen ikke mere end 20—23 Aar gammel med det simple Forsvarsstykke af en Kaarde. Tyrefægteren begynder nu at svinge med sit røde Klæde foran Tyrens Hoved; Tyren styrter sig lidt efter paa ham, og nu gaar det Slag i Slag med Angrebene; men hver Gang undgaar Fægteren behændigt dens Horn. Tit strejfer Hornene hans Lænd. For hver Gang han behændigt undgaar Tyrens Angreb bryder Bifaldsstormen løs fra Publikum. Tyren bliver mere og mere rasende for hvert Angreb, der rammer forbi. Man skal se det for rigtig at kunde forstaa det. Pludselig stiller Tyrefægteren sig op foran den, hæver sin Kaarde og tager Sigte. Det er det afgørende Øjeblik, om et Sekund vil en af Parterne være død. Alt er stille, man tør knapt trække Vejret, Damerne bedækker deres Øjne, Hjerterne banker i angstfuld Spænding. Nu! Nu! Tyren styrter frem, Kaarden svirrer i Luften, et Skrig og et øredøvende Bifald, Kaarden er gaaet i Tyrens Hals lige til Fæstet. Tyren forsøger endnu et Angreb, vakler, Blodet strømmer i stride Strømme fra Saaret, nu sprøjter det ud af Munden, den falder om og udkæmper den sidste Dødskamp, en af Tjernerne lister sig om bag ved den og giver den Naades-

stødet med en Dolk for at forkorte Dødskampen.

Bifaldsstormen vilde ikke tage Ende, Folk rejser sig, vinker, tilkaster Matadoren deres Hatte, Appelsiner, Cigarer, Stokke, deres Sølvenstande — kort sagt — alt hvad de har ved Haanden for at takke ham for hans Daad. Musikken spiller op, Sejrhæren gaar Arenaen rundt og takker; hans Adjutanter samler Gaverne op, han kaster selv Hattene tilbage til Ejermændene. De tilraaber ham med Heltenavne, deteren Tumult, der ikke kendes Magen til. Tilslidst standser han foran Præsidenten og bukker. Dernæst gaar han hen for at afhente sin Hat, hvori han saa kan finde en Banknote, et Ur eller lign. Musikken spiller nu igen, denne Gang en Sørgemarsch for det faldne Dyr. De smukke Muldyr kommer ind og slæber en for en de døde Dyr ud, efter først at have slæbt dem Arenaen en Gang rundt. Arenaen gøres i Stand, Hørene lyder paany, og den næste Tyr kommer farende ind, angriber Capeadorerne, sprætter Hestens Bug op og bliver stukket med Banderillas og endelig dræbt af Tyrefægteren og saaledes gaar det Slag i Slag med ca. 6 Tyre.

Hvis en af Tyrene vise sig at være bange og ikke vil angribe Hestene eller Capeadorerne og flygter for dem, bliver Folk rasende og raaber og skriger, vifter med Tørklæderne, hvilket betyder, at Præsidenten skal give Tilladelse til Ildbanderillas „*Banderillas de fuego*“ Disse er Pile indrettet saaledes, at de, naar de stikkes i Dyret antænder og brænder Saarene, hvorved den forpinte Tyr bliver ophidset og selvfølgelig bliver blodtøstig, selvom den var nok saa bange før.

Skulde Præsidenten ikke straks give sin Tilladelse til „*Banderilla de fuego*“ saa forsvinder Tørklæderne og erstattes af knyttede Næver og Skældsord rettet imod ham og alle raaber de som i

Munden paa hinanden, fuego! fuego! (Ild), endelig maa Præsidenten da give sin Tilladelse.

Tyrefægterne kommer sjældent til Skade, hænder det imidlertid, at en bliver saaret, brækker et Ben el. lign., eller endog bliver dræbt, saa føres de ud, men Kampen fortsættes. Da jeg saa en Kamp, var der en af Capeadorerne, der blev saaret, han førtes ud, blev forbundet og kom senere ind igen. Han havde faaet en Flænge ned langs hele Ansigtet.

Tit er der nogle (Udlændinge) der besvimer under Forestillingen ved at se dette Blodbad, men de bæres ud, medens de Indfødte smiler.

Dyrenes Dødskamp er næsten det værste at se paa. Især de stakkels Heste, som ligger og sparker, medens Blodet og Indvoldene hænger ud af Bugen. Tit sker det, at en Hest, idet den falder til Jorden, bliver rasende, springer op, farer rundt paa Arenaen, medens Blodet strømmer ud af den. Ofte naar den rejser sig efter Faldet, kan man se, hvorledes Indvoldene har indfildret sig i Benene paa den, og hvor den sparker, for at befri sig for dem.

Tyrenes Dødskamp er ikke saa langvarig, men den kan dog være grusom at se paa. Tyren kan ogsaa springe op igen, selvom Kaarden er gaaet i til Fæstet, og Blodet strømmer den ud af Munden, for at angribe endnu en Gang, idet den overspøjter alle omkringstaaende med Blod. Den giver et Brøl fra sig, ryster sig ligesom for at befri sig for Pile og Kaarden, men de borer sig kun dybere i. I et saadant Tilfælde maa Matadoren give den et ekstra Stød.

Der er i Reglen kun Tyrefægtninger om Sommeren, og tit baade Hver- og Søndage, i den Tid taler Folk ikke om andet. Længe før Forestillingerne begynder, er Gaderne ud til Arenaen fuldstændig sorte af Folk.

Circus'et kan rumme ca. 10,000 Mennesker.

Det Indtryk man har fra en Tyrefægtning er en Blanding af forskellige Følelser, — man ved ikke, hvad man skal tænke. Man er slagen af Forfærdelse over den Raahed der udøves og man sværger, at man aldrig vil komme der mere, samtidig med, at man har en stolt Følelse af det Mod, der kan udvises af Menneskene. Faren ængster en, men naar Tyren ligger faldet paa Jorden, beruses man af Sejrsglæden, man kan ligefrem ikke lade være at deltage i den, naar man hører skrigende, støjende og leende Folk, Chocoladedrengenes og Ølmændenes Falbyden af Varer og Dyrenes Brøl blandet med hinanden.

Efter Forestillingen er det et flot Syn at se Folk myldre ud af de mange Indgange.

Til Slut kun det Spørgsmaal. „Hvad skal man sige om Tyrefægtningerne i al Almindelighed?“ Mon de ikke opelsker en vis Raahed hos Menneskene? Jeg kan ikke andet end tro det, og det er min private Mening, at dette barbariske og brutale Skuespil ikke burde kunne eksistere i det 20. Aarhundrede. Men Læserne kan selv dømme.

Kaj Lundby, Tropsf.

Praktisk

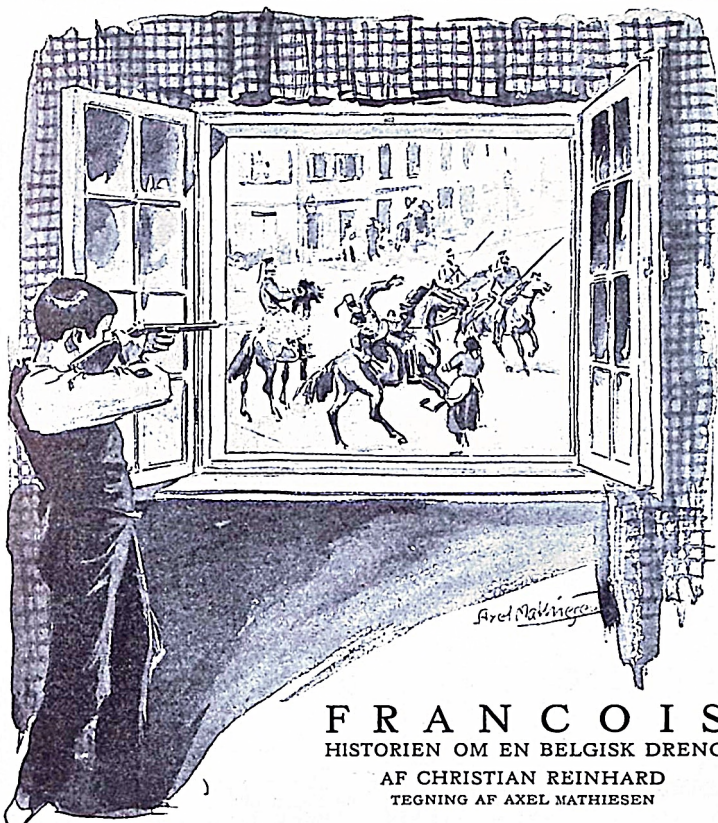
og let
medførlige
Apparater
for Spejdere
**Kodaks
etc.**
faas bedst hos

ENNA

Vimmelskaffet 47.

Forlang Prislister.

Films fremkaldes og kopieres.

FRANCOIS

HISTORIEN OM EN BELGISK DRENG

AF CHRISTIAN REINHARD
TEGNING AF AXEL MATHIESEN

Liège var faldet. General Leman, Fæstningens tapre og udholdende Kommandant, havde overgivet sig med Resten af sine Folk til den tyske Okkupationshær. Flygtninge fra Fæstningen strømmede nu i store Skarer til Bruxelles og Anvers for at fortsætte Kampen sammen med den øvrige Del af den belgiske Hær.

I en lille Landsby bagved Liège sad en Aften to belgiske Officerer i Krostuen. Mens de i Hast fortærede et simpelt Maaltid, fortalte de, til alle, der vilde høre derpaa, om Kampen med den tyske Armé.

Blandt Tilhørerne var den sekstenaarige Francois Legoux, Son af Byens Politimester. Med brændende Kinder og lysende Øjne hørte han de to Officerers detaillerede Skildringer af de blodige Kampe, det morderiske Bombardement fra de tyske 42 Centimeters og Nederlagets Smerte.

„Mon Tyskerne kommer denne Vej?“, spurgte Kromanden, den trivelige og rødmosse Jean Picot.

„Sikker!“ Den ene af Officererne

svarerede med Munden fuld af Mad. „Men I behøver slet ikke at være bange. Jer gør de ingen Fortræd; I er jo ikke Soldater.“

„Næh; men man kan jo aldrig vide, hvad de Allemander finder paa!“ indskød en ældre Kone. „Der er dem, som siger, at de koger deres Fjender og spiser dem.“

En drønende Latter hilste denne Udtalelse. Officererne, der var færdig med at spise, rejste sig op, og den ene sagde, idet han spændte sit Bælte:

„Ja, ja, gamle Mor; I skal i hvert Fald ikke ængste Jer. I er sikkert for seig, selv for en Allemand. Adieu.“

Og de to Kaptajner sprængte bort i Natten — mod Bruxelles. Længe kunde man høre de klaprende Hovslag fra deres Heste.

Francois listede hjem. Oppe paa sit Værelse fandt han frem en Riffel. Han laasede Døren, slukkede Lyset, og mens Maanen skinnede ind til ham, pudsede og smurte han Riflen, saa den var klar til Anvendelse.

— — —

Francois vaagnede om Morgenen

ved Hestetrampen. Han sprang ud af Sengen, snappede Riflen, der endnu laa paa Bordet, og skjulte den under Madrassen, hvorpaa han løb hen til Vinduet og kiggede ned ad Vejen.

Det var en tysk Uhlanpatrolje paa Recognosering. De forsvandt i strakt Galop ved en Krumning af Vejen, men kom straks efter susende tilbage. En ung Pige, Manou, der tjente i en af Gaardene, blev standset, og Officeren, en Feldwebel, spurgte hende paa Tysk om hun havde set to belgiske Officerer.

Pigen saa op paa Feldwebelen, rystede paa Hovedet og svarede paa Fransk: „Jeg forstaar Dem ikke!“ Feldwebelen saa lidt tvivlræd og gentog sit Spørgsmaal. Da han ikke fik noget andet Svar, knyttede han sin Haand, bøjede sig ned og drev hende et Slag i Brystet.

Francois havde fra Vinduet fulgt hele Optrinnet. Han blussede af Harmen over Tyskerens brutale Optræden og løb hen til Sengen. Her tog han Riflen frem, ladede den og vendte tilbage til Vinduet.

Manou stod og græd. Og naar hun nu ikke forstod Tysk, kunde hun da ikke svare.

Endnu en Gang lod Feldwebelen sin knyttede Haand suse ned imod hende. Men saa fik han heller aldrig Lejlighed til at gøre det mere. Der lod et Skud, og han faldt af Hesten med et dumpt Fald.

Det var Francois, der havde skudt. Først nu stod det ham klart, hvad det var, han havde gjort.

Der var ingen Tid at spille. I Hast skjulte han Riflen, floy ud af Værelset og ned ad Trappen. Han listede sig forsigtig gennem Haven, bag om nogle Huse og ud paa en Vej. Her lagde han sig i en Groft og brast i Graad.

Han, Francois, Politimesterens Son, havde dræbt et Menneske.

Han blev liggende en Times Tid; endelig rejste han sig og gav sig paa Vej hjemad. Han skulde lige til at gaa tilbage ad Vejen, da han traf Pater Verhaeren, Byens Præst.

„Hvor skal du hen, Francois?“ spurgte Pateren.

„Hjem og se, hvordan det staar til,“ lod Svaret.

„Bliv derfra. Et helt Uhlanregiment har besat Byen og indesparret alle Indbyggerne. De siger, Tyskerne, at der er blevet skudt paa dem. Nu vil de til Straf brænde Byen af og skyde de vigtigste af Folkene, fordi ingen vilde angive Gerningsmanden. Jeg selv slap derfra med Nød og næppe.“

„I burde have blevet hos dem, Pater,“ sagde Francois; men i det samme floy den Tanke igennem ham:

„Hvis du er feig, Francois, saa stik af; hvis du er en Dreng, saa gaa til-

bage og tag din Straf."

Francois gik til Byen. En Uhlanpost ved Politimesterens Hus spurgte ham om hans Ærinde.

"Vigtige Meddelelser til Kommandanten," svarede Francois.

Han blev fort ind i Huset, hvor en tysk Oberst residerede i Dagligstuen.

"Hvad vil den Dreng?" spurgte Obersten vredt.

"Der er blevet skudt paa en af Deres Patruljer, Hr. Oberst," svarede Francois.

"Ja, der er," snærrede Obersten, "og det vil hævne sig!"

"Hvis jeg angiver Gerningsmanden, vil De saa lade være med at gøre Byen Skade?"

er. "Javel, sig mig saa, hvem han er."

"Paa Æresord, Hr. Oberst?"

"Ja, paa Æresord!"

"Nuvel, det er mig!"

"Du, en Dreng?" Obersten saa forbavset paa ham.

"Jeg stod her ovenpaa ved Vinduet og skod en Officer, der var brutal mod en belgisk Kvinde. Min Riffel ligger i Sengen under Madrasen."

Obersten stod ved sit Ord. Alle de indespærrede blev givet fri. De anede ikke hvorfor, men fik Ordre til at forlade Byen, og drog bort, medtagende nogle faa Ejendele.

Francois fik sin Dom forkyndt — han skulde skydes næste Morgen —

og blev smidt ned i en af Husets Kældere som Fange.

Det var denne Opsættelse, der frelse hans Liv.

Francois kendte Huset ud og ind. Han vidste, at i et af Hjørnerne i det Kælderrum, hvor han var, sad Stenene løse. Med yderste Forsigtighed, thi der var Vagt udenfor Døren, tog han Stenene bort, skrabede Kalk væk med Neglene og endelig lykkedes det ham at faa lavet et Hul saa stort, at han naaede ud til den løse Jord. Her gravede han med Hænderne en smal Gang opad og i Lobet af Natten var han ude i Husets Have. Han sneg sig en lang Omvej til Landevejen, krøb paa Knæene i Groften, hvile sig nu og da og krøb saa videre. Først da Morgenens gryede rejste han sig og gik hurtigt henad Vejen.

Det var hans Agt at gaa til Anvers for at melde sig som frivillig i Hæren. Han skjulte sig om Dagen i Lader og paa Høstænger og gik om Natten. Nu og da stodte han paa beredne tyske Patruljer og maatte gemme sig de utroligste Steder for at undgaa Opdagelse, men efter mange Dages Forlob naaede han endelig Anvers og blev indrullet i det belgiske Infanteri.

Han deltog i flere Udfald, levede i Byen under de mange Dages frygtelige Beskydning og slap endelig, efter Byens Fald med et Skib til Dover, hvor han blev optaget hos en engelsk Rigmand.

En Aften sad han sammen med den engelske Familie og talte om Krigen.

"Du er jo en Helt, Francois," sagde Fruen pludseligt.

"Helt? Jeg er ikke mere Helt end andre belgiske Soldater. Naar først det gælder vore Hjem, er vi ikke bange for noget. Det er ingen Belgier."

"Er du ikke glad for at have været med i Krigen?"

"Det var jo simpelthen min Pligt. Men glad. Nej, aldrig. Krig er modbydelig og raa. De skulde prøve at ligge i en Skyttegrav udenfor Anvers med Sharpnells springende over Hovedet paa Dem og døende, blodige og uformelige Mennesker ved Deres Side. Hvis jeg fortalte, hvad jeg har oplevet ved Bombardementet og i Skyttegravene, vilde De næppe tro mig. Krigen er hæslig og umenneskelig."

Og den belgiske Drengs Øjne udtrykte tilstrækkeligt hans Afsky for Krigen.

Saa rejste han sig og sagde: "Men det var jo min Pligt at gaa med. Jeg er jo Belgier!"

Spejdere, støt Røde Kors!

(Læs Side 13).

I Afdelingen

for

Drenge & Børnetøj

findes alt til en

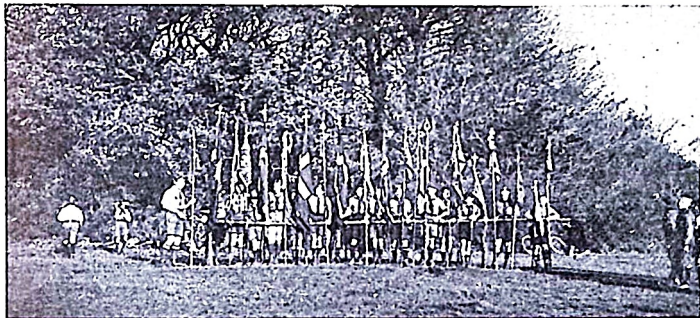
Drengs Beklædning

**Norfolk
Matros
Ulsters
Stortrøjer
Manchetskjorter
Natskjorter
Dagskjorter
Undertøj
Strømper
Sokker
Flipper
Slips
Handsker**

English House
Nørreport.

FRA KØBENHAVNS DIVISIONENS TURNERING

TALE AF POLITIMESTER GEMSØR

Med Glæde har jeg efterkommet Spejderkorpsets Anmodning om at være denne Turnerings Præsident, og jeg byder alle de fremmødte Spejdere af Kbhvn.s Spejderdivision og deres Forældre og Paarørende Velkommen herude i Nordre Birk, der jo saa ofte har været Rammen om den Idræt, Korpset øver.

Intet sundttænkende Menneske kan have noget at indvende mod den Træning af Legeme og Sjæl, som Spejderlivet giver, eller mod Spejderlovens skønne Læresætninger.

Derimod kan mangfoldige af Spejderne takke Korpset for, hvad dette har været for dem i deres Opvækst, fordi de gennem dette har erhvervet det, der allerede fra Oldtiden stod for Mennesket som det højeste Gode — en sund Sjæl i et sundt Legeme.

Men ogsaa Samfundet kan takke Korpset for det gode Kontingent, dette giver ved at tilføre Samfundet nyt og sundt Blod gennem en Ungdom, der ved Karakterens Træning har lært den Disciplin, uden hvilken Samfundet ikke kan bestaa og tillige lært den Ridderlighed og Næstekærlighed, som det altid har været Korpsets Formaal at lære sine Spejdere.

Og én Ting anser jeg ogsaa

for givet: at Spejderlivet med dets Færden ude i Naturen maa fremelske hos enhver Spejder, der har Øjne at se med og et Hjerte at føle med, en forstærket Kærlighed til det skønne Land Danmark, som blev givet jer som Fædreland.

Som Politimester maa jeg have Lov til at pege paa den Nytt, Spejderne ved mangfoldige Lejligheder har gjort ved paa saa smuk en Maade at yde Bistand til Ordenens Opretholdelse — ligesom jeg vil have Lov til at minde om de mange Gange, Spejderne har sat deres Liv i Vove for at redde deres Næste.

Naar vi nu tænker paa de danske Spejders stolte Deltagelse i Spejderstævnet i England i Fjor, har vi Lov til at gaa ud fra, at Korpsets Arbejde stadig har samme høje Standard, og at alle vil gøre deres Bedste for ved denne Turnering at vise et smukt Resultat af det Arbejde, hvortil der er trænet saa længe.

I det Haab, at denne Turnering maa blive den glade Oplevelse for Dem alle, som De sikkert venter, erklærer jeg Turneringen for aabnet.

RESULTATER: Samlet Bedømmelse (Lejrbaalsunderholdning, Forhindringsløb og Femkamp): Nr. 1. 3. By, Nr. 2. Vedels Egne, Nr. 3. 1. Østerbro: — Tovtrækning: 10. Østerbro og 2. Vesterbro.

Københavns Mælkeforsyning

Telf.
310
954Telf.
310
954

Kører med sine 80 Detailvogne i København og Omegn

Nordisk Brandforsikring Grønningen 25

Telefon 5100

Brand-, Tyveri-, Vand-
skade-, Husleje- og Drifts-
tabs-Forsikring

Køb dine Frimærker

hos

Jens Gabs

Frimærkehandel.

Telefon Byen 5794 y.

Lille Kannikestræde 3.

Erik Eriksen & Co.

Carl Johans Gade 3, Kbhvn. Ø.

Telegr.-Adr.: Sporteriksens. - Tlf. Øbro 5558.

Fører alle Artikler til:

Boksning, Cricket, Fodbold, Fri Idræt,
Gymnastik, Hockey, Tennis.

SPEJDER

Sweaters.
Trøjer.
Benklæder.
Strømper.

H A V N E N S L I L L E V E N

AF TORRY GREDSTED

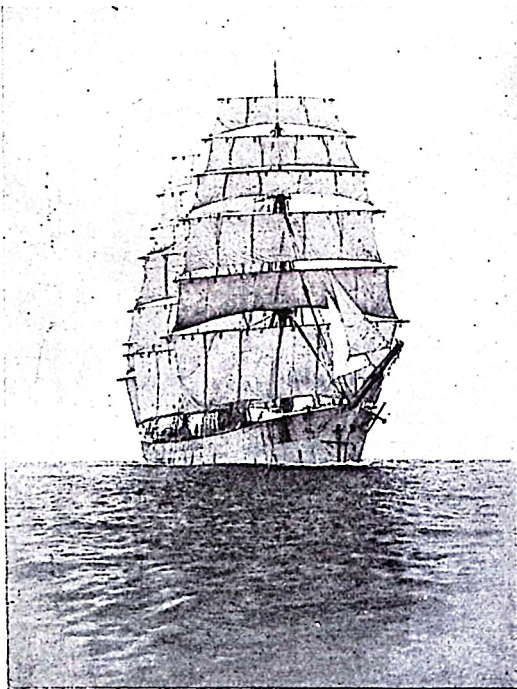
Efter omtrent tre Maaneders Sejlads over Nord- og Sydtalanten havde det stolte Fuldskib „Margrethe“ lagt sig til Hvile ved en af Havnekajerne i Buenos-Aires, — naa for Resten, det saa nu knapt saa stolt ud, som dengang det pløjede sin Køl vandsfure i Spæn, nu her, hvor det laa med Sejlene slaaet fra og Bramstængerne rigget ned for at kunne gaa under de store Brostativer, der spænder over det smalle Havneløb.

Udlosningen var begyndt, — forbi var den store Stilhed og det regelmæssige Liv, da „Margrethe“ som en lille Verden for sig Dag og Nat gled henover det aabne, frie Hav. Henover Dæksplankerne trampede nu Snese af fantastisk klædte Havnearbejdere med Skærf og Halstørklæde, der spillede i alle Regnubens Farver, fra de tre Luger trak Spillene Cementtønderne op — tre og tre koblet sammen, — Smeld paa Smeld knaldede ud fra Motorhuset, Donkeymaskinen i Land hvæsedede og spruttede, og de tunge „Djæвлеklør“ raslede med prædøvende Spektakel mod Jernskroget. Inde paa Kajen holdt de store Vogne med deres ejendommelige Trespand, og deres Manøvrering henimod Stillingerne gik absolut heller ikke lydløst for sig, Havnesporvogne kimelede som rasende for at bane sig Vej gennem Mængden, — overalt lød Raab og Skrig, Banden og hyppige Skændsmaal, thi der skal ikke meget til at faa de varmløbede Argentinere i Kog, og deres Kniv sidder løs i

sin Skede. — — —

Oppe paa Halvdækket stod Kaptajnen og Førstestyrmanden og drøftede Udsigten til at faa Last herfra.

„Sæt den største Fart paa Udlosningen, Styrmand,“ sagde Kaptajnen, der lige var kommet

fra Mægleren; „jeg har sjældent, nej for Resten aldrig, faaet en saadan Modtagelse hos en Mægler før. Ud med Deres Last, Kaptajn, sagde de deroppe paa Kontoret, i Morgen er alt klart, den fineste Last faar De, men De er jo ogsaa dansk, føjede han til.“

„Det er en underlig Forkærlighed en saa stor Mand har for alle danske Baade og først og fremmest da Sejlskibene,“ svarede Styrmanden.

„Ja, en stor Mand er han min Sandten,“ ytrede Kaptajnen langsomt. „Skibsreder, største Mæglerfirma, og der er jo knapt den Skibshandlerforretning eller andet af den Slags her paa Pladsen, som han ikke har noget at gøre med, „Havnens Konge“ kalder Folk ham her.“

I dette Øjeblik blev deres Samtale afbrudt af høje Raab inde fra Kajen. Vogne blev hastigt trukket tilbage, og Folk gav villigt Plads for en fornem Luksusauto, der langsomt kørte frem mod „Margrethes“ Landgang.

„Hvad i Alverden, det er jo ham selv,“ sagde Kaptajnen, da en høj, elegant klædt Mand traadte ud af Autoen og gik op ad Landgangen.

„Hvem?“ spurgte Styrmanden.

„Ham selv — ham selv, jeg saa jo et Maleri af ham deroppe paa Kontoret, for Pokker da, men hvad — —“

Længere kom Kaptajnen ikke, thi i det samme dukkede den Fremmedes Hoved op over Trappen til Halvdækket.

„Goddag, Kaptajn,“ sagde han paa Engelsk — Søfolks indbyrdes

Sprog Verden over, — „jeg vilde gerne aflægge Dem en lille Visit.“

Kaptajnen tog hans fremstrakte Haand.

„Ja, vi vil ikke snakke om Forretninger, Kaptajn,“ fortsatte han, „det er ikke derfor, jeg kommer. Jeg vilde kun hilse paa Dem og faar ogsaa nok Lov til at se Deres Fartøj?“ —

Det blev et grundigt Eftersyn, og navnlig syntes det, som om alt „for en for Stormasten“ lagde

mest Beslag paa Interessen hos „Margrethe"s Gæst, alt blev set efter — Ruf, Kabys o. s. v. Først en god halv Time efter var man atter paa Halvdækket for at indtage en Forfriking, der i Mellemtiden var sat paa Bordet under Solsejlet.

— — — En lille, argentinsk Knægt — vel omkring den halve Snes Aar — balancerede behændigt op ad Landgangen med sin store, flade Kurv med Appelsiner, Mandariner og Bananer. Han spejdede sig forsigtigt om, inden han satte Foden paa Lønningen, men i det samme raabte Kaptajnen barskt:

„Vagtmand, smid ham ned, i Land med ham, jeg vil ikke have det Tyvepak ombord.“

Knægten blev hurtigt smidt ned ad Landgangen, og et Øjeblik efter sad han nok saa smilende paa Kajen ved Siden af sin Kurv. Han var vant til den Omgang.

„De var haard ved den lille Fyr,“ bemærkede Skibsrederen til Kaptajnen.

„Ja, hvad skal man gøre. Næppe er jeg kommet til Kaj, førend de bryder ind og stjæler alt mit Sejldug — 14 Ruller. I Morges overrasker vi en Mand, der var i Færd med at stoppe alt Olietøj her agter fra i en Sæk, vi faar Politiet tilkaldt, hvad var Svaret? De kunde ikke gøre noget, førend det var stjaalet. Jeg gaar til Formanden for at faa Manden smidt i Land. Hvad var Svaret? Kan ikke lade sig gøre, sker det, gaar de allesammen, Skibet blokeret. Eet stort Komplot er det hele, det er min Mening. Og disse Smaafyre, som løber rundt her, de har Øjnene med sig. Spioner er de, og de kan snige sig omkring som Katte. Jeg kan ikke engang have mit Koøje aabent af Frygt for, at en saadan lille Tyveknægt smutter derind.“

Der gik ligesom et smerteligt Træk henover Skibsrederens aabne og ærlige Ansigt. Han læ-

nede sig op mod Rælingen og saa ind over Havnepladsen.

„Ja, Kaptajn,“ sagde han endelig, „De har Ret i mangt og meget. Buenos-Aires er maaske den By i Verden, der rummer de fleste Menneskevrage, men hvor kan det være andet, den, som i tidligere Tid var Fristedet for snart Alverdens havarerende Eksistenser.“

Pludselig klarede Skibsrederens Ansigt op, der kom et underligt lysende Spil i hans mørke Øjne, og med et næsten voldsomt Greb trak han Kaptajnen hen til Rælingen.

„Se nu der, Kaptajn,“ halvvejs raabte han, „se nu paa Knægten. Nu benytter han Ventetiden til at slaa Bremserne bort under Bugen paa de forpinte Heste, der staar hjælpeløse i deres tunge Seler. Tro mig paa mit Ord, Kaptajn, — det lille Træk alene fortæller mig meget. Det siger mig rent ud, at Bunden i den lille Fyr er god. Se nu igen, se nu gaar han fra Hest til Hest og klapper deres Mule. Det har ingen lært ham hernede, her, hvor de desværre alle ikke har meget tilovers for vore firbenede Medskabninger.“

Skibsrederen blev ivrigere og ivrigere, der var Fart i hans Stemme og over hver enkelt af hans Bevægelser.

„De maa og skal tro mig, Kaptajn. Jeg kender ogsaa en Del til Mennesker, og den, der ubevidst er god imod Dyr, i ham er der noget godt, — kan hændes, det først skal findes frem. Jeg er vis paa, at havde han derinde noget Brød, han delte det med dem, hvor sulten han end var.“

Kaptajnen mumlede nogle uforstaaelige Ord.

„Skal vi saa tage os det lille Glas, Kaptajn,“ sagde Skibsrederen i en roligere Tone, „kom, lad os sætte os ned, saa skal jeg fortælle Dem en lille Historie, man tidligere har fortalt mig.“

De satte sig ved Bordet.

„Se, det er vel nu en 30 Aar

siden, at en lille Knægt, omtrent paa samme Alder som ham derinde, løb rundt her i Havnen. Hvem han egentlig var, eller hvor han hørte til, vidste ingen — ikke engang han selv. Dengang var der ikke, — naa, det er der for Resten heller ikke den Dag i Dag, — nogen, som tog sig af alle de mange større og mindre Børn, der følger rundt her i Havnen. Naa, ham vi taler om, drev rundt med sin Støvlepudsekasse og tjente akkurat saa meget, at han kunde opretholde Livet. Men for et Liv for en saadan lille Fyr! Om Dagen drev han op og ned langs Kajen og spejdede — sjældent op mod Guds klare Himmel, nej hans Blik var jordbundet, hans Øjne havde kun Retning nedad — nedad efter snavsede Støvler og Sko. Om Aftenen havde han sin Gang fra Beværtning til Beværtning, det var hans bedste Tid, thi Sømanden i Land ser ikke saa nøje paa en Ti-Cent mere eller mindre. Derfor holdt han ud til den sidste Beværtning stængede sin Dør. Om Natten eller rettere i Morgentimerne sov han, hvor det bedst kunde træffe sig — bag Brædestabler, i en tom Tønde eller under selve Havnemolen.“

Skibsrederen holdt inde et Øjeblik og strøg sig med Haanden henover Panden, mens han som for sig selv mumlede: „Aah, for et Liv.“

„Naa, Kaptajn, — saa en Dag mødte Gutten sin Skæbne i en lille, skindmager Hund, fuld af Snavs, Utøj og Saar. Knægten sad just og halvsov paa sin Kasse, da Skrig og Raab vækkede ham op. Henimod ham kom en Flok Drengene hujende og skrigende, og foran dem løb, nej snarere haltede en lille Hund, thi den var allerede ramt flere Gange af de Sten, som susede ned omkring den. Hvad Hunden nu har tænkt sig, ja det ved jeg ikke, men den har maaske ment, at der her var et Skjulested, thi den søgte ind under den Trøje,

SILKEHUSET
 fh. I. R. Schjelderup's Eftf.
 Vimmelskafte 39-41.
STORT UDVALG I
 Herre Silke Bindselips.
 » » Sokker.
 » » Undertøj.
 » » Motor Scarfs.

TURIST
Chokolade med og uden Sukker
 bedst
 F. Jensen & Son. - Store Kongensgade 20.
 Telefon 4823.

TELTE vandtæt imprægneret
 Teldug
 amerik. Armyduck
 J. NIELSEN, Nørrebrogade 32. Tlf. 6631

Simonsen & Weels Eftf.
 Købmagergade 20. - København K.

Sygeplejerekvisitter.

:: Forbindstoffer. ::

Forbindingspakker.

:: Forbindkasser. ::

Wagners Baare.

Leverander til Spejderkorpsen.

Drengen havde lagt over sine Knæ.

Et Øjeblik efter var den lille Skopudser omringet af Hoben, der vilde have deres Bytte udløst. Men de fik det ikke, Kaptajn. Der blev Slagsmaal, og det saa det kunde forslaa. Mens Hunden laa pibende og rystende under Trøjen, var Klyngen et Hav af kæmpende Arme og sprællende Ben. Der var een mod de mange. Resultatet var jo nok blevet, at de mange havde vundet Sejrr, hvis ikke en ældre Mand var traadt til. Han havde været Vidne til hele Oprinet, og hans vrede Ord og Fagter spredte snart Sværmen for alle Vinde. Han saa et Øjeblik paa den lille, blodstænkte Knægt, saa smilede han, tog en Peso frem og gav den lille Skopudser den med de Ord: „Det var bravt gjort, min Dreng.“ Kaptajn, jeg trælder Dem maaske?“

„Nej, nej, nej, nej!“

„Fra det Øjeblik af blev det lille, mishandlede Kræ hos Drengen. Pesoten gik omfrent med til Salve og Bind. Han forsvandt fra sin tidligere Arbejdsplads nogen Tid, men da han atter vendte tilbage, var baade han og hans lille Kammerat forandret. Det var, som havde de begge faaet noget at leve for, hver paa sin Maade. Drengen trak muntert og fløjtede de glædeste Melodier afsted med sin Kasse, og Hunden fulgte ham lige i Hælene. Naar der var Job, saa satte Hunden sig ved Siden af, vippede koket op og ned med sine Forpoter og kiggede skælmisk med sine underlige, glasblaa Øjne op paa Kunden. Se, det kunde Folk lide, det gjorde, at man lagde Mærke til Drengen, Kundekredsen blev større og større, og snart gik Drengen kun under Navnet: „Havnens lille Ven.“

„Og hvad saa mere?“ spurgte Kaptajnen, da hans Gæst holdt inde.

I omtent et Aar gik han som sagt kun under Navnet „Havnens

lille Ven“, og Verden syntes ham herlig og god. Saa en Dag begyndte nogle underlige Rygter at svirre om Ørerne paa ham, — Rygter, der fik hans brune Kinder til at blegne, Rygter om, at Havnepolitiet var paa Jagt efter alle løsgaaende Hunde. Han begyndte at kigge sig forsigtigt om og undgik alt, hvad der hørte Havnepolitiet til, selv om det forekom ham saa komplet haabløst umuligt, at de vilde tage hans lille Kammerat fra ham. Dog — Katastrofen skete, eller snarere var lige ved at ske. En Søndag Formiddag ser han to af Havnevesenets Folk komme trækkende med fem-seks indfangne Hunde, de peger paa ham og stiler over imod ham. Da sortnede det et Øjeblik for ham, alt syntes at dreje rundt, dog kun et Øjeblik, saa vidste han, hvad der var at gøre. Han lod Kasse være Kasse, og som var alle løsslupne onde Aander i Hælene paa ham, styrtede han afsted ned langs Kajen, mens Hunden muntert bjæffende fulgte ham. Der var snart en, snart en anden tjenstvillig Sjæl, der søgte at stoppe ham. Hvor kunde de vel tænke andet, end det var en lille Tyvek-nægt —“

Skibsrederen stoppede et Øjeblik ved det Ord og skottede henimod Kaptajnen, der uvilkkaarlig saa ned i Dækket.

„Der kom flere og flere efter ham, — Jagtselskabet blev større og større. Afsted gik det, i Huj og Hast ned langs Kajen, men Forfølgerne vandt mere og mere ind paa ham. Et Sted maatte han søge hen, men hvor? Hans Blik for henover de mange Skibe, der laa med deres Søndagsflag oppe. Se, nu vil De maaske smile Kaptajn, men det er den fulde Sandhed, jeg beretter, — jeg ved det fra Knægten selv. Deres Flag, Dannebrog med den røde Dug og det hvide Kors, det syntes for Drengen at være Frelse. Det var jo Korset, det Kors, som den gode Pater havde paa sin skarla-

gensrøde Kappe, naar han foran Guds Moders hellige Alter velsigende bredte Armene ud. For Drengen i hans fortvivlede Opbidselse betød det kun eet — Frelsen for hans lille Kammerat.

Et Øjeblik efter laa der en udpumpet sammensunken Knægt paa Barkens Dækplanker, mens en lille Hund af gammel Vane satte sig „smukt“, vippede koket med Forpoterne og kiggede skælmisk op paa en ældre Mand, der forbavset saa til.

Se, Kaptajn, nogle vil kalde det Forsynet, andre Tilfældet, men jeg er i hvert Fald ikke hængt for at mene det første. Den ældre Mand, det var den samme, som for et Aar siden havde været Vidne til den lille Skopudssers Kamp, den samme, som havde sagt til ham: „Det var bravt gjort, min Dreng.“

Der blev en lang Pavse, da Skibsrederen tav, men endelig fortsatte han:

„Derfor, Kaptajn, se ikke alle disse Smaafyre derinde under samme Synsvinkel, og i ham den lille, der var god mod Hestene, i ham kan De tro, at Bunden er god nok. Bjørnstjerne Bjørnson skriver i „En glad Gut“:

Elsk din Næste, Du Kristensjæl,
træd ham ikke med jernskoet
Hæl,

ligger han end i Støvet!
Alt, som lever, er underlagt
Kærlighedens Genskabermagt,
bliver den bare prøvet.“

De sidste Ord sagde Skibsrederen paa udmærket Dansk, og Kaptajnen saa forbavset op.

„De taler Dansk?“
„Kun meget daarligt nu,“ svarede Skibsrederen paa Engelsk; „men De skal faa Slutningen paa min Historie. Se ham, den lille Knægt, som i sin Tid gik under Navnet „Havns lille Ven“, ja, ham er der nu Folk, det er forkert ganske vist, men de gør det, ham kalder de nu for „Havns Konge.“

„Det — var — altsaa —

Dem,“ stammede Kaptajnen forvirret.

„Ja, det var mig. Jeg blev paa Skibet, og min lille Kammerat ogsaa. Der fandt jeg mig den faderlige Ven, som i mange Aar ledte mig frem ad lyse Baner, og Lykken stod mig bi.“

Kaptajnen saa længe op paa sin Gæst uden at sige noget, men det trak saa underligt dirrende om hans Mundvige.

„Men nu maa jeg afsted. Farvel, Kaptajn, og Tak fordi jeg fik Lov at se Deres Skib.“

Skibsrederen sprang rask op fra sin Stol, trykkede den endnu halvt fortumlede Kaptajns Haand og forsvandt ned ad Trappen.

Næppe var han forsvundet, før Kaptajnen sprang hen til Kappen.

„Hovmester, Hovmester,“ skreg han, „det store Flag, skynd Dem, skynd Dem.“

Just som Skibsrederen var i Færd med at gaa ind i sin Vogn, gled Dannebrog langsomt til Tops.

Ærbødigt stod „Havns Konge“ med blottet Hoved, indtil det var helt oppe.

„Mange Tak skal De have, Kaptajn,“ raabte han, og et Øjeblik efter snoede Vognen sig behændigt gennem Vrimlen.

— — —
Dagens Arbejde var endt, og der var faldet Ro over Havnen. Oppe paa Halvdækket travede „Margrethes“ Kaptajn frem og tilbage med lange Skridt. Eftermiddagens Besøg havde gjort et mægtigt Indtryk paa ham, og Gang paa Gang mumlede han halvhøjt: „Bliver den bare prøvet, bliver den bare prøvet.“

Der kom nogen op ad Landgangen.

„Hvem er det?“ raabte han.

„Styrmanden,“ lød Svaret.

„Godt — aah, hør engang,

Styrmand. Kommer ham den lille Knægt fra i Eftermiddag tilbage i Morgen, faa ham saa ombord. Jeg vil snakke med ham.“

Rudolf Bruhn: DRENGE

Fortælling med Illustrationer af
Fovl Steffensen.
Pris 3.50 — indbunden 4.50.

Marius Dahlsgaard: HAVETS EVENTYR

Fortællinger om Sømmænd og
deres Bedrifter
Pris indbunden 3 Kr.

Niels K. Kristensen: MÆLKEDRENGEN

Fortælling.
Pris 2.50 — indb. 3.50

H. Hagerups Forlag.

SPEJDERPOSTKORT

(35 for 1 Krone).

faas hos:

POUL SPROGØE
(Vedels Egne)

Adolf Stens Allé 4. København V.

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

Djtorv 11.

Telf. 12865.

Waterman's Ideal Fountain Pen

faas hos

C. Ferslew & Co.

St. Kongensgade 24.

Spejder-Meddelelser, Spejder-Sange

maskinskrives. — 25,0/0 Rabat.

Gunnar Thomassen,
Skt. Hans Torv 3 København N.
Tlf. Nora 1308.

KEHLET'S

FAVORIT

CHOKOLADE

OG CACAO

1ma Spejderhorn

Kr. 18.00 & Kr. 20.00.

Største Udvalg i
Musikinstrumenter & Trommer.

William Farre,

Amagertorv 16. Telefon 6636.

A/s Grøn & Witzke,

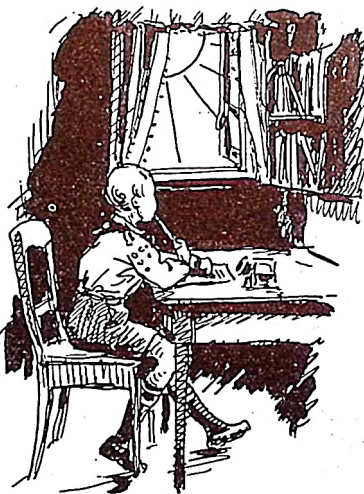
Kongens Nytorv 6,

ASSURANCE-KONTORER

Tegner alle Arter af Forsikring.

HVORDAN »VOR UNGDOM« BLI'R TIL

Peter har været med paa en spændende Spejdertur. Aldrig før har Troppen haft saa god en Øvelse, synes han. Det maa han skrive noget om i „Vor Ungdom“. Hans mange Kammerater ud over Landet har godt af at høre nyt fra andre Troppe.

Altsaa sætter Peter sig hen ved sit Skrivebord, tygger lidt paa Penneskafet, stirrer ud ad Vinduet, hvor Solen kaster sine Straaler ned i Havens Kroner, og hvor Pipfluglene sidder og vipper paa Buskenes tynde Grene. Peter bliver pludselig lyrisk...

„I Morges, da Solen spillede i tusind blanke Dugperler.... o. s. v.“

Det bliver en pragtfuld Artikel — om Naturindtryk, Skattejagt, Næseblod, Fodvabler og meget, meget andet.

En Timestid efter dumper Konvolutten, der indeholder Peters Mesterværk, ned i en rødmalet Brevkasse.

Men Peter er ikke den eneste, der har noget paa Hjerte. I Nabobyen sidder Hans og tjærer Side op og Side ned om Kaninavl og i en tredje By er Christian i Færd med at fortælle om Frimærkesamlinger. Og Søren i Logstor, og Ove i Skagen og Ferdinand i Nykøbing F. har ogsaa faaet Skrivefeber.... Pennene sprutter — Blækket svinder i Blækkuset.... Tungen leverer gratis Spyt til Frimærkerne — — — og næste Morgen ankommer et ekstra Postbud til Redaktionens Dør — belæst med mindst halvtredssindstyve Breve fra

forskellige Petre, Hanser og Ferdinander fra alle Landets Egne.

Og mellem disse Mængder af Breve fra Bladets mange Medarbejdere vrimer det med større og mindre Bidrag fra Landets forende Mænd: Borgmestre, Forfattere, Poliitiassistenter, Tegnere, Professorer osv.

Det lille Redaktionskontor fyldes med Manuskripter, der ligger opstablede fra Loft til Gulv!

Af disse Bunker udvælges saa det bedste. Resten returneres (hvis Porto vedlægges!!) eller vandrer ned i Redaktionens rummelige Papirkurv.

Nu faar Bladets Tegner travlt. Han skal illustrere Historierne og tegne Vignetter til Digtene.

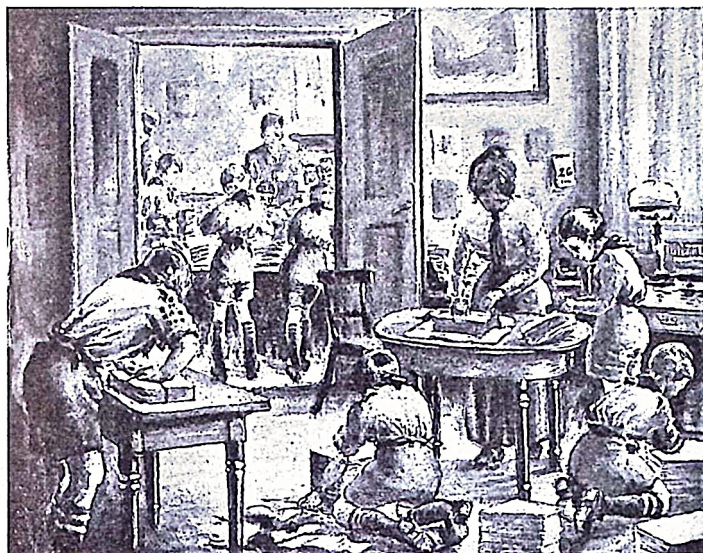
Saa snart han har benyttet Manuskripterne, sendes de ind til Trykkeriet, hvor de sættes i Spalter. Disse sendes saa til Redaktionen, der „læser Korrektur“, d. v. s. retter mulige Fejl.

Mens dette foregaar, er Tegningerne blevet færdige, og sendes ind til Klichéanstalten for at blive „reproducerede“. Hvordan dette foregaar, skal I høre en anden Gang!

Bevåbnet med Saks og Lim begynder Redaktøren nu sit brydsomme Arbejde med at faa Bidragene og Annoncerne, som vor energiske Annonceagent har skaffet os, passet ind paa de bestemte Sider.

Bladet sendes ind paa Trykkeriet igen — ombrydes — og sendes til 2. Korrektur.

Naar denne er læst og Fejlene rettet, har Bladet faaet den Skikkelse, det skal have, for Trykningen kan paabegyndes.

Og saa gaar Maskinen.... Ark efter Ark glider rentrykte frem — samles og heftes — og de 5000 Eksemplarer transporteres pr. Vogn til Nørregade 15.

Ovenover ser I, hvordan Kontoret ser ud den Dag. Hjælpsomme Spejdere slider i det som smaa, islandske Heste, Numre tælles af, pakkes ind, vejes, frankeres o. s. v.

Den øvrige Ekspedition overlades til Postvæsenets Omsorg.

Den første i hver Maaned ankommer Pakken med Bladene til Tropsførereren — der forhaabentlig sørger for, at I snarest faar dem i Hænde (hvis ikke, saa gør Vrovl!).

Mens Redaktoren saa allerede er i Gang med næste Nummer, overlader han til sine unge Læsere, at domme om Bladet.

Han føler det som sin Opgave, at gøre det saa godt som overhovedet muligt — og er glad for hvert eneste

velment Raad og al den velmente Kritik, som Læserne har paa Hjerter.

Kun naar der finder et Samarbejde Sted mellem Redaktoren og Abonnenterne kan „Vor Ungdom“ blive det, det bør være: et Blad, som alle Danmarks Drengene holder — hvad enten de er Spejdere eller ej — og et Blad, som de længes efter, naar den første nærmer sig Pennen.

Tegninger af Riber.

TRIFOLIUMS MÆLKEFORSYNING

leverer altid prima, velsmagende Mælk fra

store Mønstergaarde,

som altid staar under Tilsyn af

Selskabets egne Dyrlæger.

Telefon Central 9204, 9205 og Godthaab 2576.

HJEMMET DANMARKS populæreste Ugeblad

ABSALON
DANSK FORSIKRING
W. BÄHNCKE & CO.
ASSURANCE

Alle Spejdere

lader sig fotografere af

Jespersen & Kyhlensø

Atelier for Portrætfotografi, Udefotografering: Smukke og bill. Trops- og Gruppebilleder, Billeder af Fester og Sammenkomster.

Østerbrogade 72

(Triangeln)

Telef. Øbro 1194 x.

Tobler's
ægte
Schweitzer Chocolate

Forlang Specialiteterne:

Toblerone, Nimrod og Toblerido

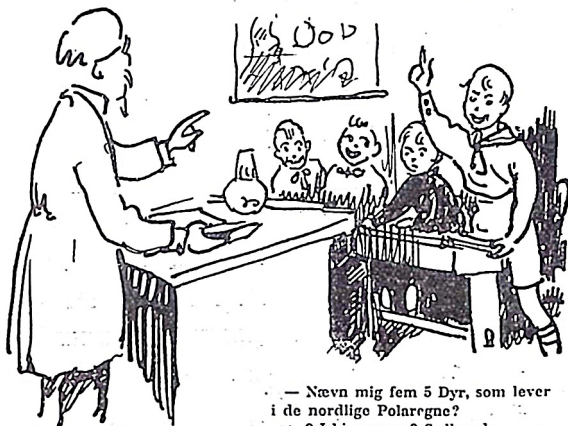
Spejdere!

Husk altid at forlange Soodvand, Citronvand og Limonader fra

Gl. Jernbanevej 42.

Telefon Central 8232 - Valby 1150 y.

Hovedstadens Mineralvandsfabrik.

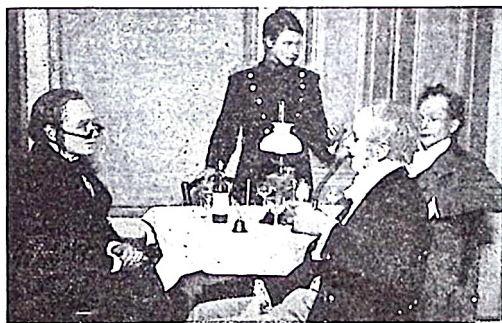
— Nævn mig fem 5 Dyr, som lever
i de nordlige Polarregne?
— 2 Isbjørne og 3 Sælhund.

»GENERALPRØVE«

En ældre Dame er kommen til sin Fødested, hvor hun ikke har været i flere Aar. Hun møder et Ligtog og spørger en Dreng, der gaar forbi.

- Hvem er det, der bliver begravet?
- Det er gamle Garver Johansen?
- Herregud! Ham kendte jeg godt. Er gamle Johansen død?
- Javel er han død! Tror De maaske, vi holder Generalprøve?

SPEJDER-KOMEDIE

Soldaterløjer (10. Østerbro).

SKANDINAVISK ASSURANCE

AKTIESELSKAB

ST. KONGENSGADE 68
(SELSKABETS EJENDOM)
KØBENHAVN K.

— AKTIEKAPITAL —
Kr. 3 MILLIONER

TLF. 2103 STATSTLF. 220
TELEGR.-ADR. SKANDISK

BRAND- DRIFTSTAB-
TYVERI- VANDSKADE

TEGNER
AUTOMOBIL-FORSIKRING
(STATSANERKENDT)

MASKIN- SYGE-
ULYKKES- ANSVAR-

KRIGS- SØ- & TRANSPORTFORSIKRING

MASKINSKADEFORSIKRING

FOR ALLE KEDELANLÆG, KRAFT-
OG ARBEJDSMASKINER

DRIFTSTABSFORSIKRING

DER DÆKKER DRIFTSTAB FOR-
ANLEDET AF MASKINSKADE

ELEKTROMOTORFORSIKRING

DER YDER FULD ERSTATNING FOR ALLE
SKADER SAMT ET AARLIGT EFTERSYN

Musikhuset

„ALLEGRO“

Nørrebrogade 163.

Telef. Taga 163 y.

Falkoneralle 43.

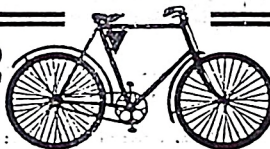
Telef. Godth. 1143 X.

Trommefløjter.

Egen Import derfor billigste Priser
Spejdere indrømmes stor Rabat.

ADLER

CYCLE A/S

København K. - Sotorvet 1-3.

Cycler, Dæk, Slanger, Tilbehør.

Asaphoner - Plader - Talemå-
skinner til Privat og Lærbrug.

Medlemmer af Spejder-
korps indrømmes

Rabat.

UDENLANDSKE SPEJDERBØGER

NØRREGADE 18

VOR FRUE BOGLADE

TELEFON 9612

KØBENHAVN K.

Georg Andersen: Den ny Dreng. (Danske Drenge Forlag.)

Igen en ny Drengbogsforfatter! Denne hans første Bog lover godt. Vi følger med Interesse Skildringen af en lille Københavnerdreng, Knud, og hans Kammerater. Man mærker, at Forfatteren har levet blandt københavnske Drenge, lyttet til deres Sprog og fulgt deres Færd, set hvor nemme de er at „få med“ — baade til godt og ondt — og gennem hele Bogen følger man hans store Kærlighed til de Drenge, han skildrer. Som alle Bøger fra Danske Drenge Forlag er den smukt udstyret. Azel Mathiesen har tegnet et pragtfuldt Omslag. Det skal nok skaffe Bogen Købere — og naar Georg Andersen næste Gang lader høre fra sig, skal Drengene nok lytte!

I Lejr — paa Tur
overalt

Jyllenhamar
Havregryn.

Hovedoplag hos:

A.M. WESTERGAARD
St. Kongensgade 75.

Bedste Bog for Spejderdrenge.

ULVEBOGEN

af

Sir Robert Baden Powell
Dansk Udgave ved C. Lembecke

Forfatteren skriver i sit Forord:

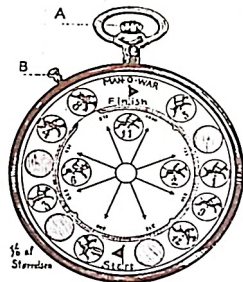
Drenge har ligesom Ulveunger en glubende Appetit. I denne Bog giver en gammel Ulv sine smaa Stammebrødre noget at leve af. Der er baade saftigt Kød og solide Ben i det, der hydes paa, og hvis blot hver Ulveunge, som sætter dette Maaltid til Livs, vil klare Benene lige saa godt som Kødet og lade det fede gaa ned med det magre, vil han forhaabentlig ogsaa føle sig baade styrket og fornøjet for hver Bld.

Pris Kr. 6,00.

N. C. Roms Skolemateriel-Forretning,
Vestergade 8.

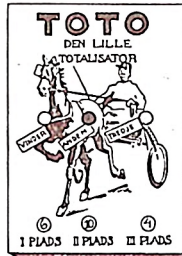

Nyhed! Væddeløbsuret MAN-O-WAR Totalisatoren TOTO

Verdens Patenteret

Her er et Spil som vil interessere enhver Spejder. Let og bekvemt at medbringe i Lommen. MAN-O-WAR er af Størrelse som et meget stort Lommeur. Enkelt holdbart Værk. En Drejning paa A stiller de ønskede Numre frem paa Banen. Et Tryk paa B og Rytterne starter. 12 Spillere eller mindre kan spille efter Behag. — Totalisatoren TOTO er udført i flere Farver med Spilleplan. Glimrende Julegave til en Kammerat.

Væddeløbsuret MAN-O-WAR — 2 Stykker Totalisatorspil TOTO samt
.. koloreret Spilleplan sendes overalt for Kr. 5.00 — Porto 60 Øre.

SPECIAL IMPORT CO. KØBENHAVN N.

Sagn og Historier om danske Mænd og Kvinder. Ved S. Tvermose Thyregod. (G. B. N. F.) Anden Del.

I en letlæselig, fortællende Form og ledsaget af Kunstnerinden Anna E. Munchs kraftige Illustrationer gives her en Fremstilling af vort Fædrelands Historie fra Joms-vikingerne til Toget i Dittmarsken. Det er ubetinget en interessant og læseværdig Bog for Drenge i 13—15 Aars Alderen; den eneste Indvending er Prisen; den er lidt for høj.

Christian Reinhardt

Percy Fitzhugh: Paa Indianersporet. (Steen Hasselbalch).

Den kendte Spejderbog: Spejderdrenge ved Champlainssøen er udsendt i ny

Udgave under den spændende Titel: Paa Indianersporet.

Torry Gredsted: Hoooota. (Steen Hasselbalch).

En ny Bog af Torry Gredsted er altid en Begivenhed indenfor den danske Drenge-litteratur, der Aar for Aar bliver frodigere og frodigere. Blandt meget forkrøbet og usselt Sinnakrat rager hun op som en Stamme med stærke Grene og brusende Løv. — Heller ikke hans nye Bog om Indianerdrenge Hoooota skuffer. Straks fra første Færd er man med: Indianerhøvdinden — med det pragtfulde Navn „syngende Pii“ — angriber den unge Jægers Blokhus — hans blodprøstige Mænd dræber haade Jægeren og hans unge Kone — som han kender redder deres lille Dreng, som han kalder „smilende Øje“, rider bort med ham — og opdrager ham som sin egen Søn. Naar — men det er Synd at fortælle om Handlingen. I skal selv læse Bogen. Den ejer alle de gode Egenskaber, vi kender saa godt hos dens Forfatter. — Og naar I har læst den, vil I gaa og længes efter dens Fortsættelse.

Hans Christians Langfart. (G. B. N. F.) En morsom Bog — baade hvad Udstyr og Indhold angaar. Hans Christlan, der sejler med Firmasteren „Skjold“, sender Far og Mor en Række Breve, skrevet med en letlæselig, om end ikke skøn, Drengesklo, fyldt med Overstregninger og Klatter, og forsynet med herlige Billeder af Skibets Besætning o. a. — De morsomme Breve er samlet af Oskar Jensen, og Tegningerne, der er endnu morsommere, er af Chr. Hoff.

Walter Christmas: Peder Most paa Krigsstien. (G. B. N. F.)

Hovedbegivenheden paa Drengenes Bogmarked i Aar er Walter Christmas' nye Bog om Peder Most paa Krigsstien. Efter mange Aars Tavshed fortsætter Christmas med sine berømte Fortællinger om Peder Most — denne raske Gut — der for danske Drenge er lige ved at blive en Nationalhelte. Med Glæde og Spænding griber man Bogen og lægger den nødig fra sig, før sidste Side er naaet.

Carl Olsen: Spejdermarch er udsendt fra Danske Drenge Forlag.

August Klingsey: De frygtløse Fem. (Danske Drenges Forlag).

Forfatteren August Klingsey, der i Fjor udsendte „I Sommersol og Blæst“, har atter i Aar skrevet en ny Bog. Den er ubetinget det bedste, Forfatteren har skrevet. „Træk af et Brøderskabs Historie“ kaldes den, og Klingsey fortæller mandigt og friskt — paa et nydeligt Sprog — om de fem Dreng fra Alkøbing Gymnasium og deres baade spændende og morsomme Oplevelser. Her er Beretninger om mystiske Nattempder i „Skovhulen“, hemmelig Røtlegang og meget mere. Det bedste af Bogens Kapitler er Skildringen af „de fem's“ Møde med en K. F. U. M. Spejdertrup. Det er en Bog, som store Dreng Gang paa Gang vil tage ned fra Reolen og læse om og om Igen, og hver Gang med større Glæde og Udbytte. Ypperlig og sund, som den er helt igennem, vil den blive en af dansk Ungdoms klassiske Bøger.

Christian Reinhard

Jens Bjerre: Hans Peter paa Sagsøen. (Steen Hasselbalchs Forlag).

En interessant og spændende Beretning om den vestjydske Dreng Hans Peters Oplevelser paa et Togt til Norge og Island. Jens Bjerre fortæller undertiden lidt tungt, men vover sig aldrig udenfor Virkelighedens Grund, heller ikke i denne Bog, hvortil Axel Mathiesen har tegnet nogle brillante Illustrationer.

Christian Reinhard

Westergaard: En Wienerdreng. (Hasselbalch).

En smuk og interessant Fortælling om en lille Dreng, der rejser fra det sultende Wien op til Danmark, hvor han oplever mange baade spændende og morsomme Eventyr.

Adolf Stender: Lige Børn — (A. Stenders Forlag).

Stender er vel nok en af vore mest læ-

ste Drengbogsforfattere. Hans Bøger er trykt i op mod 100,000 Eksemplarer. Dette Tal er vel Anbefaling nok. Hans nye Bog „Lige Børn —“, der er en Fortsættelse af „Stolt-Henrik“, er som dens Forgænger frisk, fornøjelig og fræglende.

Onkel spiller. (G. B. N. F.)

En ualmindelig smuk Samling Børnesange af Harald Bergstedt, forsynet med herlige Tegninger af Erik Henningsen.

Juleklokken. Red af Albert Jørgensen.

Med et morsomt Omslag af Viggo Bang, forestillende en Dreng, der gennem et Nøg-lehul kigger ind i Julestuen, og fyldt med interessante Bidrag har Lohses Forlag udsendt et Julehefte, redigeret af Forfatteren Alb. Jørgensen.

Marius Dahlsgaard: Havets Eventyr. (Hagerup.)

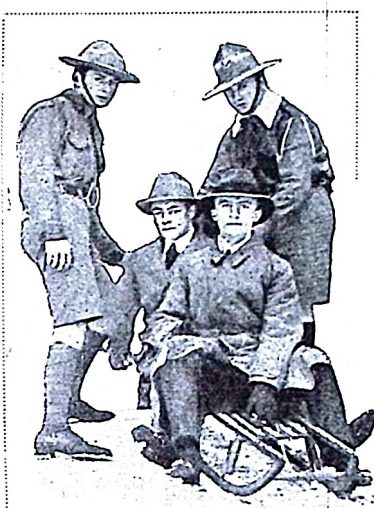
Marius Dahlsgaard har vundet sig en stor Læsekreds blandt danske Dreng. Hans nye Bog er en Del interessant og spændende Fortællinger om Sømand, som man følger paa deres raske Færd.

:: JULEHEFTER ::

Blandt Julehefterne nævner vi Ungdommens Julebog og Julestue — begge smukt udstyrede og fyldte med gode Bidrag.

:: LANDSLOTTERIET ::

Trækningslisten udkommer den 15. December. Den kan fra den 15. December faas paa Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, og fra den 20. December hos samtlige Spejdertrupper i Landet. 10 Øre pr. Styk.

Den første Snesøndag. Spejdere allerede i Gang med at lede Kælkningen paa Kælkebækkene.

Ny Peder Most Bog

Det er mange Aar siden, Kaptajn Walter Christmas udsendte sin sidste Peder-Most Bog, Den Fortælling, der nu kommer, har Titlen *Peder Most paa Krigstien*; det er den femte i Rækken. De fire tidligere Bøger har opnaaet en mægtig Ubredelse; de er trykt i op imod 100,000 Eksemplarer. Der er ingen Tvivl om, at den nye Peder-Most Bog frem for nogen anden vil blive *Julens Drengbog*. Den er forsynet med Illustrationer og Farvetrykt Omslag af Karl Rønning. Pris 4 Kr.; kart. 5 Kr.

Enhver rask Dreng bør ønske sig denne Bog til Jul.

Faas i alle Boglader:

G Y L D E N D A L S K E B O G H A N D E L

SPEJDERKORPSETS DEPOT

STUDIESTRÆDE 30 KØBENHAVN K.

TLGR.-ADR.: SCOUTING ■ TELEFON 3186 - 11233.

JULEGAVER

til · Dreng · og · Piger

Skoledragter 50-75 Kr. — Sømandsdragter 40-50 Kr. — Stortrøjer 40-50 Kr. — Vindjakker 24-28 Kr. — Regnfrakker 20-26 Kr. — Spejderstøvler 27 Kr. — Hvide og blaa Sweaters 9-11 Kr. — Sportsstrømper heluldne 4,50-5,00 Kr. — Rygsække 7,50 Kr. — Spisebestik 1,50 — Enkeltmandskogekar Aluminium (2 Kasseroller, Stegepande, Spritapparat. Theæg) 10 Kr. — Skyttegravslamper 6 Kr. — Lommelygter 2,50 Kr. — Knive 1-2-4 Kr. — Kompas fra 1 Kr. — Spider med Federal — 10 Kr. — Økser med Federal 8,50 Kr. — Fløjter 1-1,50 Kr. —

Signalhorn 17 Kr. ~ Trommer 30 Kr. ~ Trommefløjter 4,50 Kr.
Fodbolde org. eng. (komplette) 15,50 ~ Bokseshandsker org. eng. 14,50

Fodboldhandsker ~ Fodboldstøvler ~ Fodboldbenklæder ~ Fodboldskinner ~ Fodboldstrømper ~ Tennisketzshere ~ Tennisbolde
~ Tennissko ~ Gymnastiksko ~

Prisliste

tilsendes

:: gratis ::

Prisliste

tilsendes

:: gratis ::

VRØVLE- VISE

AF G. J. — TEGNINGER AF JENSENIUS
TILEGNET 1. BRYGGE TROP

Mel.: Se, min Bestilling....

En Spejderdreng er altid glad og altid
vettilfreds,
er Ven med spæde Palleborn og gamle
Folk paa tres,
han hjælper, hvor der hjælpes kan, og
ved om alt Besked:
en brækket Negl, et brækket Ben, en
Arm, der gik af Led —
∴ Er man Spejder, ∴
maa man være der og hjælpe „ohne
weiter“!

Naar Far har tabt sin Kraveknop og
leder som en gal
og raaber, saa det høres kan helt op paa
femte Sal,
og roder i Kommoder, under Frakke,
Stok og Hat
og stormer rundt i Stuerne, som leged'
han „Tag-fat“.

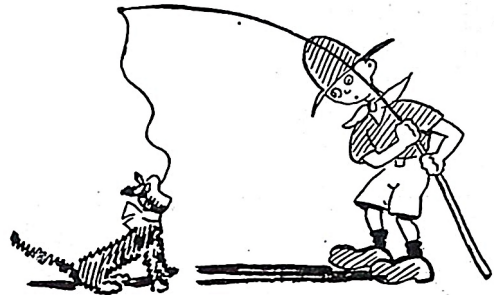
Er man Spejder o. s. v.

„Vær rolig, Far!“ saa lyder Peters trø-
stefulde Ord,
„jeg fandt den nemt, hvis blot jeg havde
Fingertryk og Spor!“
Saa kryber han paa fire rundt i Stuen
— den er skrap —
og inden faa Sekunder har han hittet
Faders Knap!
Er man Spejder o. s. v.

Og dratter der en Droskehest paa Hjør-
net i Skelskor,
det nytter ej, at Damer skr'i'r og Pudel-
hunde gor.
Nej, Peter kommer pilende ad Hoved-
gaden hen
— og rejser gamle Lotte op paa fire
Ben igen.

Er man Spejder o. s. v.

Og lyder der et Jammerskrig fra Søn-
derborg paa Als:
„Min Missekat fik Fiskebenet i den gale
Hals!“

Straks Peter kommer løbende med Me-
destang og Snor
og stikker den i Missens Hals foruden
mange Ord.

Er man Spejder o. s. v.

Og mangler Mor lidt Fløde i sin Aften-
kaffekop,
mens Søster er til Dansebal, og Pigen
har sagt op,
da viser lille Peter sig som djærv og
modig Mand:
„Der er ikke no'et jeg elsker som at gau
med Mælkespand.“

Er man Spejder o. s. v.

En Gang kom Peter galt af Sted og
brækket' begge Ben,
men Peter tænkte: „Klar dig selv!“ og
Peter var ej sen:
tog Benene paa Nakken, bandt dem fast
med Buksens Rem,
med Hænderne i Lommen trilled lille
Peter hjem.

∴ Er man Spejder, ∴
maa man være der og hjælpe „ohne
weiter“!

**Foreningen til Indkøb af
Boldspilrekrutiter**

MIKKELBRYGGERSGADE 18
TELEBYEN 1646
TELEGRADRI, BOLDSPILKØBT

SKOTSKE FODBOLDE, FODBOLDSTØVLER,
KLUBDRAGTER, BENSKINNER, NET etc.
ALT KUN I FØRSTE KLASSES REGLEMENTARDE KVALITET

BEVILGET VED ALLE DE INTERNATIONALE
STEVNER, POKALTURNERINGERS OG
KAMPENE OG STØRRE KLUBMATCHER

OVERSØGET ANVENDT TIL BOLDSPORTS PREMIE

I Lejr og paa Tur bruger jeg
Kløver Byggryn som kun
faas i Pakker. — En Del «K. B.» og
3½ à 4 Dele koldt Vand eller Mælk
sættes over Baal med lidt Salt under
tæt Laag. Der røres i Grøden umid-
delbart før og efter at den er kom-
men i Kog. Efter 2 Minutters Kog-
ning tages den af og Grøden bliver
staende med tæt Laag 15 à 10 Mi-
nutter før at buldne yderligere ud.
Kløver Byggryn slimer ikke, smag-
er fortræffeligt og er meget næ-
rende og styrkende.

Worning & Petersen's
Xeroform **Sæbe**

Dette Varemærke!

ET VÆDDEMAAL

En Officer ved Navn Loisel havde det Ry paa sig i sin Garnison, at han vandt alle de Væddemaal, han indgik. Ingen af hans Kammerater kunde prale med nogen Sinde at have vundet over ham, og de brød sig derfor til sidst ikke om at vædde med ham.

Da han derfor blev overflyttet til en anden Afdeling, var

ACADEMIET FOR SPROG OG HANDELSFAG
(C. Dindler Hansen & Ejnar Larsen)
Peder Skramsgade 24 København Telefon Byen 3195
Translator-, Korrespondent-, og alm. Sprog-Kursus i alle Sprog
Stenografi, Maskinskrivning, Bogholderi og Regnskabsvæsen.
Anerkendte Faglærere, — **Oversættelser** — Forlang Program.

Rygtet om hans Held allerede naaet derhen. Efter en bedre Middag, som hans nye Kammerater gav til Ære for ham, spurgte Obersten:

„Er det sandt, at De vinder alle Væddemaal?“

„Ja, det er, Oberst.“

„Men hvordan i Alverden bæ-

nøje Undersøgelse af de tilstede-værende Officerer afslørede den Kendsgerning, at der ikke var Spor af Udslet.

„De har tabt Deres Væddemaal,“ udbrød Obersten og trak Tøjlet paa igen.

„De har Ret,“ svarede Loisel, „men man kan jo tage Fejl. Her

Kager, Is, Telefon 5296 - Fri Notering. Telefon 5297 - Fri Notering.
Marcipan, AUX PETIT FOURS Confitures.
Østerbrogade 52, Udfor Sortedamsdoseringen.

Varerne udbringes selvfølgelig overalt. **Det bedste!** Forretningen har Ingen Filialer.

rer De Dem ad med det?“
„Aa, det er meget simpelt; jeg er en stor Menneskekender og kan desuden læse mangt og meget i Folks Ansigter.“

„Kan De læse noget i mit?“ spurgte Obersten.

„Ja,“ svarede Loisel, „jeg kan se, at Obersten har noget rødt Udslet paa Ryggen.“

er 300 Francs.“

Da Obersten kom hjem, skrev han til Obersten ved den Garnison, hvorfra Loisel var kommet, som var en af hans gode Venner.

„Kære Ven. Fablen om Loisels Held er kun Bluff. Han væddede med mig om, at jeg havde Udslet paa Ryggen, og naturlig-

Sprog- og Handelsfag. **SCHLOS RICH S** Korrespondent-eksamen i Engelsk, Fransk og Tysk. Telef. Byen 7005
Program udtaltes og sendes. **RAADHUSPLADSEN 4**

„Passer ikke,“ lød Svaret.
„Maaske kan De ikke lide at tale om det; men —“

„Naa, De vil ikke tro mig! Hvad skal vi vædde?“

„Hvad Obersten har Lyst til.“

„En Pony.“

„Lad gaa. En Pony.“

Obersten trak øjeblikkelig Frakke, Vest og Skjorte af, og en

vis tabte han.“

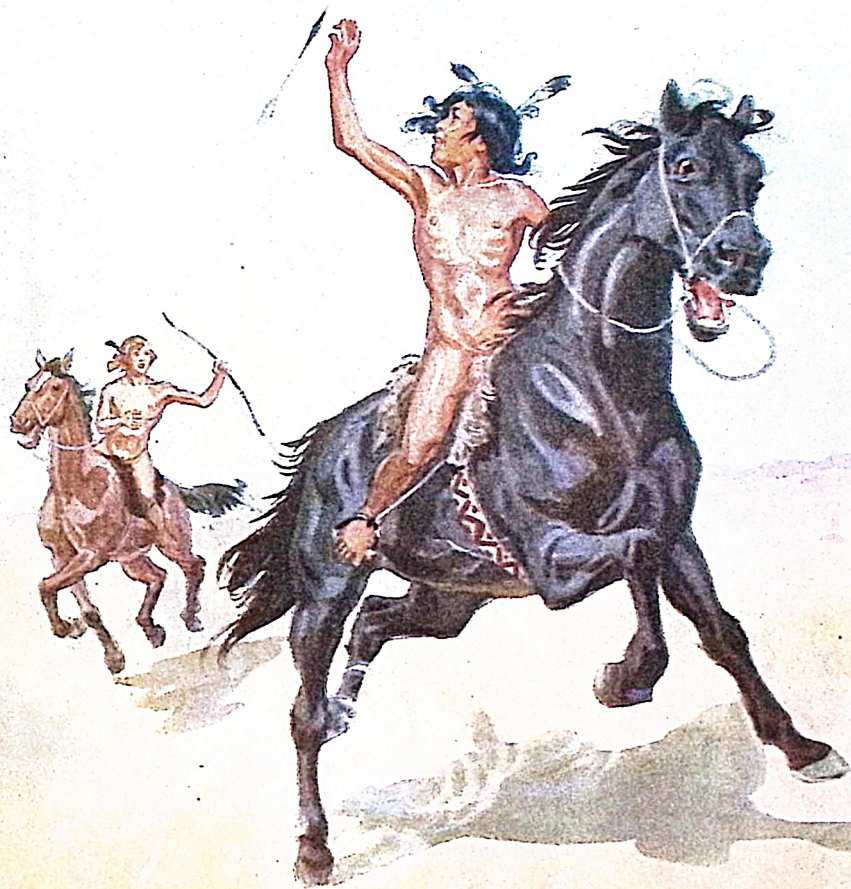
Svaret lød:

„Din Enfoldighed er grænseløs. Dit Væddemaal med Loisel har kostet mig 600 Francs. Han væddede nemlig med mig, at han, første Gang han saa dig, kunde faa dig til at trække Skjorten af i Overværelse af alle Officererne.“
M. Bz.

CHR. H. LEMNITZ,
GL. KONGEVEJ 122 (ved Bülowssvej) TELEF. VESTER 4020
FREDERIKSBERG VOKSDUG- OG LINOLEUMSFABRIK
Voksdug - Linoleum - Galoscher - Regnfrakker.
GRUNDLAGT 1898

Nylig udkommet:

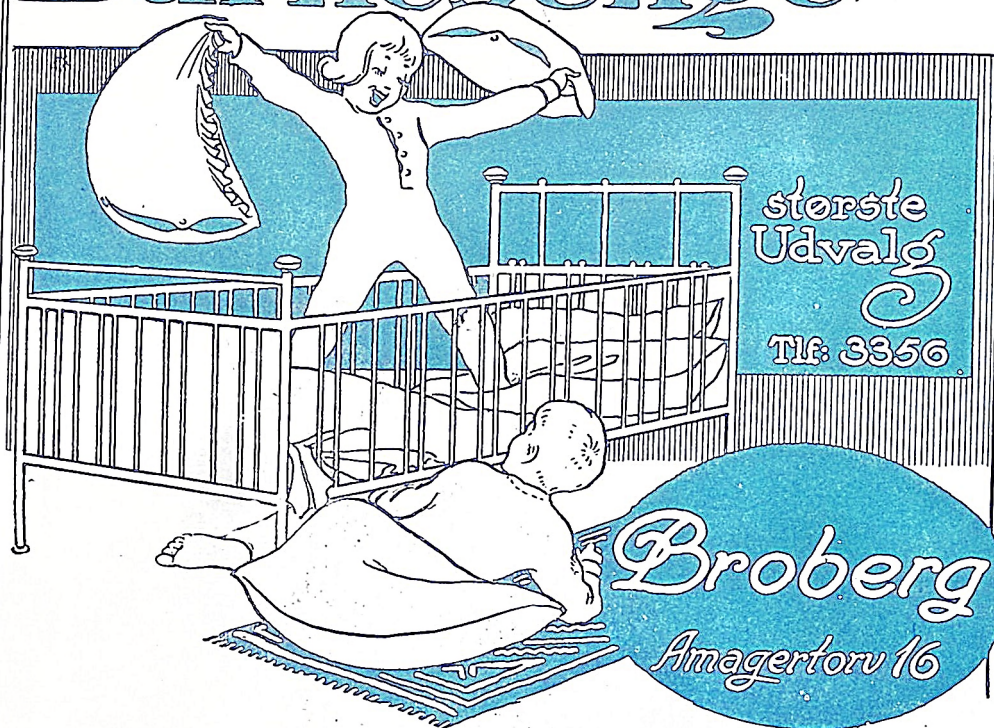
TORRY GREDSTED HOCOOTA

STEEN HASSELBALCHS FORLAG, KØBENHAVN

Med 8 Tofarveillustrationer af Axel Mathiesen. — Pris: kartonneret Kr. 3.50.
Den bedste Dregebog og derfor den bedste Julegave for Drengene.

Barnesenge

største
Udvalg

Tlf: 3356

Broberg
Amagertorv 16

22 prima Barnesenge

med komplet Udstyr, Værdi 85.00,

sælges for

Kr. 62,⁷⁵

BESTILLINGSSEDDEL

Undertegnede tegner Abonnement paa
„Spejdernes Magasin“ (Pris Kr. 6.00).

Navn:

Adresse:

Indsendes til Korpskontoret, Nørregade 15, K.

Sundheden
er den
sande
Rigdom

Leverandør til det

kongelig danske Hof.

HAFNIA MALTPRÆPARATER.

os Syge og Rekonvalescenter er Appetiten næsten altid ringe og Fordøjelsen mere eller mindre svækket. Dette er saa meget uheldigere, som man under saadanne Forhold netop trænger særlig til nærende og styrkende Føde, og det gælder da om at bibringe den svækkede Organisme Nærings- og Styrkemidler, som smager godt, er letfordøjelige og er i Besiddelse af Næringsværdi.

Ligesom man er i Stand til at erstatte en Del af de almindelige Æggehviteoffer, som stiller et ikke ringe Krav til Fordøjelsesarbejdet, med i Forvejen „fordøjet” Æggehvite, kan man i Sygeernæringen anvende allerede „fordøjet” Stivelse i Form af Maltextraktøl og Maltøl.

Man tjener derved paa én Gang flere forskellige Formaal. Maltpræparaterne er nemlig ikke blot værdifulde Næringsmidler, som fordøjes let, men de virker desuden appetitvækkende, øger Afsondringen af Mavesaft og stimulerer Tarmfunktionen, som jo i Reglen er svækket hos Syge og Rekonvalescenter.

Hafnia Maltpræparater ejer i ganske særlig Grad disse værdifulde Egenskaber. Deres Velsmag og en passende Extraktmængde har skaffet dem Lægernes Tillid, Patienternes Yndest og en stor Udbredelse.

Selv om man ikke i egentlig Forstand kan kalde dem Helbredelsesmidler, virker de dog indirekte helbredende, idet de fremkalder Appetit, letter Fordøjelsen, ophjælper Ernæringen, giver Kræfter og hurtigere bringer Patienterne paa Fode igen efter de fleste Sygdomme.

Man siger da ikke for meget, naar man paa-
staar, at Hafnia Maltpræparater er fortrinlige Styrke-
midler for Syge og Rekonvalescenter og til Gavn og
Nytte ogsaa for Sunde.

Forlang derfor

Hafnia ægte Maltøl
og
Hafnia Maltextraktøl

hos Deres Leverandør!

HAFNIA BRYGGERIERNE.

Telefoner: 5244 - 638 - 5785.

HAFNIA

LEVERANDØR TIL DET KONGELIG DANSKE HOF

**Hafnia ægte Maltøl
og Hafnia Maltextraktøl**
betegner de forædlede, overgærede Ølsorters
Højdemaal, og er de bedste Styrkemidler.